

Giới thiệu Không Khoảng Cách

Đừng bỏ lỡ siêu phẩm Không Khoảng Cách của tác giả Yosi nói về cô gái Trần Bối My vô tình gặp chàng trai ngôn tình hiện đại Vương Nguyên Minh ba lần. Lần thứ nhất, là vô tình. Lần thứ hai, có thể là tiếp tục vô tình

Lần thứ ba, cô phát điên vì không nghĩ ông trời rành rồi để cứ cho cô gặp cậu ta vô tình mãi thế được. Thế nên, cô quyết định theo đuổi. Nhưng là trong âm thầm

Cuộc theo đuổi nam thần trong âm thầm này cũng rất vất vả, khi điều cô phải vượt qua chính là khoảng cách 20km giữa cô và cậu ấy.

Ai biết được chứ, một khi đã thích nhau thì khoảng cách có là gì? Cùng đọc truyện online để xem Bối My sẽ chứng minh cho câu nói hùng hồn ấy như thế nào nhé.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chạm Trán Lần Đầu

Những người gặp thoáng qua trong cuộc đời bạn rất nhiều. Nhưng chỉ cần giây phút thoáng qua ấy con tim bạn không chịu nghe lời thì nó lập tức trở thành mảnh kí ức bạn không thể nào quên được. Ai biết được người đó sẽ là ai và vào lúc nào, đã là định mệnh thì mãi không thể tính toán được. Chính vì thế mà bạn mới không ngờ được rằng trong lúc xấu hổ, khó xử nhất lại là lúc bạn gặp mảnh kí ức không quên được kia. Và tôi, Trần Bối My, chính là dạng người xui xẻo đó.

Một ngày chủ nhật trời cứ mưa không ngớt, tạnh được một chút thì lại giông gió nổi lên từ phía như trên người cái đứa muốn đi chơi là tôi. Đến lúc khi trời kéo mây đi để lại bầu trời trong xanh được một chút khiến tôi chưa kịp mừng để chuẩn bị đồ đi chơi thì mẹ già cất giọng thánh thót bảo tôi đi siêu thị. Ôi trời, ngày chủ nhật của tôi chắc sẽ cứ thế trôi qua vô nghĩa mất nhưng tôi không thể cãi lại mẹ già được vì mai là đầu tháng rồi, là ngày dân thường như tôi được phát lương đi học cho cả tháng đó, không thể phản nghịch để trở thành người cùng khổ được.

Siêu thị cách nhà tôi khá xa, nó cách bằng quãng đường mà tôi đến trường mỗi ngày, tôi khá lười nên quyết định bắt xe bus đi. Khi đến nơi, tôi tìm xe đẩy rồi băng thẳng xuống khu thực phẩm, lúc ấy tôi có đi ngang qua khu bán quần áo, nơi này có một cái gương rất lớn để các cô các dì thử đồ. Tình cờ tôi đảo mắt nhìn mình qua gương mà giật bản mình. Cái gì đây, đồ ngủ ở nhà cùng áo khoác cho có lệ, đầu tóc như mới ngủ dậy, nhìn xuống chút nữa là đôi dép gấu trúc tèm lem nước mưa, thật tiện. Tôi đã mang cái bộ dạng này đi xa nhà thế ư? Lúc đi con lười biếng nổi lên nên cũng chẳng màn cái gì cứ thế cầm lấy tiền mẹ già đưa rồi đi một mạch, giờ nhìn mình trong gương thật có chút hối hận. Không được, phải nhanh chóng giải quyết cái list danh sách dài ngoằng của mẹ già rồi phi nhanh về nhà mới được, đám Châu Châu rất hay đi siêu thị để chứng thấy tôi trong bộ dạng này chắc chúng nó cười tôi thúi đầu.

Thế nhưng người quen chưa kịp gặp thì đã phải va chạm với người lạ rồi. Người ta nói, càng vội thì càng hỏng chuyện quả không sai. Vì muốn nhanh đến khu thực phẩm, tôi khi thế lái chiếc xe đẩy chạy như thi điền kinh, bên dưới đôi dép gấu trúc dính nước mưa nên cứ theo mỗi bước chạy của tôi mà vang lên tiếng lạch bạch vang vọng cả siêu thị. Các cô các dì cũng vì cái tiếng lạch bạch này mà phát hoảng nhường đường cho tôi. Cứ thế tôi tưởng sẽ suông sẽ đến khu thực phẩm ai ngờ lúc băng qua ngã rẽ khu nước giải khát tôi va mạnh phải một người. Trước lúc đó, tôi đã muốn phanh lại để né tránh nhưng vì đôi dép gấu trúc quá trơn mà đẩy tôi một đường kéo dài rồi thô bạo đâm vào người đó, tôi ngã lăn quay ra đất, mông tiếp đất an toàn.

Lần này thôi xong rồi, tôi ngã đau đến quên trời đất thì người kia chắc cũng không khá hơn, không bắt tôi đền tội chứ? Hồn vía đã nhập xác tôi mới nhìn xem đối phương tôi đâm phải như thế nào. Vừa nhìn đến thì thấy người ta đã bình thường đứng lên tự bao giờ đưa mắt nhìn tôi như sinh vật lạ. Chỉ có tôi là đang mãi mê quan sát người ta, từ giày thể thao đắt tiền, quần áo hàng hiệu cho đến gương mặt đó.

Một cậu con trai với gương mặt trắng trẻo, có thể diễn tả ngũ quan gương mặt cậu ta với hai từ yêu nghiệt. Chỉ bằng đôi mắt sắc bén cùng đôi hàng mi dài dao động mỗi khi cậu ta chớp mắt thôi cũng đủ làm tôi ngẩn ngơ. Mỗi cậu ta còn hồng hơn cả của tôi, bờ môi xinh đẹp đó đang mấp mấp như nụ cười gì đó tôi không biết nhưng thật muốn tưởng tượng xa xôi. Dáng vóc thiếu niên cao ráo, vì tôi ngồi còn cậu ta đứng nên nhìn cậu ta càng thêm chói mắt. Tôi là đang gặp được một vị thần trong thần thoại Hy Lạp sao?

"Cậu có nghe tôi nói gì không? Nè, ngã đến hoá ngọc luôn rồi sao?" tôi nghe được câu này. Chết thật từ nãy giờ tôi thả suy nghĩ đi đâu đâu cùng cái sắc đẹp chết người đó.

"À, không sao, tôi ổn" tôi trả lời rồi nhanh chóng đứng dậy, phát hiện là mông hơi đau thì nghe cậu ta nói "Tôi đâu có hỏi cậu có sao không"

"Thế cậu hỏi gì?" tôi ngây ngô hỏi lại

"Câu tôi hỏi cậu là cậu vội đi tìm cái chết hay sao mà chạy như bị ma đuổi vậy?" gương mặt cậu ta lạnh lùng khiến tôi không rõ là cậu ta nói đùa hay nói thật nữa. Nhưng dù sao tôi là người có lỗi nên không còn gì để phản bác cả "Xin lỗi cậu, thành thật xin lỗi. Do vội quá nên tôi không chú ý. Cậu không bị thương ở đâu chứ?"

Có vẻ thấy tôi thành tâm xin lỗi nên cơ mặt của cậu ta dần ra đôi chút nhìn lại càng đẹp trai hơn "Bỏ đi, tôi không sao. Lần sau, mong cậu đi đường chú ý giữ một chút tránh gây sát thương cho người vô tội" cậu ta nói cứ như tôi là tai họa cho nhân loại vậy. Tên con trai này, vẻ bề ngoài đẹp mắt cùng tính cách thật tỉ lệ nghịch.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Phá Kén

Trên đời này chuyện xấu hổ nào cũng có thể xảy ra, nếu bạn bị một ắt sẽ có hai, xui xẻo một khi đã bám theo thì sẽ khó mà dứt ra.

Lúc tôi phát hiện bỗng dưng đôi dép gấu trúc của mình không cánh mà bay, bị mất đi một chiếc cũng là lúc giọng nói trầm thấp dễ nghe ấy cất lên "Đang tìm nó phải không?"

Tôi ngước mắt nhìn cậu ta, thấy chiếc dép gấu trúc của tôi đang đứng dựa trên tay hắn và với tình trạng không thể thảm hơn, nó đã bị đứt quai cùng đầu con gấu trúc cũng sắp lìa ra đứng dựa theo. Tôi tròn mắt nhìn, trong lòng thì gào khóc không thôi. Câu hỏi đầu tiên tôi nghĩ đến là mình về nhà bằng cái gì đây? Tôi không có tiền để mua một đôi mới đâu. Vì sao ư? Vì mẹ tôi chính là chuyên gia tính toán, xưa nay giao tiền cho tôi đi siêu thị lúc nào cũng là không dư không thiếu, chính xác đến từng đồng. Vì vậy đừng mong tôi sẽ có dư chút tiền để có thể mua một đôi dép mới đi về.

Tôi âm thầm nguyên rủa ngày hôm nay, nguyên rủa cái tên mặt trắng đó. Có thể giả vờ như không thấy mà, cậu ta cứ ngoi đi rồi đi về không được sao, cứ phải làm cho tôi xấu hổ không có chỗ chui thì mới vừa lòng hay sao?

"Haha, chính là tôi đang tìm nó. Cậu... haha... cậu không cần phải cầm lên thế đâu." tôi cười giả lả cho qua chuyện, cố gắng để trông mình tự nhiên nhất.

"Nice fall"

"Hả? Cậu nói gì vậy" tôi như vừa nghe tiếng từ hành tinh khác, vì cậu ấy nói rất nhỏ lại rất nhanh trong khi trình độ tiếng anh của tôi có hạn.

"Stupid" cái này thì tôi nghe được nhưng lại chẳng hay ho gì. Lúc này tôi không thể nhịn được nữa, cơn thịnh nộ của tôi như chợt bộc phát. Đáng tiếc, cậu ta lại giành mất đất diễn của tôi nữa "Trả lại con gấu trúc xấu xí cho cậu đây. Tạm biệt và..." cậu ta cố ý kéo dài câu cuối rồi ra về thần bí khề cuối đầu thì thào vào tai tôi "...chúc cậu về nhà an toàn"

Tên bại hoại này, cậu ta xấu tính như thế lí nào trời còn ban cho hắn cái vẻ đẹp thêm hại người đó. Lúc cậu ta cúi xuống thì thào vào tai tôi, tim tôi thật sự đã hẫng đi một nhịp, thế rồi khi hắn cất lời tôi thật muốn bóp cổ cho hắn tắt thở. Cứ thế cậu ta bỏ lại chiếc dép của tôi rồi hiên ngang bỏ đi, khi bước qua tôi còn có thể nghe thấy tiếng cười khê vui vẻ khác hẳn cái tủ lạnh ban đầu tôi nhìn thấy.

Nhìn bóng lưng cậu ta dần khuất sau hành lang tôi cứ thế mà ngờ ra. Tôi cứ có cảm giác cho điều gì sắp đến, không biết là gì nhưng tim cứ đập rộn ràng muốn phá vỡ lồng ngực như sâu phá kén thành bướm.

Thế giới này cả triệu người nhưng ông trời lại sắp xếp bạn gặp một người không quen biết tận hai lần, mà mỗi lần đụng độ nhau luôn có chuyện thì chớ cho nó là trùng hợp. Tôi thật không ngờ sẽ gặp lại tên mặt trắng đó một lần nữa, nỗi xấu hổ cuối tuần trước còn mãi đeo bám tôi chưa tan biến thì ngay cuối tuần này tôi lại tái ngộ hắn.

Hội sách lớn nhất thành phố mỗi năm chỉ tổ chức một lần được diễn ra vào cuối tuần này. Tôi tức nhiên sẽ không bỏ lỡ qua nó dù cho mẹ già có không cho đi, nhưng may mắn thay là cuối tuần này mẹ già phải đi dự tiệc cưới của bạn nên cũng không dư thời gian mà quản tôi. Tôi đã phải chờ đợi rất lâu và dành dụm tiền rất khổ sở cho hội sách và hôm nay tôi nhất định sẽ oanh tạc số tiền này để mang các bảo bối truyện tranh về nhà.

Đừng có tưởng lầm, đúng là truyện tranh chứ không phải sách về tri thức uyên bác, đạo đức nhân văn gì to lớn đâu, những sách này luôn làm tôi đau cả đầu. Là hội sách nhưng cũng là ngày hội truyện tranh cho các tín đồ manga và tôi là một trong số đó. Thường thì ở hội sách, truyện sẽ được bán rẻ hơn nên tôi cũng chỉ tranh cơ hội này mà săn truyện.

Năm nay hội sách đông hơn nhiều, mà theo tôi quan sát thì mấy tên một sách chiếm đa số, dễ nhận thấy khi những cặp kính dày xuất hiện khắp mọi nơi. Tôi len lách dứ lăm mới đến được khu bán truyện tranh, sau đó thì phải tranh đấu thêm một lượt nữa để giành được những cuốn truyện ưng ý nhất.

Trời bắt đầu những cái nắng gay gắt đầu hè, mọi người lại phải chen lấn nhau khiến không khí càng thêm oi bức. Sau khi mua truyện xong, tôi nhanh chóng tìm một quán cafe trong hội sách để giải khát. Nhưng thật là không dễ dàng gì, thế gian này không phải duy nhất chỉ tồn tại một mình tôi, nhìn quán cafe kín cả chỗ, nơi order thì hàng dài người nói nhau khiến tôi ngán ngẫm, chưa kể người nọ chen lấn người kia nháo nhào cả lên. Tôi tránh phải, né trái, xếp hàng đợi hơn nửa tiếng cũng chưa đến lượt mình thì bất ngờ bị một tên béo tay trái là bánh, tay phải là cafe cứ thế hất tôi ra khỏi hàng.

Tôi thật không rõ trọng lượng của tên béo đó là bao nhiêu, tôi chỉ biết hắn to gấp ba tôi, chỉ một tảng thịt ở bắp tay của hắn va vào tôi thôi đã khiến tôi văng ra xa khoảng nửa mét. Tôi cứ ngỡ mình sẽ ngã đến nội thương, không còn biết trời đất gì nữa nhưng tôi chỉ nghe một tiếng bạch rồi cả người êm ái

tựa vào cái gì đó. Có hơi ẩm, còn có thể phát ra tiếng "âu" của đau đớn, vậy là thứ tôi va phải là người rồi. Tôi bàng hoàng xoay người lại xem phía sau mình là ai. Đầu tiên là có gì đó đau đớn từ đầu ập đến, sau đó là kinh ngạc đến há hốc mồm. Không để cho đại não kịp xử lý điều gì cả tôi đã hét lên "Tên mặt trắng"

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chạm Trán Làn Hai

Mặt trắng khi nhìn rõ là tôi cũng thoáng ngạc nhiên nhưng chỉ một chút thôi rồi lại dùng ánh mắt lạnh ngắt nhìn tôi "Tên mặt trắng? Cậu dám gọi tôi như vậy?"

"À... haha... tôi... tôi" cậu ta thật gần khiến tôi trở nên ấp úng không biết nói gì. Tôi muốn nói rộng khoảng cách với cậu ta hơn nên bước lùi một bước lớn, nào ngờ chân vừa bước ra phía sau còn lơ lửng giữa không trung chưa chạm đất thì đầu tôi bị mắc vào thứ gì đó làm tôi đau đớn trở về vị trí cũ "A...đau quá. Cái gì vậy?"

"Còn chưa rõ tình hình sao? Lại là phúc do cậu gây ra đó"

"Hả?" lúc này tôi mới để ý một mớ tóc của tôi đang mắc vào cúc áo của tên mặt trắng, còn có vẻ rối rất rối. Tôi cảm nín.

"Sao không nói gì nữa? Gặp cậu đúng là chẳng có chuyện gì tốt đẹp"

"Sao lại mắc vào thế này được. Thật là không có khả năng, chỉ một cú chạm thôi mà" tôi nhìn mớ tóc đang quấn vào cúc áo cậu ta rồi cảm thán

"Ha, nực cười. Cậu nói cứ như tôi rảnh rỗi lấy tóc cậu mắc vào cúc áo tôi vậy. Sao cậu không nghĩ là một người con gái như cậu lại có thể mang cái đầu rối như tơ nhện ấy đi ra ngoài. Chưa kể nếu lúc này cậu không nháo tới nháo lui thì nó đã dễ dàng gỡ ra hơn rồi"

"Ý tôi không phải như vậy, cậu đừng hiểu lầm. Quả thật, sáng nay đi vội quá tôi quên luôn cả chải tóc, tóc lại chưa kịp gội nên có hơi khô, chạy đi bị gió đánh rối, chỉ là hơi rối thôi. Rồi lúc đang xếp hàng thì bị một tên mập va vào, tay đang cầm cả đồng truyện nên không giữ được thẳng bằng mới ngã phải cậu thôi. Tôi tìm cách gỡ ra là được chứ gì" tôi cuối đầu nói lí nhí, tưởng thuật lại câu chuyện nhỏ của mình.

"Cậu còn không biết xấu hổ có thể nói như thế. Đây là hơi rối của cậu? Cậu có phải con gái không vậy? Cậu còn chưa biết vấn đề cốt lõi do ai nữa thì với sự vụng về của cậu có thể giải quyết nó? Thật không hiểu sao cứ luôn dính với cái đồ rắc rối như cậu." khác với mọi lần cậu ta luôn dùng cái giọng trầm thấp nhưng chứa đầy sự kìm nén thì lần này cậu ta có hơi to tiếng, mất bình tĩnh. Mà cậu ta hình như có hàm ý khinh thường tôi thì phải? Hắn lấy quyền gì chứ?

Tôi thật ghét cái vẻ tỏ ra điềm tĩnh của cậu ta như mọi chuyện xảy ra chẳng là gì, thế mà trong lời nói lại đầy chất vẩn, làm khó người khác. Cũng chẳng biết tại sao lại cứ phải xảy ra rắc rối với cậu ta, nhìn số người ở đây tuy tiện cũng có thể gây sự với một người thế mà ông trời cứ chọn ngay hắn. Cậu ta thì có quyền gắt gỏng còn tôi thì không sao? Tôi biết tôi đã sai khi chạm phải hắn nhưng đây là vô tình, vô tình đó biết không, da đầu của tôi đang căng ra vì đau đây, cậu ta chỉ là bị tóc tôi mắc vào cúc áo thôi có đau đớn gì đâu mà gắt gỏng. Tôi cóc nhìn nữa, đẹp trai hay lắm sao?

"Nè, mặt trắng. Thật khinh bỉ cho cuộc đời khi để tôi va phải cậu lần nữa. Nếu biết là cậu thì tôi thà té sấp mặt còn hơn. Tôi là không có cố ý, sao cậu không thể hiểu là do tên mập đó hả?" tôi có phần bức tức nên chỉ tay đích danh tên mập đang ngo ngắc ăn ngòm ngòm còn chưa hiểu chuyện " Còn nữa, hoàn toàn khẳng định với cậu TÔI LÀ CON GÁI" hắn to tiếng thì cô hai đây không biết to tiếng lại sao, còn phải to hơn hắn mới thoả lòng.

"Có loại con gái thô lỗ như cậu sao?" cậu ta lạnh lùng khế lướt mắt nhìn tôi, rất chính xác nhìn đến chỗ mà con gái có nhưng con trai thì không để xác nhận. Chỉ thấy cậu ta cười khinh bỉ mà không nói gì khiến máu tôi càng sôi sục muốn giết người hơn. Tên xấu xa dám cười nhạo tôi, mắt hắn thật kém khi không thể nhìn thấy có đôi núi nhỏ ẩn sau sưng mù sao? Đúng là không biết thưởng thức cái đẹp.

"Cậu nói hay lắm, vậy gỡ mớ hỗn độn này ra khỏi người tôi đi"

"Mớ hỗn độn? Cậu cho đầu tôi là đồng rác à? Có lo dính vào áo sơ mi của cậu sẽ làm bẩn tóc tôi đấy"

"Cái đầu mấy ngày không gội, không chịu gội của cậu có thể so với rác sao?"

"Cậu...."

"Mấy đứa à, có thể ngưng cãi nhau không? Hai đứa yêu nhau giận hờn thì ra chỗ khác mà cãi, chỗ người ta còn xếp hàng để mua cafe, mấy đứa đang gây cản trở đó." một ông chú tóc xoăn đứng gần tôi nhất phàn nàn, quả thật chúng tôi đang gây cản trở khi đứng giữa hàng dài mà cãi nhau. Ông chú ấy vừa dứt lời thì đám đông nhiệt liệt hưởng ứng.

"Chúng cháu không yêu nhau!" không hẹn mà gặp cả tôi và cậu ta đều đồng thanh lớn tiếng phản bác, rồi lại quăng cho nhau ánh nhìn của kẻ thù không đội trời chung

"Hai đứa thân mật thế kia mà không phải yêu nhau à?" không biết ông chú ấy nhìn thấy chúng tôi đang thân mật ở chỗ nào nữa? "Nhưng thôi mặc kệ hai đứa là gì của nhau, bây giờ mong hai đứa đi ra chỗ khác mà cãi nhau, tránh ảnh hưởng đến mọi người" chú ấy lại tiếp tục phát biểu và cũng nhận được sự hưởng ứng của đám đông "Phải đó, nhanh nhanh tránh ra giùm đi" "Hai đứa về nhà đóng cửa mà bảo nhau" "Tôi trễ giờ rồi, hai đứa đó còn định diễn tuồng đến bao giờ? Tránh ra giùm đi"

Tại tôi đây cả tá lời phàn nàn, có người không ngại mà còn mắng tục một câu. Họ thật không có mắt nhìn hay sao, tình cảnh của tôi bây giờ khó xử thế nào, ít nhất họ cũng cho tôi thời gian để đối chất với tên mặt trắng chết tiệt này chứ. Xem hán kia, mọi người gần như muốn ăn tươi nuốt sống luôn tôi và hán thế mà hán vẫn điềm nhiên nhìn tôi đây thách thức "Sao? Có giỏi thì giải quyết đi"

Tôi chây lè gào khóc thâm trong lòng, chẳng lẽ bây giờ cắt phăng đi nhúm tóc kia? Tóc tôi sẽ còn ra cái hình dạng gì chứ? Càng ngày mọi người càng náo động hơn, họ dường như sắp mất hết kiên nhẫn rồi. Tôi phải làm gì cho được đây? Thật muốn thật sự khóc oà một trận, có thể coi là tôi bí quá nên muốn làm càn cũng được.

Nhưng ngay lúc tôi chuẩn bị một màn mây mưa nước mắt giăng lối thì đột nhiên người tôi trở nên nhẹ bồng, cả cơ thể được một đôi tay rắn chắc nâng lên. Tôi bắt gặp "A" một tiếng, càng bất ngờ hơn khi phát hiện tôi đang được bế lên bởi tên mặt trắng.

"Cậu thật phiền phức. Giữ chắc vào" cậu ta nhìn tôi rồi quăng cho một câu như thế, sau đó liền mang tôi ra khỏi quán cafe trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Tôi nghe được có người còn thốt lên rằng "Không phải chúng nó mới nãy nói không yêu nhau à? Tôi thấy đâu có giống, chúng nó yêu nhau thế cơ mà"

Điên rồi, điên thật rồi. Tôi là đang được cậu ta bế công chúa đây. Ba giây cho hành động bộc phát của cậu ấy khiến tôi không kịp thích ứng nên chỉ biết ngơ ngác nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng ngệch của cậu ta. Không thể chấp nhận được, tim tôi đã đập mạnh một nhịp vì hành động này, cậu ta lại dùng cái khí chất đẹp trai đó để hại chúng sinh nữa rồi.

Bây giờ, ôm ái và ấm áp, đó chính là cảm giác của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cởi Áo Cậu Ra Đi

Châu Châu rất hay ảo tưởng về chàng hoàng tử tương lai của mình sẽ hoàn hảo như thế nào nên luôn đòi nhét vào đầu tôi những tiêu chuẩn ở trên trời dưới đất của cậu ấy. Nào là nhất định phải đẹp trai, không cần giàu nhưng phải cho cậu ấy cuộc sống như công chúa, nào là bắt buộc phải thông minh hơn người nhưng với cậu ấy thì không được tỏ ra mình hiểu biết nhiều, vân vân và mây mây. Ngày nào đến trường hay đi đâu chơi với nhau mà gặp trai đẹp là cậu ấy lại tái phát bệnh lâm nhảm về nhân vật nam không có thật của cậu ấy. Ban đầu tôi còn thành tâm để lắng nghe nhưng lâu dần cứ khi Châu Châu nhắc đến bốn chữ "bạn trai của tớ" là tôi đều quăng cho cậu ấy cái bọ, chú tâm đọc truyện. Châu Châu mỗi lần bị tôi khinh bỉ như thế cũng sẽ khinh thường tôi mà nói "Được lắm cứ bọ tớ đi, ít ra tớ còn vẽ ra cho mình một hình tượng bạn trai để phấn đấu, còn cậu cứ lo cầm đầu vô mảy cuốn truyện tranh chẳng bỏ ích đó thì còn lâu tên nào muốn bén mảng đến làm quen với cậu. Cứ chờ đi, đến lúc tớ có bạn trai rồi thì đừng có tìm tớ than khóc, bảo sao tớ bỏ rơi cậu. Có nghe không cái đồ vô tâm, vô phể" kết thúc luôn là cậu ấy chịu hết nổi mà hét lên.

Thế giới của tôi quả thật chỉ xoay quanh giữa nhà, trường và Châu Châu. Từ nhỏ có kết giao bạn trai thì cũng là cùng chơi với Châu Châu, không có cậu ấy tôi cũng chẳng hứng thú đi chơi với bọn con trai. Thế nên kết quả là xung quanh tôi chẳng có bạn nào khác giới cả, nó càng tệ hơn khi lúc nào tôi có thời gian rảnh là lại ôm mấy cuốn truyện nên cũng không dư thời gian như Châu Châu mà tìm hiểu người này người kia.

Nói vậy không có nghĩa là tôi không biết gì về tình yêu, tôi cũng vẫn có mơ mộng cho riêng mình qua mỗi cuốn truyện tôi đọc, chỉ là không quá cao vời giống với con bạn viễn vông của tôi thôi. Nhưng điều tôi thật không ngờ rằng có ngày tôi sẽ được một tên con trai bế bồng thế này. Đến tiếp xúc gần gũi với bọn con trai tôi cũng chưa từng quá giới hạn một cái nắm tay, huống gì là bây giờ tôi được người ta ôm trọn người thế này. Cảm giác rất kì lạ và ấm áp khiến tôi có chút lưu luyến mùi hương dễ chịu trên người cậu ấy.

Bế tôi đi một đoạn cũng khá xa, ra khỏi cả khu hội sách náo nhiệt đến dưới một cây cổ thụ toả bóng râm gần đó thì cậu ta quăng tôi xuống. Không nghe nhảm đâu, chính là quăng trong khi tóc tôi vẫn còn mắc vào cúc áo cậu ta, tôi tiếp đất đau đón nắm lấy tóc mình kêu "A" một tiếng. Đã thế không một chút thương hoa tiếc ngọc, hán còn bổ sung một câu "Cậu nặng chết đi được"

Cứ lúc nào tôi có được chút ấn tượng tốt về cậu ta thì y như rằng ngay sau đó cậu ta làm tôi nổi điên "Nè, tôi đâu mở lời nhờ cậu giúp đâu, còn chê tôi nặng"

Cậu ta nhìn tôi cười khẩy "Tôi là đang tự giúp mình thôi khi phải dính với cậu thế này. Mà đừng nhiều lời nữa, tôi muốn nhanh được giải thoát khỏi cậu nên đứng im ở đây đi"

"Cậu tưởng tôi không muốn chắc. Mà đứng im để làm gì?"

Tôi thấy cậu ta đang mò tìm cái gì đó phía sau balo mang trên lưng. Đến lúc thấy cậu ta lôi từ trong balo ra một cái kéo thì tôi trừng to mắt nhìn cậu ta.

"Nếu cậu dám lấy cái kéo đó cắt tóc tôi, tôi sẽ giết cậu. Đừng có manh động" lời tôi nói cứ như con gió vừa thổi qua, nhẹ nhàng, với cậu ta không có tí xê dịch nào. Cậu ta vẫn vờn kéo lên và mở nó ra chuẩn bị sẵn sàng.

Hắn định làm thật sao? Tóc có xấu thì nó cũng là một phần cơ thể tôi, hắn điên sao mà nỡ lòng cắt tóc của con gái vậy?

"Không cho phép, cậu đừng có mà lại gần" tôi cố đẩy cậu ta ra xa, nhưng cậu ta vẫn cố chấp tiến lại khiến tôi phải dùng thêm sức mà vỗ mạnh vào ngực hắn.

"Đừng có loạn, không cần cậu can thì chúng ta cũng có xa nhau được đâu. Cậu mà còn loạn thì tóc mất đi sẽ còn nhiều hơn đó"

"Tên điên, không cho cậu cắt" tôi bù lu bù loa, không cần được hắn nên đành túm chặt mớ tóc rối vào chiếc cúc, ngăn không cho cậu ta được như ý muốn.

Quyết tâm dằn co với hắn một hồi thì kết cục sức mạnh con gái làm sao bằng con trai cơ chứ, tôi nghe phía sau đầu mình tiếng nhấp kéo "phắc" một cái, tôi đau xót kêu to một tiếng.

"A A A, tôi nguyện rửa cậu tên mặt trắng xấu xa, đi chết đi, cậu chết rồi thì cho cậu đầu thai làm kiếp con gái trọc đầu, không có tóc để cậu biết tóc quý thế nào. Huhu, tóc của tôi, xin lỗi mẹ, con gái không thể giữ gìn mái tóc vàng ngọc mẹ đã chín tháng mười ngày tạo ra....huhu" tôi ngồi xồm xuống đất khóc than kể tội cậu ta, nói một hơi khí thế vẫn cảm thấy chưa đủ nên than kể tiếp "Cậu đó, sao cậu có thể nhẫn tâm như thế, tôi dù sao...."

"Cậu im ngay cho tôi, còn nói nữa thử tôi cắt tiếp theo là lưỡi của cậu đó." thế nhưng chưa nói tròn câu thì đã bị cậu ta chặn lại, quát một câu. Tôi âm ức cãi lại "Cậu đã cắt tóc của người ta bây giờ còn lớn tiếng? Cậu cho mình là ai?"

"Ai cắt tóc cậu lúc nào mà cứ oan oan"

"Đừng có nguy biện, lúc này ai đã dùng kéo ở phía sau tôi cưỡng ép cắt phắc một cái? Là ai chứ?"

"Xin cậu nhìn cho rõ thứ tôi cắt là cái này" cậu ta chìa tay ra cho tôi xem, trên ấy có một chiếc cúc áo màu vàng lóng lánh

"Cúc áo sao? Cậu....cậu cắt cúc áo của mình? Tóc của tôi...." đến bây giờ tôi mới dùng tay xoa xoa mớ tóc rối ở phía sau để kiểm chứng. Quả thật vẫn còn y nguyên một mớ rối loạn.

Tôi có hơi xấu hổ, tôi nào có biết cậu ta cắt đi cúc áo của mình chứ. Lúc này chưa rõ mọi chuyện đã bù lu bù loa nguyện rửa người ta, trong khi người ta không nói một lời mà hy sinh cái áo sơ mi đang mặc, tôi thấy mình có lỗi càng thêm lỗi. Nhìn chiếc cúc áo kia thôi đã biết chiếc áo sơ mi của cậu ta đắt thế nào, tôi đã gián tiếp phá hoại tài sản có giá trị của người ta rồi.

Tôi ngại ngùng nhìn cậu ta, còn cậu ta thì thoải mái nhìn lại tôi một cách lạnh lùng. Tôi cứ không biết có nên nói hay không nói dẫn đến xảy ra hành động là cứ chùng năm giây tôi sẽ cúi xuống bấm ngón tay rồi tiếp tục ngẩng lên nhìn cậu ấy về bối rồi. Lặp lại như thế được mười lần, đến tôi còn không thể kiên nhẫn với bản thân vậy mà cậu ta vẫn cứ như thế nhìn tôi, ánh mắt còn kiên định hơn cả tôi.

"Coi....coi áo cậu ra đi" cuối cùng tôi cũng nói được câu cần nói

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chuộc Lỗi

"Coi áo cậu ra đi" tôi sợ ở đây gió lớn cậu ấy sẽ nghe không rõ nên mạnh dạng lặp lại lần nữa, chỉ thấy cậu ấy nhìn tôi ngạc nhiên khó hiểu.

"Cô định làm gì?" lúc nói câu này tôi thấy cậu ấy bước lùi một bước lớn. Đây là cái hành động gì chứ? Tưởng tôi cướp sắc cậu ta chắc?

"Đừng có hiểu lầm, chỉ là muốn khâu lại cái cúc áo cho cậu thôi" tôi bắt đầu lục tìm kim chỉ luôn mang theo bên người. Đây là thói quen mẹ tôi bắt tôi phải làm vì cái tính hậu đậu hay bay nhảy, phòng ngừa tôi lỡ va chạm đâu đó rách áo rách quần còn có cái mà khâu, đỡ phải làm mẹ tôi xấu mặt. Từ ngày gặp tai nạn đứt dép xấu hổ ở siêu thị nữa thì bây giờ trong balo của tôi đã có thêm chai keo dán sắt và nhiều thứ linh tinh khác, nó đã chính thức biến luôn thành cái cửa hàng tạp hoá rồi.

"Không cần đâu" cậu ta trả lời tôi còn lạnh hơn cả gió Bắc Cực rồi cất bước bỏ đi

"Nè, khoan đã" tôi nhanh tay túm lấy vạt áo cậu ta "Cậu để tôi khâu lại đi, dù sao thì....thì đó cũng là lỗi của tôi, hãy để chuộc lỗi đã chứ"

"Cậu nghĩ qua bao nhiêu chuyện tôi sẽ tin vào sự khéo léo của cậu? Tôi chỉ còn một cái áo thôi, tôi không muốn cuối cùng thứ mất đi không chỉ là một cái cúc" cậu ta gạt tay tôi ra rồi xốc lại balo tiếp tục bước đi, tôi đâu có dễ từ bỏ như vậy, vẫn kiên quyết chạy theo túm lấy vạt áo cậu ấy.

"Cậu nhìn đi cái cúc cái mắt nằm ở giữa, đi ra ngoài người ta nhìn thấy sẽ rất kì. Cậu lại còn đẹp trai đến vậy mà" câu sau là tôi nói rất nhỏ chỉ cho bản thân nghe "Hứa với cậu sẽ khâu cho cậu hoàn hảo nhất, mẹ tôi dù sao cũng là thợ may, tôi đã từng giúp mẹ rất nhiều lần nên đảm bảo sẽ không có sơ suất đâu. Với lại chỉ là khâu cái cúc bé tí thôi, không đến nỗi phá hoại cái gì đâu. Nha?" kết câu cuối tôi khẽ ngược xem phản ứng của cậu ta.

"Chắc chứ?"

"Chắc" tôi đáp đồng dạng

"Nhưng tôi không muốn cời áo"

"Hả? Không cời làm sao mà khâu?"

"Vậy à? Thế thì không cần....."

"Được mà, được mà. Có thể khâu được" tôi vội nói chen vào vì sợ cậu ta đổi ý. Thật là muốn chuộc lỗi cũng khó khăn thế sao? "Cậu chịu khó đứng im đi, tôi sẽ cố gắng khâu nhanh nhất"

Đành phải chiều lòng cậu ta mà không cời áo đính khâu thế này. Cậu ta cao hơn tôi một cái đầu, chắc cũng khoảng một mét tám, đứng chung với mấy người cao hơn mình thật áp lực. Tôi bắt đầu lấy chỉ xỏ kim thuần thục rồi chìa tay trước mặt cậu ấy "Đưa tôi cúc áo"

"Cẩn thận, nếu để kim đâm vào người tôi, tôi sẽ cho cậu và mấy cuốn truyện của cậu không toàn thây" đưa cúc áo cho tôi còn cảnh cáo tôi một câu khiến tôi nhìn đồng truyện của mình mà run, cái tên này đúng là mặt trắng khó ưa.

Cái cúc bị cắt là cái cúc thứ hai trên áo, đây là vị trí lồng ngực của cậu ấy, có hơi bất tiện một chút nhưng tôi không dám lộ ra sự ngại ngùng của mình mà chuyên tâm đặt cái cúc vào đúng vị trí và bắt đầu khâu, còn phải để ý khi đâm kim qua không đâm phải tên khó ở này nữa. Sự tập trung của tôi làm không khí giữa hai người trở nên kì lạ, cả hai đều im lặng không ai nói gì. Cho đến khi trời bỗng nhiên nổi lên một cơn gió thổi qua làm cây đại thụ khẽ rung rinh phát ra tiếng xào xạc tôi mới ngược nhìn cậu ta. Khoảnh khắc đó tôi bất gặp cậu ấy cũng đang nhìn mình, mà dường như đã nhìn rất lâu rồi, ánh mắt thật âm áp.

"Nhìn tôi làm gì? Hãy tập trung vào cây kim kìa, tôi không muốn bị nó đâm"

"Yên tâm, một cây kim không đâm chết cậu đâu. Mà cậu đến hội sách để mua sách gì vậy?" tôi tò mò hỏi cậu ấy

"Không rõ, chỉ là lang thang đi dạo nếu ưng ý sẽ mua"

"Cậu buồn chán thế sao?"

"Đâu như cậu, tìm mua được rất nhiều thứ vô bổ"

"Nó là truyện tranh không phải thứ vô bổ"

"Cậu lớn rồi không phải nên đọc những thứ bỏ não hơn sao? Ví như là nên tìm mua cho mình một cuốn từ điển để hiểu được "Nice fall" có nghĩa là gì hơn là dành thời gian tiêu phí vào nó"

Từ điển? Nice fall? Tôi chợt nhớ đến cái lần gặp nhau ở siêu thị, cậu ta đã nói từ này nhưng tôi nghe không hiểu, giờ hẳn lại lấy cái đó ra để mỉa mai tôi "Cậu không chọc tức tôi thì cậu nhìn không được hả?"

"Không. Vì lần nào gặp cậu cũng có chuyện để nói cả. Với lại cậu ngố thế nên rất dễ chọc không phải sao?"

Cậu ta còn bổ sung thêm nụ cười mỉm khiến tôi tức giận mà không chú ý đâm kim vào tay "Aaa" tôi vội rút tay về

"Nè, không sao chứ?" cậu ta bắt lấy ngón tay tôi xem xét "Cậu đúng là không chuyện gì nên thân"

"Tất cả không phải do cậu sao? Đau chết đi được"

Mặc cho tôi nhăn nhó, cậu ấy vẫn xoa tay cho tôi bớt đau, coi như cũng có chút lương tâm đó. Nhìn ở khoảng cách gần thế này mới thấy được đôi mi cậu ấy còn dày hơn cả của tôi nữa, nhìn nó lay động nhẹ nhàng theo mỗi lần cậu ấy chớp mắt thôi cũng là cảnh đẹp ý vui. Cậu ấy có một đôi mắt đen mầu nhưng huyền nổi bật trên khuôn mặt trắng mịn ấy, thật đúng là ghen tị mà, là con trai sao da cậu ta có thể đẹp đến thế chứ.

"Cậu, dùng mỹ phẩm gì vậy?" tôi vô thức bị sắc đẹp cậu ta quyến rũ nên buộc miệng nói ra luôn suy nghĩ của mình.

"Cậu nói huyền thuyên cái gì đó? Không sao rồi thì khâu nhanh đi" lúc xoa tay tôi thì nhẹ nhàng lắm, bây giờ xong rồi thì mạnh bạo mà quăng ngón tay đáng thương của tôi sang một bên.

"Sắp xong rồi đây" tôi khâu thêm vài mũi kim nữa, quấn quanh cái cúc áo mấy vòng sau đó kết thúc bằng mũi gút kim một cách hoàn hảo. Cuối cùng thì cũng cho cậu ta thấy tôi không hậu đậu như cậu ta nghĩ.

Bây giờ chỉ cần cắt phần chỉ dư ra nữa là được, theo thói quen may vá ở nhà tôi dùng miệng định cắn đứt phần chỉ đó. Khi miệng gần tiếp cận được sợi chỉ thì tôi chỉ thấy mình đang cắn phải không khí, tên mặt trắng bỗng đứng lại lùi ra phía xa. Tôi ngẩng đầu nhìn hẩn tỉnh hỏi làm gì vậy thì hẩn hỏi tôi trước "Cậu định làm gì vậy?"

Tôi bình thần trả lời cậu ta "Cắn chỉ"

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tốt Lắm, Trần Bối My. Tạm Biệt!

Tôi bình thần trả lời cậu ta "Cắn chỉ"

"Cậu điên sao? Có biết mất vệ sinh là gì không? Tôi có kéo sao cậu không bảo tôi đưa cho cậu" cậu ta lại dờ chừng mắng người

"Cần gì phiền phức như vậy, cắn một cái là xong ấy mà. Cậu ngoan ngoãn đứng im đi" tôi sấn tới giữ chặt cái cúc không cho cậu ấy lộn xộn nữa, chỉ nghe cậu ta chưa kịp kháng cự thành lời "Không được, đã nói không được, tránh...." thì tôi đã nhanh gọn lẹ cúi xuống cắn phăng sợi chỉ thừa.

Hay thật, thế mà tôi đã vô tình nghe được tiếng tim cậu ấy đang đập rất nhanh, cậu ấy ngại ngùng sao? "Tim cậu đang đập rất nhanh đó"

Cậu ta lộ ra chút khó xử qua ánh mắt nhưng rồi lại rất nhanh trừng mắt nhìn tôi khinh bỉ "Chính là vì cái người may vá thô lỗ và mất vệ sinh như cậu có kéo không dùng mà dùng miệng cắn làm tôi đây rất sợ cậu cắn một phát trúng độc chết đấy."

"Im ngay cho tôi tên mặt trắng" tôi hoàn toàn nổi đóa, xù lông nhím. Hẩn xem tôi là chó sao?

"Cậu mới ngừng ngay gọi tôi là tên mặt trắng. Tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu"

"Tôi cứ gọi đó, mặt trắng, mặt trắng, mặt trắng chết bầm. Đồ da dẻ con gái, Bạch Tuyết thấy cậu cũng phải gọi là sư cụ"

"Cậu...."

"Cậu chủ, cậu ở đây làm gì vậy? Tôi tìm cậu này giờ, đến giờ chúng ta về rồi"

Chúng tôi đang cãi nhau ôm xôm thì có một chú trung niên tóc hoa râm, ăn mặc lịch sự chen ngang gọi cậu ta là cậu chủ. Tôi hết ngó chú ấy rồi nhìn cậu ta, gương mặt cậu ta bỗng chốc trở lại trầm ổn, mang nét lạnh lùng như lần đầu tôi mới gặp, không phải lúc này cậu ta cãi nhau với tôi hăng hăng sao?

"Cháu biết rồi. Chú cứ ra xe trước đi, cháu sẽ ra ngay" giọng nói Bắc Cực cũng trở lại.

Chú ấy vừa bỏ đi thì cậu ta nhìn sang tôi nói "Tôi phải về đây. Không cãi nhau với cậu nữa"

"Ai thêm cãi nhau với cậu chứ"

Đi thật sao? Bỗng dung tôi lại có cảm giác hối tiếc, tôi rất muốn nói cái gì đó với cậu ấy nhưng lại không biết nên nói cái gì. Giữa hai chúng tôi chỉ là người qua đường, có thể nói thêm được gì chứ?

Cậu ta vẫn là xốc lại balo rồi mới quay người bước đi. Lúc này tâm trạng của tôi rất giống với cái lần gặp cậu ấy ở siêu thị, cứ có cảm giác mắt mắt không rõ là gì. Cậu ta cũng đâu phải người quen gì của tôi, chỉ là tình cờ vướng rắc rối vào nhau. Thời gian chúng tôi quen biết tính cả lần trước còn chưa đủ cả một ngày, với thời gian như thế thì lấy đâu sinh ra cảm giác. Thế mà cứ mỗi lần trông thấy cậu ấy bỏ đi thì tôi lại không nỡ.

"Nè, khoan đã"

Cuối cùng tôi cũng quyết định gọi cậu ấy, chẳng biết là do lí trí hay cảm xúc nữa. Tôi đã nghĩ người qua đường thì sao chứ, đã có duyên gặp cậu ấy tận hai lần thì biết đâu sau này còn có thể gặp lại. Còn nếu không gặp lại thì trong kí ức của tôi cậu ấy cũng nên có một cái tên phải không? Để khi mỗi lần tôi nhớ về những kỉ niệm xấu hổ của mình tôi cũng có thể gọi tên cậu ấy một cách đường hoàng.

Nghe được tôi gọi cậu ta đã dừng bước nhưng không quay lại nhìn tôi. Cũng tốt, tôi đỡ phải xấu hổ, tôi hướng cậu ta nói, giọng nói hoà vào gió càng khiến cho giọng tôi trở nên nhẹ nhàng lạ thường, nghe ra được sự mong chờ ở đâu đó.

"Dù sao tình cờ cũng gặp nhau hai lần, chúng ta coi như cũng có.....duyên. Không thể nào đến tên nhau cũng không biết có phải không? Tôi tên là Trần Bối My. Còn cậu, cậu gọi là gì?"

Im lặng, một giây, hai giây rồi nhiều giây trôi qua cũng không thấy cậu ấy trả lời, tôi sốt ruột đến rồi rấm mà đếm giây chờ cậu ấy lên tiếng. Qua một lúc tưởng chừng như tôi sẽ không nhận được hồi đáp thì tôi nghe cậu ta cất tiếng.

"Cậu không cần biết đâu. Vì chắc sẽ không có cơ hội nào để chúng ta gặp lại nữa đâu."

"Làm sao biết được chứ. Chuyện của tương lai cậu thấy được à? Với lại, không phải lúc này cậu không cho tôi gọi cậu là tên mặt trắng đó sao? Cậu phải nói tên thì tôi mới biết đường xưng hô chứ. Hay.....cậu muốn trong ấn tượng của tôi cậu mãi là tên mặt trắng xấu xa? Phải thế không, MẶT TRẮNG?" tôi cố ý gặng hai từ cuối

"Cậu đẹp ngay cái tên đấy cho tôi. Cầm cậu nhớ về tôi như vậy." cuối cùng cậu ta cũng chịu quay lại, gương mặt hằm hằm nhìn tôi khó chịu. Haha, nói thế mới chịu quay lại ư? Tên này thật cứng đầu, có cái tên thôi cũng không chịu nói.

Khó lắm mới chọc được cậu ta tức giận vì toàn cậu ta làm tôi tức điên lên thôi, tôi thoải lòng đứng cười trong sung sướng. Đang vui vẻ thì không biết từ lúc nào cậu ta đã tiến lại gần tôi, tôi càng hét hoảng hơn khi thấy hành động tiếp theo của cậu ta. Cậu ta thô bạo mà dùng hai tay bóp méo má hai bên má của tôi, ép tôi đối diện trực tiếp với gương mặt như ánh mặt trời của cậu ấy, điên rồi.

"Nhớ cho kĩ đồ hậu đậu, não ngắn kia, tôi chỉ nói một lần nhưng cậu liệu hồn mà nhớ đến già, à không đến chết luôn. Vương, Nguyên, Minh là tên của tôi. Hãy nhớ đấy, nếu có lần sau xui xẻo gặp lại cậu thì liệu mà gọi cho đúng tên, sai một chữ....." cậu ta cố ý dầy vò gò má của tôi thêm méo mó hơn, ép tôi tựa người vào cây cổ thụ.

Sau đó cũng chịu buông tay ra khỏi má tôi nhưng lại di chuyển lên đầu, một tay xoa xoa đỉnh đầu, một tay cầm một lọn tóc nhỏ chơi đùa rồi thì đột ngột cúi xuống làm tôi mém tí hét lên vì tưởng cậu ta sẽ hôn mình. Nhưng cậu ta đơn giản chỉ là ghé vào tai tôi thì thầm "Nếu gọi sai một chữ, thì lần sau sẽ thật sự cắt trụi mái tóc vàng ngọc mà mẹ cậu đã cực khổ chín tháng mười ngày tạo ra đấy. Nhớ chưa?"

Đầu tôi ong một tiếng theo tiếng gió cậu ta cố ý thả vào từ "nhớ chưa", lạnh cả tóc gáy, tôi đáp một cách máy móc "Nhớ rồi. Vương Nguyên Minh"

Cậu ta khẽ cười khi nghe tôi gọi tên rồi nhẹ xoa đầu tôi "Tốt lắm, Trần Bối My. Tạm biệt!"

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Gọi Một Tiếng Chị

Hôm nay tôi và Châu Châu cùng nhau hẹn hò. Cô ấy nói sẽ dẫn tôi đến một nơi rất vui, trong lòng có hơi chán nản nhưng vì đã lâu rồi hai đứa không đi chơi nên tôi quyết định đồng ý.

Khi đến nơi nhìn sự việc ngay trước mắt tôi lại ước gì lúc này phải chỉ mình đừng nhận lời và tin tưởng vào lời hứa sẽ dẫn tôi đến một nơi rất vui của Châu Châu. Bây giờ thật muốn quay sang bóp cổ cậu ấy cho hả giận.

Châu Châu lại lừa tôi đến buổi hẹn hò nhóm vô bổ mà cậu ấy tham gia trên Facebook. Lần trước sau khi lừa tôi một lần, tôi đã rất nể mặt cậu ấy mà tiếp chuyện cả một buổi quý báu của tôi với một tên dờ hơi. Tên đó hơn tôi hai tuổi, là anh lớn đang học đại học, nói chuyện cực nhiều, cả một buổi tôi chỉ toàn ngồi nghe hắn nói huyền thuyên, lâu lâu gật đầu lịch sự để phụ họa. Tôi cực kì ghét những người nói nhiều mà tên này lại vừa nói nhiều, vừa thích khoe khoang. Tôi ngồi nghe đến phát mệt với nhà hắn rộng thế nào, hồ bơi to bao nhiêu, xe có mấy chiếc, hắn học trường trọng điểm nổi tiếng cỡ nào. Lúc đó, tôi rất muốn đánh hắn bất tỉnh để hắn có thể bớt ồn ào cho tôi nhờ.

Ngay sau ngày hôm đó, tôi đã lập tức cảnh báo Châu Châu không được tái diễn cái buổi hẹn hò nhóm quái quỷ như thế này nữa nếu không tôi sẽ đem cô ấy ra lăng trì cho cá ăn. Vậy mà hôm nay cậu ấy không biết sợ, to gan lại lừa tôi lần nữa.

"Chào hai bạn. Ngồi đây đi" chào đón chúng tôi là một tên ăn mặc hằm hỏ theo phong cách hip hop, đầu nhuộm đủ thứ màu khiến tôi ngứa mắt

"Cảm ơn cậu. Chúng ta ngồi đây đi My My" Châu Châu tươi cười rạng rỡ lôi kéo tôi ngồi vào nơi tên đó chỉ định. Cái buổi hẹn hò nhóm quái quỷ này diễn ra ở một quán cà phê gần trường tôi, trang trí lấy điểm nhấn là gỗ trông rất cổ kính. Nhưng khi tôi liếc sơ vào giá cả trong menu thì mọi ấn tượng đẹp của tôi về cái quán này đều bay sạch, giá nó đắt cắt cổ. Trong lớp tôi cũng hay bàn tán về quán cà phê này đẹp và đắt thế nào nên dù gần trường tôi cũng không muốn thử vào đây, bây giờ vào rồi mới thấy lời đồn không sai tí nào. Châu Châu điên rồi mới dẫn tôi đến đây.

"Chúng ta bằng tuổi phải không?" tên đi cùng với tên tắc kè hoa lúc này bắt chuyện với chúng tôi. Tên này trông đỡ ngứa mắt hơn tên kia khi ít ra hắn ăn mặc bình thường, chỉ là áo thun và quần jean cùng tóc nhuộm vàng.

"À, chúng ta bằng....."

"Không phải, tôi là chị của Châu Châu"

"Hả?"

Châu Châu bị tôi chặn lời đến ngắc nhiên há hốc mồm, quay sang thì thầm to nhỏ với tôi "Chị gì mà chị, cậu lên con gì vậy?"

"Đúng là tớ lên con đó. Tớ chưa tính sổ cậu đâu, cậu được lắm dám lừa tớ. Hôm nay biết thế này tớ đã không thèm theo cậu, về nhà đắp chăn luyện truyện cho sướng."

"Nè đừng giận mà, đáng lẽ ra tớ cùng cô bạn kết thân trên Facebook hẹn nhau mà giữa chừng cô ấy lại có tiết học thêm, tớ lỡ hẹn người ta rồi không thể thất hứa được. Tớ bí quá không biết tìm ai, nói sự thật chắc chắn cậu sẽ không đi nên đành.....đành....."

"Đành phải lừa tớ chứ gì? Cậu đó, đã nói bao nhiêu lần rồi là những buổi hẹn hò này rất vô bổ mà cậu còn chưa chịu từ bỏ"

"Tớ phải suy nghĩ cho tương lai chứ. Bây giờ trong trường mình mấy đứa học cuối cấp đứa nào cũng trải qua mấy mối tình, còn tớ và cậu là mấy đứa gái ế đó cậu có biết không? Cậu không nghĩ cho bản thân gì hết, lúc nào cũng chỉ quanh quẩn với mớ truyện vớ vẩn của cậu thì bao giờ cậu mới được tình yêu khai sáng đây? Cậu cứ coi như đây là cơ hội để có thêm bạn khác giới đi. Nhà, nhà, nhà?" Châu Châu cố gắng thuyết phục tôi, lấy tay tôi không ngừng. Nhưng tôi không thể thỏa hiệp với cô ấy.

"Ngưng. Tớ thà ế đến mốc meo chứ không chấp nhận cái kiểu gặp mặt uống với nhau tách nước, trò chuyện vài ba câu rồi trao đổi số điện thoại thế này đâu. Trông chẳng tự nhiên chút nào. Với lại, mấy tên trước mặt cậu nhìn chẳng đúng đắn chút nào, cậu tin họ sao?"

"Dù sao cũng chỉ gặp nhau....."

"Không biết là.....hai người trò chuyện xong chưa?" tên tắc kè hoa dè dặt hỏi khi thấy cuộc thi thăm của tôi và Châu Châu chưa có hồi kết

"À, xin lỗi hai cậu. Chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?" Châu Châu cười ái ngại xin lỗi họ

"Lúc này tôi hỏi có phải hai người bằng tuổi với tôi và cậu ấy không? Nhưng người đi cùng cậu nói là chị cậu, có phải không? Sao lúc chat trên nhóm cậu nói sẽ dẫn đến người cùng tuổi mà." cậu tóc vàng lặp lại câu hỏi, ánh mắt nhìn Châu Châu dè dặt còn hơn nước.

Châu Châu vì ánh mắt dè dặt của cậu ta mà cười thêm rạng rỡ nói "Tớ bằng tuổi các cậu, còn....." Châu Châu quay sang nhìn tôi khó xử, không biết nên nói thế nào. Thôi thì để tớ giúp cậu vậy

"Tôi là chị họ của Châu Châu. Nếu các cậu bằng tuổi Châu Châu thì so ra tôi lớn tuổi hơn hai cậu rồi. Phải gọi một tiếng chị nhỉ?"

Tôi nói xong rồi nhìn phản ứng hai tên ngồi trước mặt như ăn phải ớt mà thấy vui sướng.

"À, ừ, chúng ta giới thiệu nhau một chút. Tôi tên là Lâm Kiệt, cậu ấy là Duy Thái, chúng tôi học trường phổ thông nam sinh C, năm cuối. Còn cậu và.....chị ấy?" người tên là Lâm Kiệt giới thiệu sơ qua

"Tớ tên là Châu Châu, học trường phổ thông B, năm cuối, rất vui khi gặp các cậu. Còn..... chị..... chị họ của tớ tên là Trần Bối My."

Kì lạ thật, cứ nhắc tới tôi là bọn người này lại áp úng. Nhìn tôi không ra dáng một người chị sao?

"Rất vui được làm quen. Hai người dùng gì có thể gọi, dùng ngại" cái tên Duy Thái lại tỏ vẻ dè dặt chia thực đơn cho hai chúng tôi gọi.

Châu Châu gọi bữa một ly nước ép trái cây, rồi quay sang hỏi tôi dùng gì. Được đi ăn chùa nhỉ? Ngại gì mà không gọi món đắt tiền. Tôi nhìn một lượt menu và gọi hai món đắt nhất là một ly choco latte cùng với một cái bánh mousse kiểu Pháp. Nghe tôi gọi, Châu Châu hốt hoảng dùng tay thực vào người tôi ra dấu nhưng tôi cứ dùng dụng như không biết gì.

Sau khi gọi món xong, đợi phục vụ đi thì hai tên đó bắt đầu tấn công bằng những câu hỏi về đời tư cá nhân. Chủ yếu là Châu Châu trả lời vì hai tên đó đã gạt tôi qua một bên như thành phần dư thừa, đem sự chú ý đặt vào cô bạn của tôi. Tôi hiểu được lí do mà, con trai ở tuổi này có đứa nào chịu quen với con gái lớn tuổi đâu, xưng chị em sẽ rất là kì, mấy tên đó lại không được dịp ra dáng trưởng thành để thể hiện. Thêm nữa, Châu Châu hôm nay rất có đầu tư, từ đầu tóc cho đến quần áo đều chăm chút rất nhiều nên bình thường trông hoạt bát, đáng yêu thì hôm nay lại càng xinh hơn nữa. Khó trách mấy tên này làm sao không siêu lòng được.

Tôi ngồi đây là cái bóng đèn chính hiệu, buồn chán ăn bánh uống nước, thả suy nghĩ về đâu đâu. Đến lúc suy nghĩ dừng lại vào chủ nhật hai tuần trước thì mặt tôi liền đỏ bừng. Đã hai tuần trôi qua kể từ lần tạm biệt cậu ấy ở hội sách, từ đó đến nay cứ thỉnh thoảng suy nghĩ của tôi lại trôi dạt nhớ về hình dáng cao cao, đôi mắt đen nhưng huyền và cả giọng nói trầm ấm dễ nghe đó. Đôi lúc thần thờ, Châu Châu cứ hỏi tôi làm sao, thế nhưng đến cả tôi cũng không rõ mình thật sự làm sao. Có phải tôi đang nhớ nhưng đến cái tên mặt trắng đó? Không phải chứ, không thể là với một người xa lạ được, không thể là Vương Nguyên Minh.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tình Bạn

"My My, nè My My"

"Hả? Chuyện gì vậy?" tôi bừng tỉnh khỏi suy nghĩ vì tiếng gọi của Châu Châu

"Câu suy nghĩ cái gì mà thờ người ra thế?" cô ấy lo lắng hỏi tôi

"Không có gì. Cậu gọi mình làm gì? Hai người kia đâu?" tôi quan sát phía đối diện không thấy Lâm Kiệt và Duy Thái ở đó nữa

"Hai người kia đi tính tiền rồi ra ngoài đợi chúng ta trước. Chúng ta đổi địa điểm, bây giờ đi karaoke. Cậu cứ ngồi ngán người mãi, không nói gì nên lần này phải biết tận dụng cơ hội làm quen họ đó."

"Tha cho tớ đi, tớ muốn về nhà. Hay cậu cứ đi với họ đi." tôi chán nản, ngồi khuấy khuấy ly nước trước mặt

"Cậu sao vậy? Chỉ kết bạn thôi cũng được mà. Đi đi, tớ không muốn cậu lúc nào cũng ôm cái mặt thần thờ đó không có lấy thêm một đứa bạn khác giới."

"Tớ biết cậu có ý tốt nhưng quả thật tớ không có tâm trạng" một lần nữa tôi quyết cự tuyệt lời đề nghị của Châu Châu. Cô ấy cũng hết cách với tôi mà thờ dài.

"Haizz, thôi được rồi không đi thì không đi. Tớ về với cậu"

"Không cần đâu, cậu cứ đi chơi đi, mặc kệ tớ"

"Cậu có xem tớ là bạn không vậy? Lí nào lại bỏ cậu một mình rồi đi chơi với họ chứ. Tớ không có ham vui đến nỗi quên bạn bè đâu. Dù sao hôm nay tớ cũng có lỗi, lát nữa về cùng cậu, đãi cậu ăn mì hoành thánh được không?"

Tôi rung rung mắt nhìn cô bạn tốt của mình, không uống là bạn chí cốt của nhau mà. Nhưng tôi vẫn còn chút do dự "Thế hai tên kia thế nào? Cậu lỡ nhận lời đi hát với người ta rồi"

Châu Châu đáp thần nhiên "Đơn giản thôi, tìm đại một cái cơ là xong chứ gì. Cậu đừng lo. Đi thôi"

Thế sao ban đầu cô ấy không tìm đại một cái cơ nào đó để hủy luôn buổi hẹn này nhỉ? Thật hết cách với Châu Châu, tất cả chỉ cần cô ấy muốn là được.

Tôi cùng Châu Châu sai bước ra bên ngoài quán cafe, thấy Lâm Kiệt và Duy Thái đứng cạnh lối ra vào có vẻ mất kiên nhẫn, chắc là đợi chúng tôi quá lâu. Điều này khiến tôi thấy thêm có lỗi nên gần đến nơi hai người đó đứng, tôi đi chậm ra sau Châu Châu để tránh ngại ngùng.

Châu Châu cũng biết ý nên gọi hai tên đó ra chỗ khác nói chuyện riêng. Không biết cô ấy đã nói gì, được một lúc thì quay trở lại vỗ vai tôi "Đi thôi, đi ăn mì hoành thánh"

Tôi cảm thấy tò mò nên hỏi Châu Châu "Cậu nói gì với họ vậy?"

"Thì tớ từ chối thôi, với lí do là chị họ tớ mắc bệnh khó ở của mấy bà cô già nên muốn về nhà nghỉ ngơi"

"Cậu, thật sự nói vậy?"

"Thật sự. Cậu xem họ nhìn cậu như thế nào?"

Tôi lập tức quay sang nhìn hai tên đó, chỉ thấy họ nhìn tôi đầy căm phẫn. Con nhỏ Châu Châu này làm phí công tôi nghĩ tốt cho nó "Cậu được lắm. Chuyện lừa tớ lúc này chưa tính, giờ còn bêu xấu tớ là bà cô già mắc bệnh khó ở nữa. Cậu đứng đó chịu chết đi Châu Châu."

"Tớ đâu có ngốc. Có ngon thì cậu đuổi kịp tớ hần tính."

Cậu chờ đấy Châu Châu, hôm nay tớ sẽ cho cậu no đòn. Nói rồi, tôi liền đuổi bắt cô ấy chạy rong suốt mấy con đường, hai đứa la hét ồm ồm khiến ai cũng phải ngoái nhìn. Đến khi hai đứa ngừng chiến thì đến tiệm hoành thánh luôn lúc nào không hay. Ngồi vào bàn hai đứa thờ phờ không ra hơi. Phục vụ đến hỏi dùng gì thì khoảng một lúc sau mới trả lời cho tròn câu.

"Cho chúng cháu hai tô mì hoành thánh. Một tô cay thật cay nha" Châu Châu là người gọi món, biết rất rõ tôi thích ăn cay.

"Được rồi, hai cháu đợi tí sẽ có ngay" phục vụ ở đây dù đông khách vẫn luôn niềm nở như vậy, còn tặng chúng tôi một nụ cười tươi nữa.

"Lần sau không đuổi theo cậu nữa. Mệt chết tớ." tôi uống một ngụm nước rồi quay sang than vãn với Châu Châu

"Xì, là ai đuổi tớ trước. Phải biết lượng sức mình nha" cô ấy tinh nghịch nhéo mũi tôi một cái

"Cậu đó, lần sau xin hãy dẹp cái trò hẹn hò nhóm vớ vẩn này đi"

"Tớ thấy thú vị mà, được thì tiếp tục gặp nhau, còn không thì thôi, họ cũng là người lạ có mắt gì đâu"

"Sao lại không mắt? Nếu họ là người xấu thì cậu tính sao? Đừng tin người thế chứ"

"Tớ biết rồi chị già của tớ, sẽ không có lần sau được chưa? Chúng ta nói chuyện khác đi" Châu Châu lại hứa sơ sài cho qua chuyện.

"Cậu thật biết cách lãng sang chuyện khác. Chuyện gì?" tôi cũng không muốn nói đến vấn đề này nữa nên tạm tha cho cô ấy.

"Sắp tới, tớ có cuộc thi hùng biện ở trường khác cậu biết chứ?" Châu Châu nói với vẻ hồ hởi

"Biết, cậu không phải lải nhải bên tai tớ suốt sao?" tôi ngược lại mất hứng thú với chuyện mình biết như nằm lòng

"Trường cho người thân theo cổ vũ nhưng ba mẹ tớ bận đi công tác ở xa rồi, không đến được. Vì thế, cậu đi với tớ nha?"

"Tớ được quyền không đồng ý?"

"Đương nhiên....không" biết ngay mà, sợ rằng cô ấy còn đăng kí tên tôi cho trường trước luôn rồi ấy chứ và Châu Châu bổ sung thêm một câu "Tớ lỡ nói với cô hướng dẫn là cậu sẽ đi cùng rồi" tôi đoán đâu có sai

"Thế bao giờ cuộc thi diễn ra?"

"Là thứ bảy tuần sau. Đi nha, đi nha?" cô ấy nài nỉ như một đứa con nít

"Được rồi, dù sao tớ cũng rảnh. Tối lúc đó sẽ đi cổ vũ cho cậu"

"Thương cậu nhất" Châu Châu vui vẻ ôm chầm lấy tôi.

Thật ra nếu Châu Châu không bảo thì tôi cũng đi, vì cô ấy chính là đứa trẻ luôn cô đơn trong những dịp quan trọng của cuộc đời mình. Bố mẹ cô ấy luôn bận công tác liên miên, họ rất thương cô ấy nhưng lần nào cũng đành nói lời xin lỗi. Châu Châu rất hiểu chuyện nên không bao giờ oán trách bố mẹ mình mà luôn chăm chỉ học tập. Bao năm tháng bên cô ấy, những lần cô ấy thi thố hay nhận giải thưởng gì nếu không là mẹ tôi thì là tôi ở bên cô ấy. Thế nên có thể nói, mẹ tôi yêu quý và xem Châu Châu như là con gái, còn cô ấy thì quý trọng tôi mà ra sức bảo vệ. Mọi quan hệ của chúng tôi đã bền chặt theo năm tháng như thế đó, do vậy những chuyện cô ấy không nhờ thì tôi cũng muốn giúp

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Là Thật Sự Gặp Lại Hay Hoa Mắt?

Thứ bảy đến, mới sáng sớm Châu Châu đã sang nhà tôi, lôi tôi dậy từ cái giường thân yêu. Thậm chí cô ấy còn mang cả bữa sáng tự làm đãi gia đình tôi nữa, tôi ăn no bụng là cô ấy kéo tôi đi ngay. Trước khi ra khỏi nhà, mẹ tôi còn khen đồ ăn của Châu Châu nấu rất ngon và chúc cô ấy thi may mắn, mẹ cũng không quên ngó sang tôi mà dặn dò nhớ chăm sóc tốt cho Châu Châu. Tôi gật gù đồng ý vì vẫn còn trong cơn buồn ngủ chưa tỉnh, thế là là mẹ già "bốp" cho tôi một cái khiến tôi bừng tỉnh ngay, nhăn nhó chào mẹ tôi ra khỏi nhà.

Trường Châu Châu đến tham gia thi hùng biện là một ngôi trường trọng điểm nổi tiếng của thành phố D, nó cách trường tôi hơi xa, tận 20Km, phải một tiếng rưỡi đi xe mới tới. Vì thế mới có cảnh tôi phải vật dậy từ sáng sớm để kịp chuyển xe đi với trường. Trái lại với tôi, Châu Châu rất hào hứng mà huyền thuyên với tôi trên xe "Cậu biết không, trường lần này đội hùng biện của tớ đến thi rất nổi tiếng nha, những người học ở đây đều qua thi tuyển cả đó, là trong tuyển chọn mà ra. Nghe nói học phí cũng rất đắt nên muốn học ở đây không chỉ giỏi mà còn phải có tiền nữa. Tổng kết lại, trường này là tập hợp những thành phần tri thức có tiền, rất đáng để quan tâm đó"

"Thế sao? Vậy cậu quan tâm để làm gì?" tôi tập trung xem truyện, hững hờ hỏi Châu Châu một câu

"Để tìm cho mình một đối tượng chứ gì. Tối qua tớ đã mất cả một đêm để tra về trường này đó, phát hiện có rất nhiều đối tượng xuất sắc lắm nha. Nếu may mắn, tớ sẽ gặp được định mệnh của mình thì sao" độ mơ mộng của cô ấy đúng là tôi không thể theo kịp

"Cậu còn chưa dẹp cái chuyện tìm bạn trai nữa à? Đã biết trường người ta lợi hại như thế mà tối qua bỏ ra một đêm hoang phí để tìm hiểu mấy tên cậu ám trường đó, không chịu lo chuẩn bị thi cử. Cậu thật hết nói"

"Chị già hay lãng nhăng của tớ à, tài liệu thi cử tớ đã chuẩn bị từ lâu rồi. Dù sao tớ đi thi chủ yếu là học hỏi kinh nghiệm chứ cũng chẳng ôm hi vọng thắng nổi người ta đâu"

"Cậu lấy đâu ra cái kiểu nói chuyện mất tự tin đó vậy. Năng lực của cậu đâu phải kém cỏi. Tớ tin cậu sẽ đem giải thưởng về cho trường" tôi cũng biết là cuộc thi này có rất nhiều trường tài năng tham gia nhưng là người bạn theo Châu Châu từ khi cả hai còn là hai đứa con nít học tiểu học, tôi biết được năng lực hùng biện của cô ấy tài giỏi thế nào nên chưa bao giờ tôi mất lòng tin vào bạn của mình cả.

"My My à, cậu tin tớ thế sao? Vậy thì tớ không được tiêu cực rồi, tớ sẽ cố gắng hết mình đem giải về cho cậu" cô ấy lại sấn sầm ôm chặt lấy tôi, còn tôi rất vui vì đã tiếp thêm sức mạnh cho cô ấy.

Mãi tám chuyện với Châu Châu thì một tiếng rưỡi trôi qua rất là nhanh, thoáng một cái cả đoàn trường tôi đã đến được nơi thi tuyển. Vừa bước xuống xe, tôi phải bật thốt lên "Wow" một tiếng. Độ hoành tráng của nó qua lời Châu Châu kể đã hoành tráng lắm rồi, tôi không ngờ được tận mắt chứng kiến nó lại làm tôi sững sờ hơn. Chỉ nhìn bảng hiệu trường THPT Trọng Điểm A được mạ vàng cao cao trên đầu tôi thôi, tôi đã choáng cả mắt. Đúng là trường trọng điểm của người giàu có khác.

Hôm nay nơi này tập trung rất nhiều trường khác nhau trong thành phố và các tỉnh lân cận đến tham dự, mỗi tốp chắc cũng từ mười đến mười lăm người bao gồm thầy cô hướng dẫn, học sinh và phụ huynh theo cổ vũ. Quan cảnh cũng không đông đúc lắm vì trường này có khuôn viên siêu rộng, chứa cả một đài phun nước to tráng lệ ở giữa sân trường, một vườn cây to rợp bóng mát ở phía bên phải và một sân vận động thể thao ở phía bên trái. Tôi dường như mất chữ a mồm chữ o mà ngắm nhìn, thích thú nhất là cái đài phun nước nên tôi lại gần hơn để quan sát. Tay chạm nhẹ vào dòng nước mát mà cảm thấy một câu "Liệu uống nước của trường trọng điểm mình có trở nên thông minh hơn chẳng?". Ày, câu hỏi đặt ra đã thấy tôi ngốc cỡ nào rồi. Tôi cười cho sự ngốc nghếch của bản thân, ánh mắt tình nghịch xuyên qua làn nước trước mắt bỗng dừng ngỡ ngàng, nụ cười cứng lại. Hình dáng người vừa xuất hiện bên kia làn nước trông thật quen, chỉ trong ba giây đại não đã tìm ngay đến cái tên của một người mà dạo gần đây làm tôi hay thần thờ, Vương Nguyên Minh.

Không thể nào, quý ám tôi rồi. Cậu ta không thể nào xuất hiện ở đây được? Mà khoan đã, đâu có điều gì làm cơ sở là tên mặt trắng đó không được xuất hiện ở đây. Nhưng có phải hơi thần kì không? Nói đúng hơn là tôi với cậu ấy thật có duyên. Hoặc có thể tôi bị hoa mắt, suy nghĩ nhiều quá gây ảo giác hoặc, tôi phát rồ rồi?

Đứng mãi ở đó suy đoán cũng chẳng ích gì, tôi chạy ngay sang phía bên kia đài phun nước để xác nhận. Khi sang bên đây thì không còn thấy ai nữa, cố nhìn xung quanh xa hơn cũng chẳng thấy ai có hình dáng giống Vương Nguyên Minh. Trong một khắc, không thể đi nhanh đến vậy, tôi thật sự là hoa mắt sao? Vẫn cố chấp quan sát kĩ hơn từng góc ngách ở gần đài phun nước nhưng kết quả nhận lại chỉ toàn là những gương mặt xa lạ.

Bất giác, tôi tự hỏi bản thân đột nhiên vui vì cái gì và cũng đột nhiên hụt hẫng vì cái gì? Tôi là đang hy vọng điều viễn vông, tôi cứ tin rằng sẽ có một ngày mình sẽ có cơ hội gặp lại cậu ấy. Thế nhưng, tôi không suy nghĩ rằng giữa hai chúng tôi có gì liên hệ chứ? Tất cả chỉ là sự vô tình hữu ý mà tôi bất ngờ gặp phải cùng một người thôi. Mà nói không chừng, cậu ta đã sớm quên tôi rồi đó chứ, ai lại đi nhớ người qua đường chỉ gặp có hai lần, người đó lại gây cho cậu ta không ít rắc rối. Chỉ có tôi vô duyên vô cớ để hình bóng cậu ta trong đầu, để cái tên Vương Nguyên Minh dễ dàng được ghi nhớ không thể quên. Châu Châu à, nếu cậu mà biết mình đang để ý đến một người khác giới xa lạ chỉ biết mỗi cái tên ngoài ra chẳng biết gì, còn trông mong trong vô vọng có ngày sẽ gặp lại, cậu sẽ phản ứng thế nào đây? Tớ thì cảm thấy tớ điên thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ai Đó Cũng Được, Cứu Với!

Đoàn trường chúng tôi được đón tiếp rất nồng nhiệt, có người hướng dẫn đưa chúng tôi đến tận nơi tổ chức. Đó là một cái hội trường có sức chứa một ngàn người với ghế ngồi được bọc nhung đỏ sang trọng, có hẳn máy điều hoà và hệ thống đèn chùm chiếu sáng, trông cứ như một cái rạp hát. Có cần khoa trương thế không? Mà cũng phải, trường này bên ngoài đã lộng lẫy thế rồi thì bên trong không thể tồi tàn được.

Đội hùng biện của Châu Châu rất may mắn bốc được số thứ tự cuối cùng nên có rất nhiều thời gian để chuẩn bị. Trong thời gian này, tôi chỉ nghe mọi người thảo luận những vấn đề không thuộc thế giới của mình, càng nghe càng nhức đầu. Hội trường vì cuộc thi sắp bắt đầu mà mọi người ra ra vào vào làm không khí trở nên ngột ngạt, ồn ào hơn. Tôi không thể ở đây được nữa nên đành nói nhỏ với Châu Châu rằng mình cần ra ngoài đi dạo một lát, khi nào cô ấy bắt đầu thi thì tôi sẽ canh giờ trở lại. Châu Châu cũng hiểu, bảo tôi đừng đi lung tung xa quá, bị người khác ức hiếp thì phải điện thoại cho cô ấy ngay. Thật là, Châu Châu dặn dò còn hơn cả mẹ già của tôi ở nhà.

Tôi men theo hướng bên trái có lối đi thoát ra khỏi hội trường, ra được bên ngoài rồi thì cảm giác cũng dễ chịu hơn. Quan sát xung quanh thấy khuôn viên trường đã vắng vẻ hơn lúc này, bây giờ chỉ còn học sinh của trường THPT Trọng Điểm A hoặc là chia tốp tám chuyện, hoặc là di chuyển vào lớp.

Với cái diện tích rộng lớn của ngôi trường này, tôi có gan cũng không dám đi xa, lỡ chân đi lạc cũng không biết gọi ai để giúp đỡ nên đành quanh quẩn gần khu hội trường. Đi lang thang một hồi tôi cũng hơi lười, định tìm chỗ nghỉ chân tận hưởng không gian thoáng mát ở đây để đọc truyện, ai ngờ lại nghe được có tiếng người to tiếng ở khu đang thi công xây dựng. Khi mới vừa đến đây, Châu Châu đã hăng hái chỉ cho tôi thấy trường này đang mở rộng xây dựng thêm một khu nhà dùng cho học sinh hoạt động nghệ thuật, nhằm cho học sinh của họ được thoải mái phát triển năng khiếu của bản thân. Họ đứng rất là dư thừa, trong khi trường tôi chỉ mong một cái nhà vệ sinh nhỏ nhoi có thể lắp một cái cửa tốt hơn thôi cũng thật khó khăn.

Nói lại, tôi vừa nghe được tiếng ai đó đang to tiếng ở gần khu nghệ thuật đang thi công, dù là đang thi công nhưng tôi chẳng thấy có một người xây dựng nào cả, chắc là tạm đình công để tránh ảnh hưởng đến cuộc thi hùng biện vì nơi này khá gần với hội trường. Tôi đến gần nơi đó hơn thì thấy được tấm bảng "Công trình tạm nghỉ, không phận sự miễn vào" thể tiếng quát to lúc này phát ra từ đây là của ai? Đang lúc tôi định mặc kệ bỏ đi thì lại nghe được "Mày còn không chịu giao ra đây, thằng khốn" rất to. Tiếng nói phát ra từ bên phải khu công trình, tôi tò mò lần theo đi vào thì thấy thật là có đám học

sinh trường A đang gây nhau ở dưới một giả đồ công trình. Nhìn kĩ hơn thì là ba cậu trai cao lớn đang vây lấy một cậu trai đeo kính trông có vẻ sợ sệt, cả người run rẩy. Hiện giờ đây, tôi chính là được chứng kiến tình cảnh bạo lực học đường mà ti vi và báo chí vẫn hay đưa tin sao? Không thể nào, đây là trường Trọng Điểm A danh tiếng đấy.

"Này, mày còn lì ra đó làm gì. Nhanh đưa tiền ra đây" một tên tóc tai chảy chuốt, dáng người cao ốm lêu khêu nhưng so với cậu bốn mắt trông vẫn có sức áp chế hơn, hất thò bạo đá một phát vào cậu ta khiến cậu ta ngã sòng soài ra đất. Bộ dạng cậu bốn mắt trước đó cũng đã không khá khẩm gì, trước khi tôi nhìn thấy có lẽ cậu ta đã bị đánh như cho một trận rồi. Mặt mũi xuất hiện những vết bầm, ở khóe miệng còn có vết máu nhỏ, quần áo thì lấm bần đầy bùn ở công trình. Cậu ta trông thật thảm!

"Tôi.....tôi nói rồi. Tôi.....không.....thể đưa tiền cho các cậu được. Những lần trước thì có thể nhưng lần này không được, đây là tiền.....học phí. Khó khăn lắm gia đình mới gom góp đủ tiền cho tôi đóng tiền học nên xin các cậu hãy tha cho tôi lần này đi, xin các cậu đấy." cậu bốn mắt quỳ sấp dưới đất túm lấy ống quần của tên cao lêu khêu van xin. Đột lại hất chỉ khề nhếch miệng cười, tiếp tục đá văng cậu bốn mắt sang một bên. Thật quá đáng!

"Mày thật nực cười, ha, khó khăn ư? Đã vào được cái trường này học thì không phải dạng nghèo sơ nghèo xác rồi. Số tiền này tui tao có lấy đi cũng chỉ là gây ngứa mảy thôi, ở đó mà xin xỏ" lần này là một tên khác lên tiếng, không giống tên lêu khêu kia, tên này đồ con và.....đen vô cùng, như một người châu Phi. Đúng, đó là nhận xét của tôi khi thấy hắn.

"Tôi đã giải thích với các cậu rồi, tôi vào đây là do nỗ lực học tập rất nhiều mới có được học bổng, số tiền tôi đóng cũng là tiền được miễn giảm. Tôi không giàu như các cậu tưởng đâu. Với lại, lần trước không phải tôi đã đưa cho các cậu rất nhiều tiền rồi sao? Hãy tha cho tôi lần này đi." bốn mắt tiếp tục van xin bọn họ.

"Thật khốn kiếp! Mày nói nhiều thế làm gì. Thứ tui tao cần là số tiền này, mày chỉ việc đưa thôi, lí do nhiều làm gì, tui tao cóc cần nghe. Còn tui bây rất rảnh để nghe nó hát tuồng à? Chờ gì mà không trấn lấy tiền của nó"

"Dạ, đại ca"

Hai tên người que tre và người châu Phi đồng thanh hô một tiếng gọi tên phách lối kia một tiếng "đại ca". Thì ra cái tên này giờ im lặng, đứng làm dáng dựa tường là đại ca của bọn này. Hắn có vóc người cao lớn, khuôn mặt trầm tĩnh, mái tóc ngắn cùn cùng đôi mắt xé tạo cho người khác cảm giác áp chế.

Tên được gọi là đại ca rất có uy quyền, vừa truyền lệnh hai tên đó đã nhanh chóng xông đến cướp lấy balo cậu bốn mắt đang ôm trong người. Cậu ta kiên quyết không đưa, ôm chặt balo than khóc bảo "Đừng mà, đừng mà, tha cho tôi đi" bọn chúng cũng không rừ lòng thương mà tiếp tục xấn tới cho cậu ta vài cú lên lưng và bụng.

Tôi thật không thể đứng yên nhìn được nữa, bọn họ thật quá quái. Học cùng trường với nhau lại đối xử với nhau như vậy, đã thế còn ý đồ ăn hiếp yếu, người ta đã trình bày lí do van xin như thế cũng không chịu dừng tay, bọn có học nhưng vô giáo dục này đúng không phải người mà. Tôi mà còn đứng nhìn nữa thì thật cũng không có lương tâm như bọn chúng.

"Dừng tay lại ngay" tôi quyết xông đến chỗ bọn chúng hét lên một tiếng. Bọn chúng vì bất ngờ với sự xuất hiện của tôi mà dừng tay thật.

"Con nhỏ này là ai vậy?" tên người châu Phi nhìn tôi sững sờ đặt câu hỏi

"Cứu, cứu tôi với. Xin cậu" cậu bốn mắt thấy tôi xuất hiện cứ như cứu tinh, nhìn tôi chăm chăm, giọng thều thào xin tôi giúp đỡ

"Con nhỏ kia, mày là ai mà xông ra đây hả? Trông đồng phục không phải là học sinh này. Biết điều không muốn bị ăn đòn thì nhanh cút đi, chỗ người lớn đang làm việc đừng có dại mà xía mũi vào" tên người que tre giờ trở thành mất hứng dọa tôi.

"Haha, người lớn ư? Là nít ranh như nhau cả thôi, đừng có lên giọng trong khi bản thân đang làm điều tồi tệ. Thật xấu hổ khi các cậu tự xưng là người lớn lại hành động càn rỡ như thế này, ba đánh một đáng nhục nhè" tôi cũng không thể yếu thế nên cười khẩy đáp trả bọn họ.

"Fuck, đâu ra con nhỏ ăn nói xấc láo này vậy? Tao sẽ cho mày một trận ra trò....."

"Ngưng, kệ nó đi. Nhanh lấy tiền còn đi" một tiếng hét vang trời

Cái tên que tre đã định cho tôi một trận nhưng đại ca của hắn bỗng hét lên ra lệnh bảo hắn dừng lại. Tên đại ca đó thật sự chẳng quan tâm đến sự xuất hiện của tôi là bao nhưng tôi cũng không rảnh mà để tâm tới hắn, vấn đề bây giờ là hai tên kia lại nghe lệnh tiếp tục xông đến cướp tiền của cậu bốn mắt. Lần này chắc có nói cũng chỉ vô dụng, đành liều vậy. Tôi nhặt được một thanh gỗ gần đó rồi cũng xông lên cho tên que tre một đòn ngay chân và tên châu Phi một đòn ngay lưng. Thế rằng tôi ra tay cũng rất ác nhưng nó chỉ gây đau đớn cho tên que tre, còn tên châu Phi sau khi nhận được một gậy của tôi hắn chỉ trơ ra đó rồi từ từ quay lại nhìn tôi nổi giận.

Tôi hoảng hốt nhìn lại thanh gỗ trên tay, nó đã gãy đôi. Chúa ơi, tên này ăn gì khỏe vậy? Tôi chết chắc rồi! Nhưng chưa để tên châu Phi ra tay thì cổ tôi đã bị ai đó túm, thò bạo quăng tôi vào tường. Bả vai trái của tôi chịu một lực tác động mạnh, ma sát với mặt tường mà trầy một đường, rất đến nỗi tôi nhả cả mặt khụy xuống đất. Tên đại ca tiến tới túm lấy cổ áo của tôi nhấc lên đối mặt với hắn, chính hắn đã xô tôi vào tường.

"Con nhỏ lảm chuyện này, tao đã chẳng thèm để ý rồi còn không biết đường mà tránh, cứ thích xen vô chuyện của người khác. Được, mày thích thì tao chiều. Từ nãy đến giờ tao cũng đã bực cái thằng bốn mắt chết tiệt kia cứ lằng nhằng mãi, thêm mày nữa. Đừng tưởng tao sẽ không ra tay với con gái, can đảm thế thì ăn đòn giùm nó đi"

Xong rồi, tôi đã hoàn toàn chọc giận hắn. Tôi thấy rõ gương mặt hắn đầy nộ khí thế nào, ánh mắt như dao nhọn muốn chém bay tôi. Hắn thật sự đã làm tôi sợ rồi, ngay khi vừa thấy hắn tay chuẩn bị cho tôi một đòn, tôi hoảng sợ nhắm tịt mắt ôm đầu chịu trận.

Ai đó cũng được, cứu với!

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lí Do Trở Thành Người Hùng Rơm

Còn nhớ năm tôi học lớp năm, trong lớp chuyển đến một cô bạn cứ như một công chúa nhỏ, nụ cười có chiếc răng khểnh rất xinh xắn. Cứ nghĩ phải chăng mọi người sẽ yêu thích cô bạn nhỏ này, nhưng trái lại đây là điểm khiến họ ghét cậu ấy. Các bạn học cảm thấy ganh tị vì cậu ấy xinh xắn, có những món đồ dễ thương, lạ mắt mà họ chưa thấy bao giờ và mỗi lần công bố thành tích, cậu ấy luôn là người nằm trong top. Dần dần, các bạn trong lớp tôi tẩy chay bạn học nữ này, họ bàn tán nói xấu sau lưng cậu ấy những điều bịa đặt vô căn cứ và thậm chí là giờ trò đùa trên chọc. Những trò đùa ấy rất quái ác, tôi vẫn còn nhớ họ đã cố ý xả đầy rác trong lớp khi đến phiên cậu ấy trực nhật, họ giấu vở bài tập, trộm giày quăng vào hồ cá, bôi gum vào ghế, có hôm còn tạt nước cậu ấy trong nhà vệ sinh, rất nhiều, rất nhiều trò đùa nhưng cậu ấy vẫn chịu đựng và không hề than phiền với bất cứ ai kể cả giáo viên. Tôi là thành viên trong lớp nên dù muốn dù không đã chứng kiến vô vàn trò đùa xấu xa của họ nhưng tôi cũng chẳng nói lời nào, không lấy một lần dù bức xúc cũng không dám đứng ra bảo vệ cậu ấy, tôi cứ im lặng như kẻ hèn nhất chỉ vì sợ họ cũng sẽ tẩy chay tôi.

Cho đến một ngày họ tan trường, họ cố ý chia người, một bên ở lại giữ chân cậu ấy, một bên chạy nhanh ra khu giữ xe tìm kiếm xe đạp của cậu ấy. Ban đầu, tôi đã thắc mắc họ lại tính giờ trò gì nên lần đi theo sau ra khu giữ xe. Thật không ngờ, họ có cần đùa giỡn quá đáng thế không?

Khoảnh khắc tôi nhìn thấy họ vừa thực hiện xong hành vi xấu xa của mình thì cậu ấy cũng vừa bước ra từ lớp học, tiến về khu giữ xe tìm kiếm xe đạp của mình. Tôi đã tự hỏi bản thân rằng lại tiếp tục im lặng và chứng kiến? Cậu ấy sẽ ra sao khi chạy trên chiếc xe đạp đã cắt đứt thắng đó? Đúng, chính xác là tôi đã thấy họ dùng kéo cắt phăng dây thắng.

Trong lúc tôi còn ngờ ra đó mãi suy nghĩ thì cậu ấy đã dắt xe ra cổng trường và bắt đầu chạy. Tôi choàng tỉnh, rồi mới nhớ ra rằng trên đường về có một con dốc khá cao, với chiếc xe đạp không thắng đó cậu ấy rất có thể, có thể.....

Tôi không thể nghĩ gì hơn được nữa, cấp tốc đuổi theo cậu ấy mặc cho bọn họ có thấy hành động không nên của tôi rồi buông lời đe dọa ở phía sau. Tôi mặc kệ tất cả, dùng hết sức bình sinh mà ngay cả thầy thể dục bình thường ngăn cản với thành tích của tôi cũng phải suy nghĩ lại để chạy theo cậu ấy. Tôi gọi rất to nhưng toàn là “Ơi, a, dừng lại”, tôi không biết tên cậu ấy. Hoàn toàn không biết một chút gì về cậu ấy dù đã học một năm trời cùng nhau. Cậu ấy tên gì, nhà ở đâu, thích gì.....? Tôi mù tịt tất cả chỉ vì xu theo mọi người mà tẩy chay cậu ấy, chưa một lần muốn bước vào thế giới đó xem cậu ấy là người như thế nào. Chỉ vì cái suy nghĩ phải là một phần của đám đông, không được khác biệt, phải biết yên phận nhưng cái đám đông đó tôi chỉ biết hoà nhập vào họ, còn họ thì không. Vì thế, tôi không có lấy một người bạn thật sự trong từng ấy năm học.

Đã cố gắng xấu xa đến như thế để có thể được giống họ nhưng rồi thứ tôi nhận lấy vẫn là cô đơn và lạc lõng thì tại sao tôi còn tiếp tục làm một người mà mình căm ghét chứ? Tôi muốn được một lần giúp đỡ cậu ấy cho dù có phải phớt lờ biến thành cái gai trong mắt họ, có bị họ tẩy chay hay không tôi cũng mặc kệ tất cả, cậu ấy không đáng phải tổn thương thêm nữa. Thế nên, cậu có nghe tôi nói không, có nghe tôi gọi không? Xin trời hãy cho tôi thêm sức mạnh đuổi kịp cậu ấy, tôi xin hứa từ nay sẽ là một đứa trẻ tốt, thấy chuyện bất bình sẽ ra tay tương trợ, sẽ không im lặng và không làm một con rùa nữa. Xin ông đây, một chút nữa thôi.

Buổi chiều hôm ấy đúng là buổi chiều đáng nhớ, là kỉ tích trong kỉ tích của tôi. Ngay giây phút cậu ấy chuẩn bị xuống dốc tôi đã túm lấy được yên xe phía sau một cách ngoạn mục, dùng sức giữ xe lại. Tức nhiên là cậu ấy vô cùng ngạc nhiên quay ra sau nhìn tôi hỏi “Cậu làm gì vậy?”

Tôi không trả lời, đứng thờ hòng học. Cậu ấy tiếp tục hỏi “Sao cậu lại nắm yên xe sau của tớ?”.

Tôi vẫn im lặng thờ, lau mồ hôi đang chảy ròng ròng. Cậu ấy có vẻ mất kiên nhẫn “Nè, cậu không nói gì thì buông ra đi. Tớ muốn về nhà”. Lúc nói cậu ấy còn phồng má lên rất đáng yêu.

Tôi khẽ cười vì hành động đó, cười một cách ngây ngô mà không hiểu tại sao, cậu ấy cũng nhìn tôi như một sinh vật lạ. Tôi nín cười rồi nhìn sâu vào đôi mắt trong trẻo ấy “Cậu.....tên gì?” Tôi nhìn cử động miệng của cậu ấy như muốn nói “Hà” nhưng rồi vội thu lại không nói. Sau đó, quan sát tôi rất lâu mới cất tiếng “Châu Châu”

Tôi nhanh chóng đáp lại “Châu Châu, hãy làm bạn với tớ nhé!”

Vâng, cô bạn bị bắt nạt trong câu chuyện của tôi, cô bạn sau này chính là bạn thân của tôi chính là Châu Châu. Từ sau sự kiện đó, cứ thế chúng tôi bước vào thế giới của nhau một cách tự nhiên. Hôm đó, tôi cũng đã kể cho Châu Châu nghe mọi chuyện, bảo cậu ấy đừng chạy về bằng chiếc xe đạp đó nữa. Tôi còn hỏi Châu Châu có cần tôi làm chứng với thầy giám thị để lấy lại công bằng cho cậu ấy không nhưng Châu Châu nghĩ một chút rồi nở nụ cười nhìn tôi bảo “Không cần đâu”. Tôi ngạc nhiên, hỏi vì sao thì cậu ấy đáp lại tôi rằng làm vậy chỉ khiến họ ghét cậu ấy hơn thôi, nhưng sẽ chỉ có lần này, lần sau cậu ấy sẽ không cho họ thêm bất cứ cơ hội nào nữa đâu. Quả thật, sau này Châu Châu không để bất kì ai bắt nạt mình nữa, cậu ấy thay đổi thành một

cô gái mạnh mẽ khiến tôi vô cùng ngạc nhiên, cậu ấy không chỉ bảo vệ chính mình mà còn có cả tôi.

Rất lâu sau tôi mới hỏi Châu Châu có phải chơi trò ẩn thân không thì cậu ấy sấn sầm nắm tay tôi nói “Tớ im lặng chịu đựng vì lúc đó tớ là đơn độc, tớ không đủ dũng cảm để chiến đấu một mình. Nhưng từ khi có cậu là bạn, tớ không còn cô độc nữa, tớ biết bây giờ tớ có làm bất cứ điều gì, chống đối lại ai thì vẫn sẽ luôn có cậu ở bên cạnh. Vì thế, tớ không cần phải sợ sệt hay yếu đuối nữa”. Những lời này làm tôi cảm động vô cùng, tận sâu trong lòng còn có sự hổ thẹn vì đã không sớm đứng về phía cậu ấy. Giờ đây, cũng giống như lời Châu Châu nói, tôi đã có cô ấy là bạn nên tôi cũng không cần phải sợ điều gì nữa cả.

Tuy nhiên, mọi chuyện dù cho đã là của quá khứ nhưng trong lòng tôi luôn mang vết hằn của sự yếu đuối. Nó như nhắc cho tôi nhớ để mỗi lần chứng kiến người khác bị bắt nạt tôi không muốn mình lại là đứa hèn nhát của ngày xưa chỉ biết đứng nhìn, tôi muốn mình dũng cảm giúp họ bằng hết sức có thể. Lần này cũng vậy, tôi biết thừa rằng sức con gái sẽ không đấu lại con trai nhưng vẫn to gan xông ra cứu cậu bốn mắt. Tôi suy nghĩ rất đơn giản, có thêm tôi thì cậu ấy có thể tiếp thêm được một chút sức mạnh và sẽ không cảm thấy mình cô độc, ít ra tôi cũng đang cùng cậu ấy chịu trận, hai người vẫn hơn không phải sao? Đúng là suy nghĩ của một đứa ngốc mà.

Nếu như nhận cú đấm của tên đại ca đó, chắc có khi tôi vỡ cả xương mặt mắt. Tôi không sợ xấu, chỉ là rất sợ đau, sợ phải đến bệnh viện, sợ Châu Châu và mẹ già tôi nhìn thấy sẽ âm ỉ một trận, sợ ba ba của tôi sẽ lo lắng. Nói chung vẫn là sợ, nhưng không hối hận với quyết định xông vào đây. Muốn đánh thì cứ tới đi. Tôi nhắm mắt ôm đầu chịu trận, mang tia hy vọng nhỏ nhoi ai đó sẽ đến cứu tôi như tôi bắt ngờ xuất hiện giống người hùng cứu cậu bốn mắt, mặc dù là người hùng rom.

Thời gian đã trôi qua lâu, tên đại ca này cũng thật kì lạ, này giờ còn làm gì mà chưa chịu đánh, đánh một người cần thời gian chuẩn bị lâu thế sao? Người bị đánh là tôi cũng có quyền sốt ruột đấy. Ruột cuộc là hẳn có định đánh hay không? Hay hẳn đột nhiên nổi lòng nhân từ?

Tôi tò mò, từ từ khê hí mắt ra xem xét tình hình xung quanh thì thoáng giật mình. Hiện tại, trước mắt tôi đang là một quả đấm tròn được bao bọc bởi một bàn tay trắng ngần, nổi đầy gân xanh. Có người đã giúp tôi đỡ đòn, người đó là ai? Mắt tôi liên tục di chuyển từ những đốt ngón tay rắn chắc nhanh chóng tìm đến khuôn mặt người đã giúp mình.

Ông trời à, ông là đang đùa với tôi sao? Giờ phút này còn cho tôi bị ảo giác. Nói cho tôi biết đi, tại sao tên mặt trắng này lại ở đây? Cảm giác thật không chân thật tí nào.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chạm Trán Lần Ba

Thật sự là Vương Nguyên Minh? Thật sự là cái tên mặt trắng đã khuấy đảo suy nghĩ của tôi trong thời gian qua ư? Đúng chứ?

"Cậu thật sự là Mặt Trắng? Tại sao cậu lại ở đây?" tôi hồ nghi hỏi

"Trước khi trả lời câu hỏi ngu ngốc của cái đồ não ngắn như cậu biết thì hãy gọi cho đúng tên của tôi giùm"

Không sai đi đâu, với cái giọng điệu khó ưa này thì chỉ có thể là cái tên mặt trắng đáng ghét đó. Tôi nên vui hay nên bức tức với câu nói đó đây? Nên cảm thấy thần kì vì được gặp lại cậu ấy hay nên cảm thấy may mắn vì cậu ấy đã cứu mình?

"Nè, cậu ngắn ra đó là có ý gì? Hay không lẽ đồ não ngắn nhà cậu thật sự quên tên tôi rồi?"

"Tất nhiên là....."

"Hai đứa bây có thôi cái màn sến chảy nước này không? Mày là ai mà dám xen vào hả?" tên đại ca bỗng lên tiếng chặn ngang lời nói của tôi.

Gặp lại Vương Nguyên Minh tôi chợt ném phăng đi tình hình là mình đang bị đánh. Tôi nhìn lại một lượt hiện trường, cậu bốn mắt vẫn yên vị ở dưới đất ôm balo, thâm vẫn hoàn thâm, hai tên que tre và châu Phi mặt đen ra không hiểu chuyện gì, còn tên đại ca lúc này bắt mắt tôi với Vương Nguyên Minh thì đang nhăn nhó mặt mày, trông rất khó chịu vì nắm đấm bị Vương Nguyên Minh bóp chặt.

Ấy vậy mà tôi còn chưa kịp cảm nhận sức mạnh của cậu ấy thì thoáng cái cậu ấy bỗng nhiên tăng lực tay rồi dùng chân cho hắn một cước ra xa, kèm theo một câu "Lắm lời, lấy quyền gì xen vào"

Một cước đá không hề nhẹ nha, hắn ngã sòng soài ra đất, hai tên đàn em thấy vậy cũng nhanh chân rút lui đỡ hắn. Còn Vương Nguyên Minh sau khi xử lý hắn xong liền liếc nhìn tôi chằm chằm "Tất nhiên cái gì?"

Tôi hoang mang "À" một tiếng, khéo léo cách xa cậu ấy.

"À gì?" cậu ấy chú ý hành động của tôi liền tiến một bước hai tay nắm chặt bả vai tôi không cho nhúc nhích "Nói mau, cho cậu ba giấy. Một hai ba....."

"Tất nhiên là nhờ" tôi nhanh chóng đáp lời, có ai cho người khác thời gian mà đếm nhanh như cậu ấy chứ? Nhìn ánh mắt như muốn phanh thây tôi ra, tôi hoàn toàn không dám nói không với cậu ấy. Chỉ sợ rằng kết cục của tôi sẽ như tên đại ca kia.

"Tốt. Vậy nói xem, tôi tên gì? Cậu cứ thử mà nói sai" Vương Nguyên Minh tìm đến một lọn tóc của tôi, giống như lần trước mà xoắn vài vòng quanh tay cậu ấy. Tôi nhìn động tác đó mà khẽ nuốt ực một cái.

"Vương Nguyên Minh"

"Wow, nhớ thật nhỉ?"

Nói thừa, cậu cứ thử bị uy hiếp xem coi có nhớ không.

Đối với sự việc Vương Nguyên Minh bất ngờ xuất hiện ở đây để cứu tôi, tôi vẫn chưa thích ứng được nhưng chưa kịp hỏi cậu ấy thì lại thấy tên đại ca mon men tiến đến gần, trên tay cầm theo một cây gậy, mặt hầm hầm sát khí. Hắn lao tới như bay vung gậy lên cao khiến tôi hoảng hốt hô to "Cẩn thận phía sau"

Vương Nguyên Minh rất nhạy bén, tôi còn chưa hô xong cậu ấy đã xoay mình dùng tay đỡ một gậy của hắn, sau đó không nói nhiều cậu ấy tung mình lên cao, chân vẽ một đường quét qua mặt tên đại ca khiến hắn trở tay không kịp. Cú đá đó thật đẹp, vẽ một cước trên không trung cứ như cầu vồng. Nó khiến tôi trầm trồ mèm tí đã phun ra câu "Đỉnh quá" để khen cậu ấy, rất may là tôi còn làm chủ được bản thân nếu không cậu ta sẽ được một phen kiêu ngạo cho coi.

"Đại ca, bỏ đi. Đừng đụng đến tên đó. Hắn là Vương Nguyên Minh, đội trưởng câu lạc bộ Karate vừa giành chức vô địch ở giải đấu toàn quốc cho trường mình đấy, chúng ta đấu không lại đâu"

Tôi nghe được tên châu Phi nói, cố gắng khuyên nhủ đại ca của hắn ngừng chiến. Đội trưởng câu lạc bộ Karate sao? Là cậu ta, Vương Nguyên Minh? Cái tên da trắng như công tử bột này nếu nói suông không thì thật sự tôi sẽ cười khinh bỉ phủ nhận không thể nào nhưng vừa lúc này được chứng kiến một màn "cú đá cầu vồng" của cậu ấy thì không thể không thừa nhận được.

Đến bây giờ tôi mới để ý đến chiếc huy hiệu màu đỏ hình nắm đấm được đeo bên ngực trái của Vương Nguyên Minh, mới để ý đến bộ đồng phục cậu ấy đang mặc. Tôi ngờ ra, Vương Nguyên Minh là học sinh của trường THPT Trọng Điểm A. Đó cũng là lí do tại sao cậu ấy có thể xuất hiện ở đây. Và tôi, là tình cờ trong vô số lần tình cờ, khi không phải là ai khác giữa mấy ngàn học sinh trường này mà là cậu ấy đến cứu tôi.

"Là người cùng trường với nhau tại sao mày lại đi giúp con nhò ranh này?" tên đại ca vẫn chưa chịu từ bỏ, đứng dậy loạng choạng hỏi Vương Nguyên Minh một câu.

"Vậy tại sao là người cùng trường với nhau các cậu lại đi trấn lột cậu ấy?" Vương Nguyên Minh tia mắt đến cậu bốn mắt biết điều đứng phía sau cậu ấy từ khi nào.

Tên đại ca nghe được lại câu hỏi có hơi khựng miệng nhưng rồi hắn vẫn nói "Bằng chứng đâu mày nói thế?"

"Đòi bằng chứng? Cái này có được coi là bằng chứng không?" Vương Nguyên Minh giơ ra chiếc điện thoại có một đoạn clip. Trong đoạn clip đó ghi lại quá trình từ lúc hai tên que tre và châu Phi lao vào đánh tới tấp cậu bốn mắt giành lấy chiếc balo, cho đến khi tên đại ca nổi cơn thịnh nộ đẩy tôi vào tường.

"Cậu chứng kiến từ đâu ư? Thế sao lúc đó cậu còn chờ gì mà không xông ra cứu giúp?" tôi thắc mắc tên này là muốn chơi trò anh hùng chỉ xuất hiện đúng lúc quan trọng sao?

"Không phải tất cả đều do cậu? Thứ nhất không dùng não để suy nghĩ, thứ hai không biết lượng sức mình và cuối cùng là khi tôi định thu thập bằng chứng trước rồi sẽ đến cứu cậu ta sau thì cậu đã nhanh tay hơn tôi. Rất hùng dũng xông đến cho họ mỗi người một cây. Tôi tức nhiên là đầu dám bước ra giành đất diễn của nữ anh hùng" từng lời, từng chữ một đều xoáy sâu vào tôi. Cậu ta vừa nói vừa nhìn tôi với thái độ mỉa mai, xấu xa không chịu được.

Tôi ghen lời không có đường cãi lí với cậu ta vì những điều cậu ta nói đều đúng. Nhìn tôi chỉ đứng tức xì khói chứ không nói gì, cậu ta có vẻ rất mãn nguyện, bốn cợt nhìn tôi cười cười nhưng sau đó chỉ một cái chớp mắt đã lấy lại vẻ nghiêm túc, lạnh lùng đối mặt với bọn người kia.

"Tôi không muốn phải động thủ, nếu các cậu chịu bỏ qua không trăn tiền của cậu ta nữa thì tôi cam đoan đoạn clip này cũng không đến tay nhà trường. Các cậu chọn đi"

"Bỏ qua? Mày nói nghe thật dễ" tên đại ca cười chế nhạo rồi nói tiếp "Nếu muốn bỏ qua thì cũng được, tao sẽ bỏ qua cho thằng bốn mắt này. Nhưng con nhò từ đâu xuất hiện kia thì không. Nó đã không phải là học sinh của trường này thế mà dám nhiều chuyện xen vào chuyện của tụi tao, còn đánh hai đàn em của tao nữa. Để người khác biết được bọn tao bị con gái trường khác đánh thì còn gì là mặt mũi. Cho nên, mày có thể đem thằng bốn mắt kia đi, còn con ranh này thì phải để tụi tao xử lí nó"

Đang yên đang lành hắn lại chia mũi giáo về phía tôi ban bố. Tôi không ngại cho hắn một cái liếc mắt. Thật muốn biết hắn, một tên trông như côn đồ thế kia, bằng cách nào có thể vào học ở THPT Trọng Điểm A được cơ chứ?

"Không thể được" Vương Nguyên Minh không chờ đợi mà trả lời chắc chắn. Cái bản mặt lạnh kên kiệu này tuy ăn nói đáng ghét nhưng nghĩa khí của

cậu ta rất đáng được tán dương.

"Được lắm, đã thế thì không cần phải thoả hiệp gì hết. Đừng tưởng cái đoạn clip vớ vẩn của mày dọa được tao" mặt tên đại ca đánh lại, có vẻ như hắn đã quyết sử dụng vũ lực để giải quyết vấn đề, quay sang ra lệnh cho hai đàn em "Hai đứa bây, đánh nó một trận như tử cho tao"

"Nhưng đại ca....." trái ngược với hắn, hai tên này có vẻ do dự.

"Sợ cái gì chứ? Tụi bây quên tao là ai sao? Còn nếu là cái chức vô địch Karate gì đấy của nó thì chỉ hù con nít thôi. Có biết ba đánh một không chột cũng què không? Xông lên cho tao"

Hai tên đàn em của hắn có chần chừ thì cũng không dám cãi lệnh, mỗi tên lựa cho mình một thanh sắt để ngón ngang ở công trình rồi cùng tiến về phía Vương Nguyên Minh. Lần này thì thật sự chết chắc rồi, thân thủ của Vương Nguyên Minh có giỏi cỡ nào thì cũng không thể một chọi ba được.

"Không xong rồi. Lời cậu nói lúc nãy tôi rất vui nhưng giờ cậu đối ý với bọn chúng còn kịp đấy, cứ để tôi ở lại. Tôi không muốn một lần nữa gây phiền phức cho cậu đâu nên cậu mang cậu bốn mắt đi trước đi" tôi nắm lấy một phần góc áo của Vương Nguyên Minh kéo kéo, nói ra suy nghĩ của mình. Mục tiêu của bọn chúng giờ là tôi thì tôi không muốn người khác phải vì mình mà liên lụy.

"Cậu chưa xả vai nữ anh hùng nữa sao?" tôi nghiêm túc nhưng cậu ta thì cứ bông đùa tôi thế này đây. Thế nhưng, khi mắt thấy bọn chúng gần tiến đến thì cánh tay tôi đột nhiên được một bàn tay chắc khỏe nắm lấy đây ra sau, nghe được Vương Nguyên Minh lạnh nhạt nói một câu khiến cho tôi mãi sau này vẫn sâu sắc ghi nhớ "Yên tâm đứng sau tôi. Tôi sẽ bảo vệ cậu"

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tất Cả Là Lỗi Của Tôi

"Yên tâm đứng sau tôi. Tôi sẽ bảo vệ cậu"

Đây là lần đầu tiên có một người con trai nói sẽ bảo vệ tôi. Người con trai đó lại mới chỉ gặp tôi có ba lần, tính mức độ thân thiết thì hơn người qua đường được một chút. Vì thế, nói không cảm động chính là nói dối nhưng cảm xúc hơn hẳn là kì lạ. Trong suy nghĩ, tôi chưa bao giờ cần ai đó bảo vệ mình kể cả Châu Châu hay nói rằng sẽ bảo vệ tôi thì tôi cũng chỉ cho rằng cô ấy quan tâm tôi nên mới nói vậy. Bản thân tôi luôn mặc định rằng chỉ có tôi mới bảo vệ bản thân của mình tốt nhất và không cần phải phụ thuộc vào bất cứ ai.

Nhưng Vương Nguyên Minh không phải nói suông mà cậu ấy cho tôi cảm giác được bảo vệ thật sự. Vai cậu ấy rất rộng, cảm tưởng như tôi đang đứng sau một vùng trời an toàn, không cần phải lo lắng bất cứ điều gì nữa.

Cậu ấy làm lá chắn cho tôi nhưng tôi không thể cứ thụ động mà đứng yên một chỗ được, tôi tập trung vào di chuyển của cậu ấy rồi di chuyển theo để cả hai phối hợp một cách ăn ý nhất.

Hai tên đàn em tiến lên trước, hạ gậy một cách thô bạo vào người Vương Nguyên Minh. Cậu ấy nhanh nhẹn tung một cước đá phăng thanh sắt trên tay của tên que tre trước, rồi xoay người nắm chặt thanh sắt của tên châu Phi, chặn đòn tấn công hắn giáng xuống. Hắn to con hơn tên kia nhiều nên Vương Nguyên Minh phải dùng sức giằng co với hắn một lúc, tôi đứng kề bên mà lòng nóng như lửa đốt, rất muốn giúp cậu ấy một tay nhưng không biết mình nên làm gì cho phải. Đúng lúc đó, tên que tre nhặt được lại vũ khí, định tiến lên lần nữa. Mắt thấy hắn chuẩn bị hạ thủ mà Vương Nguyên Minh vẫn còn đang mạt kẹt với tên châu Phi, tôi vòng lên trước thoát khỏi lá chắn bảo vệ của Vương Nguyên Minh nhắm chuẩn nơi tối mật nhất của con trai, dùng hết sức đập cho tên que tre một cú. Không biết độ chuẩn xác cú đá của tôi tới đâu, chỉ nghe hắn hét lên một tiếng, buông nhanh thanh sắt rơi lềnh keng xuống đất, sau đó cả hai tay che chắn nơi "hạ thủ" thể hiện đáng đứng ông ọ kì quặc.

"Thăng, mày không sao chứ? Con khốn chết tiệt này!" tên châu Phi hỏi han tên que tre được gọi là Thăng rồi rống giận với tôi. Tôi ra tay quả thật có hơi ác nhưng tôi không thể cứ đứng trơ mắt nhìn hắn tấn công Vương Nguyên Minh được.

Bất kịp khoảnh khắc tên châu Phi dời sự chú ý đến tên Thăng đang đau đớn, Vương Nguyên Minh ra chiêu, vòng tay đang cầm thanh sắt của hắn ra sau lưng, đá khụy gối để không chế hắn, rồi dùng sức vặn cổ tay khiến hắn phải buông vũ khí khuất phục.

Ngay lúc tôi tưởng chừng như lợi thế sẽ về phía tôi và Vương Nguyên Minh thì chưa kịp vui mừng trên cổ đột nhiên truyền đến cảm giác lạnh lẽo từ một vật thể lạ, cổ tôi liền bị siết chặt.

Một nhân vật đã lặng mất tâm trong tình thế hỗn loạn này, nói đúng hơn là hắn nắm lấy cơ hội tôi tách ra khỏi Vương Nguyên Minh để tấn công. Nhân vật đó không ai khác chính là tên đại ca, lợi dụng không ai chú ý, tôi lại vừa thoát khỏi sự bảo vệ của Vương Nguyên Minh mà tiếp cận, dùng gậy sắt kẹp cổ tôi uy hiếp.

"Khôn hồn thì mày bỏ đàn em tao ra, nếu không con nhãi này sẽ ăn đòn thay mày đấy" tôi cố vùng vẫy hắn lại càng siết chặt hơn khiến cổ không được lưu thông tốt, khó thở ho khan.

"Bỏ cậu ấy ra" Vương Nguyên Minh không nhiều lời, lạnh lùng nhìn hấn

"Chúng ta trao đổi. Một đổi một"

"Được. Đếm đến ba đổi người" không một chút do dự, Vương Nguyên Minh chấp nhận lời đề nghị của hấn

"Bắt đầu đếm. Một,....."

Hấn kiểm chặt tôi tiến một bước, Vương Nguyên Minh cũng kiểm chặt tên châu Phi tiến một bước.

"Hai,....."

Thêm một bước lớn nữa. Tôi nghĩ hấn sẽ không đơn giản như những gì hấn nói đâu, tôi có cảm giác bất an theo từng tiếng hấn đếm.

".....Ba"

Cả hai bên đều đẩy người về phía đối phương nhưng mắt tôi lại nhìn thấy tên châu Phi thì theo đúng quỹ đạo nơi hấn đến, còn tôi thì không. Tôi không hướng về phía Vương Nguyên Minh mà bị thô bạo dùng sức đẩy hấn sang trái, tôi rất nhanh nhìn thấy được nơi mình đến là đâu, một giàn chống công trình cao đồ sộ.

"Đừng...." tôi nghe Vương Nguyên Minh hô rất to. Có vẻ như cậu ấy đã đoán trước được tình hình vì tôi thấy tên đại ca vừa đếm đến ba cậu ấy đã rất nhanh lao theo đón tôi nhưng rất tiếc cậu ấy quên tên que tre vẫn còn đó, hấn cũng liền lao tới giữ chặt lấy cậu ấy, ngăn không cho cậu ấy cứu tôi.

Đúng như ý nguyện của tên đại ca, cả người tôi gieo vào giàn giá đỡ công trình. Có cảm giác như cả người tôi gãy đôi, đau đớn đến thấu xương. Một chút ý thức còn sót lại khiến tôi muốn kiên cường đứng dậy nhưng trời thường không toại lòng người. Trên đầu tôi bỗng vang lên một tiếng kêu kệt lạ thường, theo phản xạ tôi ngẩng đầu lên nhìn thì phát hiện một thanh gỗ do sự va chạm của tôi khiến nó lung lay đang rơi khỏi giá đỡ. Tôi muốn tránh nó nhưng không tránh được, sức lực của tôi đã đạt giới hạn rồi. Theo lẽ tự nhiên, nó nhanh chóng, chuẩn xác đập mạnh vào đầu tôi. Và sau đó, à không có sau đó vì tôi đã hoàn toàn bất tỉnh.

Sao trước mắt lại tối thế? Tôi là đang ở đâu vậy? Chẳng lẽ, ông trời một phát đưa tôi xuống địa ngục rồi ư? Đừng ác thế chứ, tôi tuy không làm điều gì tốt đẹp cho xã hội, lại hay hậu đậu hỏng chuyện nhưng tuyệt đối không có ý xấu làm hại ai, chẳng lẽ số tôi đen đui như vậy?

"Chú à, chạy nhanh một chút"

"Chú à, đưa cháu thêm băng gạc, cậu ấy chảy nhiều máu quá"

"Cậu thật ngốc! Đã bảo cậu đứng phía sau rồi mà"

Không đúng lắm, tôi nghe được một giọng nói đầy lo lắng rất quen thuộc. Tôi còn có thể cảm giác được đầu truyền đến một trận đau đớn như búa bổ, cơ thể không một chút sức lực thì chắc là tôi không xui xẻo đến mức được đưa đến nơi tắm tội đồ đâu. Tôi vẫn còn ý thức.

Đau đớn là thế, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy rất ấm áp, cả người tôi như được ai đó ôm vào lòng.

Tôi từ từ mở mắt, trước mắt xuất hiện một mảng trắng rồi dần dần rõ ràng hơn, tôi nhận diện được người trước mắt. Một khuôn mặt trắng mịn hơn tôi, một đôi mắt với đôi mi dài hơn tôi, sâu thăm cuốn tôi vào đó, một chiếc mũi cao hơn tôi, một bờ môi hồng hồng với đường nét rõ ràng như điêu khắc hơn tôi. Tất cả những thứ thuộc về con người này đều đẹp vượt bậc hơn tôi khiến tôi rất ghen tị và còn thầm muốn hủy dung cậu ấy nữa. Nhưng tôi không ác đến vậy, vẻ đẹp là cần được bảo tồn.

Cũng chẳng hiểu sao tôi cố gì lại đem mình đi so sánh với một tên con trai nhí? Đúng là con trai đấy, trước mắt tôi hiện giờ là một cậu con trai có vẻ đẹp đến ngất trời, người con trai ấy đang lo lắng dùng băng gạc cầm máu cho tôi. Cái người tôi cũng không biết tại sao cứ mỗi lần gặp nhau là có chuyện, mà chuyện sau lại càng nghiêm trọng hơn chuyện trước nữa. Vương Nguyên Minh à, tôi hay là cậu, là vận xui của nhau đây?

"Cậu tỉnh rồi à? Nhanh trả lời tôi đi, đầu cậu thế nào rồi?" cậu ấy thấy tôi mở mắt liền khẽ vỗ nhẹ vào má tôi, chờ đợi tôi phản ứng.

Rất khó khăn để tôi có thể thích nghi trở lại, lúc muốn nói chuyện các dây thần kinh còn cứ giật giật khiến tôi nhăn nhúm cả mặt đau đớn. Phải mất một lúc tôi mới điều chỉnh để trả lời Vương Nguyên Minh "Đầu tôi.....đau.....đau lắm"

"Cậu gắng một chút, chúng ta gần đến bệnh viện rồi"

Cậu ấy trấn an tôi nhưng vừa nghe đến hai từ "bệnh viện" tôi đã lạnh sống lưng. Nhớ lúc nhỏ chỉ một mũi kim nhỏ xíu thôi đã khiến tôi khóc ré lên, làm loạn với mẹ một trận trong bệnh viện không chịu tiêm ngừa. Mẹ tôi phải dùng sức kéo ba trâu hai bò mới ngăn được tôi tẩu thoát, rồi thêm bao lời dụ dỗ ngon ngọt nữa tôi mới chịu chấp nhận để cho bác sĩ tiêm ngừa. Bây giờ, tôi thừa biết với thương tích nặng thế này, tôi có thể tưởng tượng đến họ sẽ sử dụng những vật dụng kim loại lạnh ngắt, đáng sợ hơn gấp mấy lần cây kim nhỏ xíu tôi phải đối mặt lúc nhỏ. Tôi muốn phản đối với Vương Nguyên Minh lắm nhưng với tình hình của tôi hiện tại, nó không cho phép tôi trốn tránh cái nơi đầy mùi thuốc sát trùng đó rồi.

"Tôi sẽ gọi về trường, nhờ tìm người liên lạc với đoàn trường của cậu để báo tình hình. Trong đó, có ai thân với cậu không?"

Vương Nguyên Minh đột nhiên hỏi tôi vấn đề này. Tìm người liên lạc với trường tôi ư? Khoan đã, bây giờ là lúc nào rồi? Tuy đầu đang rất đau nhưng tôi kịp nhớ đến một chuyện quan trọng.

"Đừng gọi....." tôi túm lấy tay áo cậu ấy, cất giọng thuê thảo, thật không ưa cách nói chuyện này.

"Sao lại không? Cần cho người thân của cậu biết về tình hình của cậu chứ. Cậu bị thương rất nặng đấy!"

"Hãy chờ đến khi cuộc thi hùng biện kết thúc rồi mới liên lạc có được không? Bạn của tôi đang tham gia cuộc thi đó, tôi không muốn cô ấy vì tôi mà phân tâm"

"Bây giờ cậu còn sức để lo đến việc này sao? Nếu cậu có chuyện gì thì tất cả là lỗi của tôi cậu có biết không?"

Sao lại là lỗi của cậu ấy được chứ? Từ đầu tới cuối, tất cả mọi chuyện đều từ tôi mà ra, tôi mới là người cảm thấy có lỗi khi đã khiến cậu ấy vướng vào rắc rối mới đúng. Cậu ấy tìm ở đâu ra lỗi của mình hay vậy. Hiện tại, dường như còn tức giận với tôi nữa, tức giận vì điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Gọi Tên Tôi

Châu Châu không thể biết tin tôi bị thương được, chắc chắn không cần suy nghĩ cô ấy sẽ bỏ thi mà chạy đến bệnh viện ngay với tôi. Cuộc thi này cũng không phải chỉ mình cô ấy mà còn có các bạn học khác nữa, họ là đồng đội của Châu Châu, là đại diện cho trường của tôi, tôi không thể vì mình mà ảnh hưởng đến tình hình chung được. Nên chuyện tôi bị thương cho đến khi đội hùng biện của Châu Châu thi xong không thể để cho Châu Châu biết một điều gì.

"Xin cậu đừng báo cho trường tôi biết sớm.....tôi không muốn mình ảnh hưởng đến họ đâu. Hãy đợi họ thi xong rồi báo có được không? Xin cậu đấy" tôi dùng hết tất cả hơi sức của mình để năn nỉ Vương Nguyên Minh, chỉ mong cậu ấy có một chút động lòng.

"Cậu, làm tôi thật bức mình!" trái với tôi suy nghĩ, đây là phản ứng của cậu ấy

"Nếu cậu sợ phiền phức.....chỉ cần đưa tôi đến bệnh viện. Chỉ xin.....cậu đừng nói với ai vội thôi"

"Cậu, đúng là biết chọc giận người khác đấy. Tôi sẽ không nói với ai đâu nên cậu thôi làm nhảm mấy điều khó nghe đó mà chuyên tâm dưỡng sức đi"

Vương Nguyên Minh lại tức giận. Tôi chọc cậu ấy chỗ nào chứ? Cái tên này sao thích nổi điên thế không biết.

"Cậu chủ, đã tới bệnh viện rồi. Tôi đã liên lạc với bác sĩ, họ đang đợi chúng ta ở cổng"

Xe đột nhiên dừng lại và chú lái xe im lặng từ đầu đến giờ bỗng lên tiếng. Đây không phải chú tóc hoa râm lần trước đến tìm Vương Nguyên Minh sao, thì ra chú ấy là lái xe của cậu ta. Vương Nguyên Minh đáp lại chú ấy "Cảm ơn chú. Chú không cần phải đợi cháu đâu, chú hãy quay về trường rồi đến hội trường một chuyến giúp cháu. Chờ khi nào cuộc thi hùng biện kết thúc, chú hãy liên lạc với người của trường THPT B báo tình hình của cô ấy ngay. Trông cậy vào chú"

"Vâng, tôi biết rồi cậu chủ"

Nghe được cậu ấy chấp nhận giúp tôi, tôi thở phào nhẹ nhõm. Cậu ấy còn nói chính xác cả tên trường tôi cho chú lái xe biết, chắc là nhìn huy hiệu trên đồng phục của tôi. Cậu ta thật khéo quan sát chứ không như tôi đến một lúc sau mới biết cậu ấy học trường nào.

Truyền đạt tất cả cho chú lái xe xong, Vương Nguyên Minh trực tiếp bế bổng tôi lên ra khỏi xe, rồi ôm tôi bước vội thẳng tiến đến chiếc băng ca bác sĩ đang đợi. Vẫn như lần trước cậu ấy bế tôi, trên người luôn có một mùi hương dễ chịu, khiến tôi rất muốn có một giấc ngủ say trong vòng tay cậu ấy.

Tôi im lặng hơn lúc nào hết, tựa đầu vào vai Vương Nguyên Minh, nghe tiếng tim cậu ấy đập nhanh theo mỗi bước đi, cảm giác đau đớn cũng được xoa dịu dần.

"Bác sĩ à nhanh lên, cậu ấy bị một thanh gỗ va vào đầu ra máu rất nhiều" Vương Nguyên Minh đặt tôi lên băng ca rồi hối hả trình bày với bác sĩ.

Đội ngũ bác sĩ làm việc hiệu quả vô cùng, xác nhận thông tin rồi quyết định đưa tôi ngay vào phòng phẫu thuật. Vương Nguyên Minh theo sau cùng họ nhưng khi đến trước cửa phòng phẫu thuật họ liền chặn cậu ấy lại.

Tôi hoảng hốt nhìn cô y tá nói với Vương Nguyên Minh "Chúng tôi cần phẫu thuật, mong người nhà của bệnh nhân vui lòng đợi ở ngoài"

“Không được” tôi tuy sức tàn lực kiệt nhưng vẫn phải phản đối.

Vương Nguyên Minh thấy tôi đột nhiên xúc động liền nhìn chị y tá tỏ ý xin phép được nói chuyện riêng với tôi. Chị y tá hiểu ý “Xin nhanh lên một chút”

Đợi chị y tá đi rồi, cậu ấy nhẹ tiến đến bên tôi “Sao vậy? Sợ ư?”

Tôi nhìn cậu ấy bằng đôi mắt ngậm nước như sắp khóc thành sông, lo lắng nói “Ừ, tôi không muốn vào đó một mình đâu. Cậu vào cùng tôi đi”

“Không phải lúc này có người mạnh mẽ nói không cần tôi sao? Giờ biết sợ rồi ư?” cậu ấy đang dối, giờ thì tôi đã biết cậu ấy để tâm lời tôi nói lúc này.

“Cậu dối? Tôi chỉ là sợ làm phiền cậu thôi nhưng thật ra.....từ nhỏ tôi đã rất sợ đến bệnh viện”

“Cậu cho rằng tôi là người vô nhân tính đến mức có thể bỏ cậu ở lại đây một mình sao?”

“Xin lỗi.....tôi.....”

“Được rồi, đừng nói nhiều nữa. Cậu cần phải phẫu thuật ngay nên ngoan ngoãn một chút đi. Tôi không được vào đây nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ ở ngoài đợi cậu. Chúng ta chỉ cách nhau một cánh cửa thôi nên đừng lo gì cả, bác sĩ sẽ tiêm thuốc mê, không đau đâu”

Kể từ lúc gặp mặt Vương Nguyên Minh đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi nghe được cậu ấy nói chuyện dịu dàng như thế. Vẻ mặt lạnh hàn băng ngàn năm của cậu ấy thoáng cái đã tan biến, toả ra một thứ ánh sáng nhân nhật khiến tôi bỗng chốc có được cảm giác an tâm lạ kì.

“Nhưng.....tôi rất sợ kim tiêm, cậu ở tới lúc đó được chứ?” vấn đề còn lại duy nhất của tôi vẫn là cây kim bé tí đó.

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn sợ kim tiêm?”

“Chỉ cần ở lại cho tôi yên tâm thôi. Hứa với tôi đi” tôi cố nài nỉ

“Cậu là đứa con gái thật lắm trò. Được rồi, hứa với cậu” tuy trả lời đầy khó chịu nhưng ruột cuộc Vương Nguyên Minh cũng đồng ý.

“Cảm ơn cậu” tôi nhẹ mỉm cười đáp trả cậu ấy.

Khi bác sĩ đến, Vương Nguyên Minh liền xin phép ngay được ở lại trong lúc tiêm thuốc mê cho tôi. Vị bác sĩ nghe xong có chút do dự nhưng rồi không biết Vương Nguyên Minh nói gì đấy mà đã được cái gật đầu từ bác sĩ.

Giờ phút tôi không mong chờ nhất cũng đến. Chị y tá lúc này mang theo một cái khay có ống thuốc cùng cây kim sáng loáng ở trên đó theo bác sĩ tiến lại gần tôi. Tôi không nhìn ra họ có vẻ mặt gì vì ai ai cũng che kín từ trên xuống dưới trong bộ áo blouse xanh, chỉ chừa đôi mắt đang nhìn tôi lâm lâm, điều này càng khiến tôi sợ càng thêm sợ.

Bác sĩ bắt đầu đưa kim vào ống lấy thuốc, sau đó bơm ra một chút để thử nghiệm, tôi nhìn cả quá trình mà lạnh toát cả người. Đến phần tôi sợ nhất đây, bàn tay mang găng cao su lạnh lẽo của vị bác sĩ chạm vào tay tôi để tìm mạch máu, dò một hồi ông ấy cũng tìm được vị trí rồi dần dần đưa kim đến tay tôi. Tôi toát mồ hôi lạnh nhìn chăm chăm vào cây kim cho đến khi bỗng nhiên mọi thứ đen kịt, tôi bị che mất lại.

“Đừng nhìn”

Là Vương Nguyên Minh che mắt tôi lại, chẳng những thế tay tôi còn được cậu ấy nắm chặt để trấn an. Tay cậu ấy to lắm, bao hết cả bàn tay của tôi.

Thật tốt khi có cậu ấy ở đây và cũng thật tốt khi được gặp lại cậu ấy, tôi thừa nhận rằng mình có để tâm đến Vương Nguyên Minh. Lí do thì tôi cũng không biết rõ nữa, có thể là do cậu ấy đẹp trai, có thể do lần nào gặp cậu ấy cũng có chuyện đáng nhớ xảy ra hoặc có thể do như bây giờ chẳng hạn, ngay phút này đây, trong lúc tôi yếu đuối nhất có cậu ấy ở bên nắm tay tiếp cho tôi thêm nhiều sức mạnh.

“Xong rồi, cậu mở mắt ra đi”

Nhanh vậy đã tiêm xong rồi? Tâm trí này giờ chỉ lo đặt lên người Vương Nguyên Minh nên bác sĩ tiêm xong tôi chẳng có cảm giác gì đặc biệt cả, tốt hơn gấp mấy lần lúc nhỏ tôi tiêm đau đến quấy phá mẹ một trận.

“Thuốc mê sẽ bắt đầu ngấm, cậu sẽ có một giấc ngủ say nên yên tâm là dù bác sĩ có đem cậu đi bán cậu cũng không biết đâu” giờ phút này mà cậu ấy vẫn còn tâm trạng đùa với tôi một câu.

“Nói gì vậy?”

“Đùa thôi. Đừng sợ, khi cậu tỉnh dậy mọi thứ sẽ ổn cả thôi. Lần sau, đừng có ngốc nghếch mà một mình xen vào chuyện của người khác cũng đừng có không biết nghe lời khi người khác đã nói bảo vệ cậu, biết chưa?” sao cậu ấy đột nhiên nói nhiều vậy? Cứ như là sẽ không gặp lại.

Tôi khẽ gật đầu coi như đồng ý. Con buồn ngủ bắt đầu ập đến.

“Tốt, vậy tôi ra ngoài đây”

Xong rồi sao? Nhưng tôi còn chuyện chưa có hỏi mà. Vì rắc rối cứ liên tiếp xảy ra nên dù đã luôn tò mò vẫn chưa có dịp hỏi Vương Nguyên Minh. Nếu bây giờ không hỏi, tôi sợ lúc làm phẫu thuật xong rồi liệu tôi có như mấy nữ chính trong phim sẽ mất trí nhớ không? Lúc đó sợ có khi còn quên luôn cả cậu ấy. Bây giờ còn có thể thì phải biết tận dụng, tôi muốn biết đáp án ngay bây giờ.

Thế nhưng, thật chết tiệt, càng lúc càng buồn ngủ.

Ý thức bắt tôi hành động, nhanh tay với đến nắm chặt tay Vương Nguyên Minh kéo lại. Không chờ đợi cậu ta phản ứng tôi đã hỏi ngay “Cậu hỏi tôi có nhớ tên cậu không và tôi đã nhớ được” tôi e ngại ngáp ngừng rồi vẫn tiếp tục “Vây..... cậu có nhớ tên tôi không?”

Vương Nguyên Minh nghe xong câu hỏi của tôi liền bật cười ra tiếng nhưng thật đáng tiếc tôi không thấy được vì cậu ấy đang quay lưng về phía tôi.

“Cậu nghĩ sao? Có hay không?”

“Tôi không biết, chỉ thấy cậu chưa từng gọi tên tôi”

Cảm giác cảnh quay lưng này cũng thật quen mắt, lần trước là hỏi tên cậu ấy, còn bây giờ là hỏi tên tôi. Luôn là phải nhìn tấm lưng cao thẳng của cậu ấy mà chờ đợi câu trả lời.

Tôi thì sắp hôn mê đến nơi nhưng Vương Nguyên Minh thì cứ im lặng mà thách thức sự chịu đựng của tôi, cậu ta đúng là đồ không có trái tim, trả lời nhanh chút sẽ chết chắc? Đã thế tôi quyết không buông tay.

Cuối cùng, Vương Nguyên Minh cũng chịu thua mà quay lại cười trừ với tôi “Thuốc mê của bệnh viện này thật không hiệu quả chút nào“. Còn có thể nói thế nữa cơ đấy.

Rồi rất đột ngột, Vương Nguyên Minh cúi xuống đối mặt tôi, khẽ xoa đầu.

Gần thật, nhưng hình ảnh cậu ấy hiện ra trong mắt tôi bắt đầu mờ dần. Tôi sắp chào thua với thuốc mê rồi.

“Không gọi không có nghĩa là không nhớ. Trần Bối My, một đứa ngốc rắc rối như cậu có muốn quên cũng không được”

Vây là cậu ấy nhớ tên tôi.

Ba chữ Trần Bối My từ miệng Vương Nguyên Minh gọi thật êm tai, chỉ phiền là cậu ta lại nói tôi ngốc.

“Chúng ta sẽ còn được gặp lại chứ?” có lẽ con buồn ngủ làm gan tôi lớn hơn một tí, không ngại ngần mà nói rõ suy nghĩ của mình.

“Sẽ được nếu cố gắng”

Câu đó có nghĩa là gì vậy? Cậu ấy lúc nào cũng thích nói chuyện mập mờ làm cho tôi phải suy nghĩ, nhưng bây giờ có muốn cũng không thể nghĩ nữa rồi. Mắt bắt đầu từ từ hạ xuống, khuôn mặt Vương Nguyên Minh dần nhoè đi và rồi tôi chìm vào giấc ngủ mê man.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Tỉnh Lại

Hôm nay trời mưa như trút nước, nhìn từng hàng mưa dài và nặng hạt tôi khẽ thở dài một tiếng. Kế hoạch cho ngày chủ nhật tươi đẹp của tôi và Châu Châu đã bị trận mưa này phá hủy. Tôi và Châu Châu ai ở nhà nấy nhìn trời mà cảm thán.

Đã thế, sau khi mưa tạnh tôi còn được lệnh của mẹ già phải đi siêu thị với một list dài ngoằng. Vì siêu thị khá xa nên tôi chọn đi bằng xe bus và cũng đề phòng việc mưa quay trở lại.

Qua ô cửa kính xe bus, tôi nhìn bầu trời sau cơn mưa không một chút nắng mà vẫn còn xám xịt, những cơn gió lùa thổi mạnh khiến cây cối lắc lư theo một vũ điệu điên dại nào đó. Đã đến mùa mưa rồi, thời tiết ngày nào cũng xấu khiến tâm trạng của tôi cũng xấu theo. Mong rằng sang chủ nhật tuần sau thời tiết sẽ khá hơn, vì tôi không muốn phải đội mưa đi hội sách.

Tôi thuận lợi đến siêu thị mua đồ cho mẹ nhưng khi bước ra khỏi đó tôi cứ có cảm giác mình đã quên một thứ gì đó. Kiểm tra lại danh sách của mẹ già cũng đã hơn ba lần vẫn không biết mình đã quên gì.

Cứ như thế thời gian trôi đến chủ nhật tuần sau. Tôi lặng lội bắt mấy chuyến xe bus giữa buổi trưa oi bức, nóng như đổ lửa đến hội sách. Chỉ mới tuần trước thôi, trời còn vào mùa mưa ẩm ướt nay đã nắng gắt khiến người ta khó chịu, đúng là thời tiết thay đổi thất thường.

Ngày chủ nhật hôm nay tôi cũng rất thuận lợi mua cho mình những cuốn truyện ưng ý, tự thưởng cho mình một ly trà sữa mát lạnh, vui vẻ lên xe bus trở về nhà. Thế nhưng lại cảm thấy thiếu xót. Trong lòng mãi là một khoảng trống vô định, bản thân hình như đã bỏ lỡ một khoảnh khắc nào đấy rất đáng nhớ.

Hai tuần sau, tôi nhận lời Châu Châu đến trường THPT Trọng Điểm A để cổ vũ cô ấy tham gia cuộc thi hùng biện. Thật kì lạ thay, khi đặt chân đến đây trái tim tôi dường như được khoả lấp, nó đập mỗi lúc một nhanh hơn.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một lớp sương mù, có một bóng người lướt qua tôi, trông hình dáng rất quen mắt, đó là ai vậy? Tôi cố đuổi theo, lục lại trí nhớ xem người đó là ai nhưng mãi cũng không nhớ ra được.

Người đó đứng trong lớp sương mù, mờ mờ ảo ảo quay lưng về phía tôi khiến tôi càng tò mò hơn, tiến đến hỏi “Cậu..... là ai?”

“Cậu lại quên rồi? Đừng là đồ nào ngẩn”

Đến câu mắng này cũng thật quen, ruột cuộc cậu ta là ai?

“Trần Bối My” đang lúc tôi bàng khuâng suy nghĩ thì cậu ta gọi tên tôi, làm sao cậu ta biết tên tôi được?

Tầm lưng cao rộng ấy từ từ xoay lại, tôi nhìn thấy được một khuôn mặt đẹp trai xuất hiện. Trí nhớ như được đánh thức, trái tim cũng đột nhiên chấn động.

Vương Nguyên Minh. Ba chữ này chạy ngang đầu tôi ngay lập tức. Tôi đã nhớ được cậu ta là ai, mặc dù trước đó chưa từng gặp mặt. Thật kì lạ!

Cậu ấy tiến tới, một tay xoa đầu tôi, tay còn lại thì nắm tay tôi nhìn tôi rất lâu sau đó nhếch môi cười khê, nụ cười trông rất nguy hiểm “Đã bảo cậu dám quên tôi thì hãy coi chừng tóc của cậu, có nhớ không?” Có sao? Ngừng một chút cậu ấy lại nói tiếp “Nhất định không được quên tên tôi, càng không được quên tôi. Nếu không, sẽ thật sự cắt trụi tóc cậu đấy”

Cậu ta nghĩ mình là ai mà lăm cái không được với tôi thế? Nhưng không ngờ, tôi lại bị hù dọa thật, bất giác ôm lấy tóc mình khi thấy cậu ta dùng hai ngón tay thành hình cái kéo để phụ họa.

Đáng sợ hơn là khi nói xong, hình ảnh Vương Nguyên Minh trước mắt tôi bắt đầu tan biến, cái nắm tay dần mất đi độ ấm, tôi có nắm chặt cỡ nào cũng không còn cảm giác. Cậu ấy cứ như vậy mà biến mất khỏi mắt tôi. Tôi cố gọi theo “Cậu sao vậy, đừng đi! Tôi không muốn ở đây một mình đâu. Nè, Vương Nguyên Minh đừng đi”

“My My, My My. Tỉnh lại đi”

Có ai đó gọi tôi, hình như là tiếng của Châu Châu. Tôi theo tiếng gọi bừng tỉnh dậy. Quả thật, người trước mắt tôi chính là Châu Châu, trông cô ấy đang rất hoảng loạn.

Tôi đảo mắt nhìn xung quanh một vòng. Trần nhà trắng tinh, bên trái là máy đo nhịp tim, bên phải là bình truyền nước biển và mũi thì sọc đến mùi thuốc sát trùng khó chịu. Tôi nhớ ra rồi, mình là đang ở bệnh viện.

Nhìn xuống phía dưới, Châu Châu đang nắm chặt tay tôi, hoá ra là tay của cô ấy, hoá ra tất cả chỉ là một giấc mơ.

Vương Nguyên Minh đâu rồi?

“My My, cậu tỉnh rồi. Có cảm thấy đau chỗ nào không? Cậu nhận ra tờ giấy? Hay để tờ đi gọi bác sĩ? Trả lời tờ đi. Huhu, cậu mà thật sự mất trí nhớ tờ sẽ đi giết tên khốn kiếp đó. My My, cậu quên ai thì quên chứ nhất quyết không được quên tờ đâu.” Châu Châu bù lu bù loa kể lể, âm vang cả một cái bệnh viện.

“Ồn chết đi được. Con nhãi lăm lòi như cậu làm sao quên được chứ.” đầu có hơi mệt, tôi vẫn cố đáp lời Châu Châu để cô ấy được yên tâm.

“May quá, tờ cứ tưởng cậu mãi không tỉnh rồi. Cậu đã hôn mê năm tiếng rồi đó” lâu vậy sao, trời bên ngoài hình như cũng đã tối.

“Chỉ là vết thương nhỏ ở đầu thôi, làm sao chết được chứ”

“Cậu còn nói, tờ đã hỏi bác sĩ rồi. Bác sĩ nói cậu cả người bầm tím, mèm tí là gãy xương rồi, vết thương ở đầu đã phải khâu tận năm mũi. Cậu cảm thấy thế là nhỏ?”

Mém gãy xương? Còn khâu tận năm mũi? Hèn gì đầu tôi đau đến vậy, cả người ê ẩm không nhúc nhích được.

“Cậu đó, đã nói có ai ức hiếp thì gọi tờ ngay, thế mà mới rồi mắt cậu thôi đã thành ra thế này. Cái gì mà không được báo cho tờ biết, cái gì mà không được làm tờ phân tâm để tờ hoàn thành cuộc thi chứ? Cậu được lắm, có biết lúc tờ thi không thấy cậu trở lại đã lo lắng cỡ nào? Cậu có còn xem tờ là bạn nữa không?” Châu Châu lại nức nở một trận.

Tôi nhanh chóng vỗ về cô ấy “Bây giờ không phải tờ đã ổn rồi sao? Đừng lo nữa.” rồi chợt nhớ đến cuộc thi hùng biện “Cuộc thi kết quả thế nào? Được giải chứ?”

“Cuộc thi cái đầu cậu, cậu thật biết cách chọc tức tớ. Tớ lo cho cậu sốt vó mà cậu còn hỏi đến nó” Châu Châu được một phen từ khóc nức nở trở thành xù lông nhím với tôi.

“Thì không phải vì nó nên tớ mới không nói cho cậu biết sao? Hy sinh vì nó thì phải biết nó thế nào chứ.”

“Coi cách nói kia, cậu mà không bị thương tớ sẽ cho cậu một trận. Nhờ cái sự hy sinh dờ người của cậu mà đạt hạng ba đấy được chưa, được chưa?”

“Thật sao?” tôi mừng rỡ suýt bật dậy “Au, đau quá” cũng vì vậy nên bất cẩn cử động, cơ thể liền phản kháng cho tôi một trận đau.

“Cẩn thận, cậu còn đang bị thương đó. Thật không hiểu cậu vui cái gì chứ? Cũng có phải hạng nhất đâu.”

“Hạng nhất thì quá tuyệt rồi nhưng hạng ba cũng quá giỏi, có biết bao nhiêu trường tài giỏi như thế cơ mà”

“Thật ra nếu tớ tập trung hơn có lẽ chúng ta sẽ không dừng ở hạng ba” Châu Châu nói có chút ghen ngạo, cô ấy đang tự trách mình.

“Ngốc à, lúc đó là vì lo cho tớ đúng không? Phải nói nếu tớ không đi lung tung gây chuyện thì cậu.....” tôi nói còn chưa xong, Châu Châu đột nhiên tiến đến ôm chặt lấy tôi khiến tôi hơi sững người “Cậu sao vậy?”

“Lúc có người đến báo cậu đang nằm ở bệnh viện tớ lo lắm. Đến đây đã thấy cậu phẫu thuật xong nằm im một chỗ càng khiến tim tớ phát hoảng hơn. Tớ đã mắng cậu ngu ngốc rất nhiều và cũng tự mắng tớ không bảo vệ tốt cho cậu cũng rất nhiều. Bây giờ, chỉ cần cậu khoẻ lại còn mấy câu dư thừa đó đừng nói nữa. Và hứa với tớ, từ nay khi có chuyện gì phải báo với tớ ngay có biết không?”

“Biết rồi, biết rồi, bà già của tôi” tôi tinh nghịch trêu chọc Châu Châu.

“Ha, dám gọi tớ là bà già? Vậy thì bà già này không ngại nói cho cậu biết mẫu hậu và phụ hoàng cậu đã biết tin. Hiện đang trên đường đến đây nên hãy chuẩn bị sẵn tinh thần đi”

Đang cười vui về thì nụ cười của tôi vụt tắt luôn khi nghe tin từ Châu Châu “Cậu nói thật sao? Tin này không vui chút nào. Tớ chết chắc rồi!”

Thấy tôi lao đao một phen, Châu Châu cũng không đành lòng chọc tôi nữa “Tớ lo cho cậu nên cũng chưa nghĩ nhiều đến việc sẽ báo cho cô chú biết đâu, cái này là do thầy hướng dẫn gọi đấy. Nhưng mà sớm hay muộn thì cô chú cũng phải biết thôi. Cậu cần chuyển viện, nơi này hơi xa so với chúng ta mà.”

“Sợ mẹ cho tớ một trận là một chuyện, quan trọng là tớ sợ hai người họ sẽ lo lắng thôi.”

“Yên tâm, tớ có gọi điện thoại trấn an họ rồi. Tất nhiên là sẽ không kể hết toàn bộ câu chuyện, tớ chỉ nói cậu xui xẻo đi vào khu công trình của trường rồi vô tình bị cây rớt trúng đầu thôi.” cô bạn của tôi về khoản chu toàn và hiểu ý tôi thì không ai bằng “Còn nữa, tớ dự định sẽ nhờ ba ba can thiệp vào chuyện này, cho bọn đó biết thế nào là lẽ phải, nhất định không thể để cho cậu chịu thiệt được. Thế nhưng, thật kì lạ.”

“Kì lạ chuyện gì?” tôi tò mò xem Châu Châu đang thần bí cái gì.

“Thầy hướng dẫn của chúng ta cũng rất bất bình chuyện học sinh THPT A đánh cậu nên trong lúc cậu hôn mê thầy ấy đã đến trường đó làm cho ra lẽ. Nhưng khi thầy ấy trở về lại nói với tớ mọi chuyện đã được giải quyết, đợi cậu khoẻ hơn thầy hiệu trưởng sẽ đích thân đến xin lỗi cậu”

“Đến thế cơ à? Tớ nhận không nổi lời xin lỗi này đâu” bất người có địa vị như thế xin lỗi một đứa còn chưa lớn như tôi thì có phần hơi quá đáng, hơn nữa đâu phải mọi chuyện do thầy hiệu trưởng gây ra.

“Trọng điểm tớ muốn nói đâu phải cái này”

“Thế ý cậu là gì?”

“Thầy hiệu trưởng trường đó nói mọi chuyện đã được giải quyết là như thế nào? Tớ thắc mắc nên hỏi thầy hướng dẫn thì thầy trả lời tớ rằng ba tên đánh cậu sẽ bị xem xét đuổi học. Nhưng theo tớ biết, những người vào học ở THPT A đều là những người có gia thế không tầm thường, không dễ gì mà đuổi học họ một cách đơn giản như vậy. Nên có thể thầy hiệu trưởng nói vậy chỉ hòng trấn an chúng ta chứ thực chất chẳng làm gì cả. Sự thật có thể bị mấy tên đó đe dọa rồi”

Châu Châu nói ra suy nghĩ của mình cứ như một thám tử chuyên nghiệp, còn thêm điệu bộ xoa cằm. Tôi nhìn cô ấy đến buồn cười “Haha, từ bao giờ mà cậu suy luận tài tình như vậy? Bọn chúng có ra sao tớ cũng mặc kệ, tớ không muốn làm to chuyện. Cậu cũng đừng nói với ba cậu làm gì, chuyện đã kết thúc nên để nó qua đi”

“Cậu bị bọn chúng hành hạ toi bồi thế này làm sao cho qua dễ dàng được. Tớ nhất định sẽ lấy lại công bằng cho cậu”

Cốc cốc cốc

Tôi còn tỉnh tiếp tục khuyên nhủ Châu Châu bỏ đi thì có tiếng gõ cửa phòng. Tôi và Châu Châu hồ nghi nhìn ra cửa, chẳng lẽ ba mẹ tôi đã tới? Chưa kịp lên tiếng mời vào, cửa phòng đã đột nhiên mở tung. Mắt tôi cũng theo đó mà mở to ngạc nhiên nhìn người đi vào.

Sao hai tên khốn này lại xuất hiện ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 16: Người Yêu Bí Mật Không Tâm Thường

Nằm viện được một tuần thì hôm nay chính là ngày tôi được phóng thích trở lại cuộc sống đi học thường ngày. Ngày đó, từ bệnh viện của thành phố D tôi được chuyển về thành phố M ngay hôm sau.

Mặc dù vẫn còn muốn lười, không muốn đến lớp, nhưng chọn giữa bệnh viện và trường học thì tôi thà chọn trường học. Cả một tuần bị giam cầm ở bệnh viện, cộng thêm sự giám sát của mẹ già không cho đi lung tung chỉ được nằm dưỡng bệnh khiến tôi buồn chán đến phát điên. Đến trường vẫn tốt hơn, mặc cho có phải gặp tiết toán tôi ghét nhất, thầy Phương chủ nhiệm hay bắt lỗi tôi, đám Thanh Thư nhiều chuyện, hay như bây giờ, mới vừa đến lớp đã chạm ngay ánh mắt tra hỏi của Châu Châu. Tôi và cô ấy đã duy trì tình trạng kẻ truy đuổi người chạy trốn này cũng vừa đúng một tuần rồi. Chuyện bắt đầu là từ cái hôm mà hai tên đàn em của tên đại ca trường THPT A bất ngờ đến gặp tôi.

Kể về hôm đó tôi lấy đôi làm ngạc nhiên vì cuộc viếng thăm không hẹn trước của họ. Tên đại ca thì không thấy đâu chỉ thấy hai tên đàn em mặt mũi sưng húp như vừa mới bị ai đó đánh cho một trận. Tôi nhớ lúc Vương Nguyên Minh và họ đánh nhau cũng chưa tới mức thương tích thế này.

Ban đầu, tôi ngỡ bọn họ lại có ý đến gây chuyện nhưng sau đó điều họ làm khiến tôi sốc đến không nói nên lời.

Họ đột ngột xông vào phòng bệnh của tôi, nhìn tôi đầy khó xử rồi không lấy điều gì bắt đầu, cả hai tên đàn em cùng cúi người chín mươi độ trước tôi hô to “Xin lỗi cậu, mong cậu hãy bỏ qua cho chúng tôi. Chúng tôi đã sai rồi”

Giấy đây? Đến xin lỗi tôi ư? Tôi còn không tin chuyện đang diễn ra cho đến khi họ đưa đến trước mặt tôi một giỏ trái cây to sụ. Châu Châu đứng cạnh tôi vẫn chưa kịp thích ứng, quay sang hỏi tôi “My My, họ là ai vậy?”

“Người đánh tớ” tôi trả lời một cách máy móc vì còn mãi đang suy nghĩ tại sao bọn người này lại chịu đến đây xin lỗi.

“À, vậy sao? Cậu chờ tớ một chút”

“Nè, cậu định làm gì?” câu nói của Châu Châu nhẹ như không nhưng làm tôi kịp trở lại vấn đề, tôi biết cô ấy định làm gì, vội vàng ngăn cô ấy lại.

“Cậu thừa biết mà, tớ đi tìm hung khí cho bọn khốn này một trận” bây giờ không kiêng dè gì nữa, Châu Châu hùng hổ như muốn nghiền bọn họ ra làm trăm mảnh.

“Cậu từ từ đã, ở đây họ không dám động tay động chân đâu. Xem họ muốn gì đã”

“Chúng tôi đến để xin lỗi” không đợi tôi hỏi họ đã trực tiếp trả lời tôi.

“Xin lỗi? Đánh người ta nằm viện thế này rồi nói một câu xin lỗi sao dễ dàng quá vậy? Thế thì tội phạm phạm tội rồi xin lỗi quan toà sẽ được tha thứ sao?” Châu Châu bùng bùng lửa giận còn hơn cả tôi, mịa mịa họ.

“Chúng tôi biết ức hiếp một đứa con gái là rất hèn. Chúng tôi sai rồi, mong cậu hãy rộng lòng bỏ qua” tên Thắng nói mà không dám nhìn thẳng vào mắt tôi.

Trông thì họ có vẻ thật tâm xin lỗi nhưng tôi cứ thấy chuyện này thật bất thường nên không chần chừ nói “Các cậu đừng giờ trò nữa, tôi không nhận nỗi lời xin lỗi này đâu. Các cậu về đi”

Nhanh chóng tiếp lời tôi, tên châu Phi có vẻ khẩn cầu “Tụi này bây giờ có cho cũng không dám giờ trò với cậu đâu. Thật sự, nếu cậu không nhận lời xin lỗi này thì chắc chắn.....chắc chắn tụi này sẽ bị đuổi học mất”

Việc đuổi học là sự thật? Châu Châu cũng thấy có vấn đề nên trao đổi ánh mắt khó hiểu với tôi. Có lẽ, tôi cần phải hỏi vài điều rồi vì tôi bỗng nhiên cảm thấy chuyện này có liên quan đến một người.

“Châu Châu, giúp tớ nâng giường lên một chút”

“Được”

Sau khi giường được nâng lên, tôi có thể đối diện với họ, thoải mái hỏi họ vấn đề tôi thắc mắc “Người chính tay gây ra thương tích cho tôi là đại ca của các cậu. Hắn mới là người cần đến đây để xin lỗi, vậy hắn đâu?”

Nghe câu hỏi của tôi họ nhìn nhau khó xử rồi tên châu Phi bắt đầu đi lên tiếng “Chuyện này.....đại ca.....đại ca cũng hiện đang nằm viện.....giống cô, nên không thể đến được”

“Hả? Tại sao?” tôi muốn bình tĩnh cũng không được, tôi mới chỉ hôn mê năm tiếng thôi thế mà khi tỉnh lại mọi thứ dường như đã đảo lộn.

“Cái này không thể giải thích cho cô được” tên Thắng nói

“Vậy thì các người đem giỏ trái cây và lời xin lỗi về đi. Tôi không muốn nhận được một cách không minh bạch và thiếu thành ý thế này” biết chắc điểm yếu của họ ở đâu nên tôi cương quyết không khoan nhượng.

“Xin lỗi thì cần minh bạch cái gì chứ? Tụi này đã mang quà đến thậm chí là cuối đầu xin lỗi còn chưa đủ thành ý? Cô cứ nhận mà không hỏi nhiều không được sao?” có vẻ tên Thắng dần mất hết kiên nhẫn với tôi.

Thấy thế, tên châu Phi vội kéo hẳn sang một bên thì thầm to nhỏ, nhưng vì phòng bệnh khá im ắng nên tôi nghe được tất cả “Nè thôi đi, cái chúng ta cần là cô ta chấp nhận lời xin lỗi, mày nóng tính quá sẽ làm hỏng chuyện đấy. Cô ta muốn biết gì thì cứ nói đi, hẳn cũng đâu có bảo là phải giữ bí mật”

Chỉ thấy tên Thắng đáp lại một câu “Nếu mày không cảm thấy mất mặt thì kệ hết đi, tao không quan tâm nữa” rồi nóng giận sang đứng cạnh cửa phòng bệnh.

Tên Châu Phi cũng mặc kệ đồng bọn của mình, quay sang tôi cười lấy lòng rồi mới nói “Xin lỗi, cậu ta có chút nóng tính. Thật ra, đại ca ra tay quá nặng với cô cũng chỉ là trong một phút không kiểm soát được thôi, thấy cô được đưa đến bệnh viện đại ca đã rất hoảng loạn mà theo sau đó xem tình hình của cô thế nào. Nhưng khi đến nơi thì gặp được Vương Nguyên Minh ở trước phòng phẫu thuật. Cậu ta không nói lời nào, trực tiếp cho đại ca một đấm rồi bảo chúng tôi ra phía sau vườn bệnh viện nói chuyện. Đến nơi cậu ta cũng chẳng nói chẳng rằng lao đến đánh đại ca tới tấp. Không thể đứng im nhìn được nên hai chúng tôi cũng xông tới giúp đại ca một tay nhưng cơ bản là ba chúng tôi không đủ kỹ năng để phản kháng lại cậu ta. Thân thù cậu ta còn giỏi hơn cả lúc có cô ở đó. Kết quả là chúng tôi như cô thấy, còn đại ca bị Vương Nguyên Minh đánh đến bất tỉnh phải nhập viện. Trước khi đi, hẳn yêu cầu chúng tôi phải nhận được sự tha lỗi của cô bằng không thì chuẩn bị thôi học đi. Ban đầu, chúng tôi tưởng rằng hẳn hù dọa thế thôi. Ai ngờ sau khi đưa đại ca nhập viện xong thì chúng tôi nhận được điện thoại của mẹ đại ca bảo chúng tôi nhất định phải xin lỗi cô cho bằng được. Cô quen biết Vương Nguyên Minh nên cũng biết gia đình cậu ta thế nào rồi đấy. Cậu ta là không thể đụng vào, vậy mà bây giờ bọn tôi mới biết. Vì thế, mong cô bỏ qua cho bọn tôi một lần này thôi, bọn tôi không thể bị đuổi học được”

Đúng như phán đoán của tôi, chuyện này có liên quan đến Vương Nguyên Minh. Nhưng điều tôi không thể đoán được chính là thân thế của cậu ấy. Không cần phải thắc mắc nhiều, vì chỉ việc khiến cho bọn ngang ngược con nhà giàu này phải khép nép, chịu cúi người xin lỗi tôi thôi thì đã biết gia đình Vương Nguyên Minh có độ khủng bố thế nào. Đáng lẽ tôi nên nhận ra ngay từ lần đầu mới đứng, khí chất trên người cậu ta là được tôi luyện khác người thường.

Về chuyện của bọn người này tôi cũng không tính làm khó để họ thêm làm gì nữa, một mình Vương Nguyên Minh thôi đã đủ làm cho họ lao đao rồi. Tôi chấp nhận lời xin lỗi của họ sau đó viện cớ muốn nghỉ ngơi để tiễn khách. Họ đạt được mục đích cũng không có ý định nán lại nên cảm ơn tôi một tiếng rồi rời khỏi phòng.

“Có phải cậu cần cho tớ biết Vương Nguyên Minh là ai không? Hình như tớ bỏ qua rất nhiều chuyện thì phải?”

Tôi còn chưa kịp trở người yên vị để nằm xuống nghỉ ngơi thì nhận được câu tra hỏi của Châu Châu. Tôi quên mất là cô ấy vẫn luôn đứng cạnh tôi và nghe hết những gì bọn người kia nói. Thêm một chuyện nữa, tôi chưa bao giờ kể cho Châu Châu nghe về Vương Nguyên Minh.

Rắc rối rồi, biết giải thích với Châu Châu thế nào đây? Chuyện về Vương Nguyên Minh, ngoài biết tên, cậu ấy học ở THPT A và giỏi Karate ra thì tôi chẳng biết thêm điều gì nữa. Có chăng là vừa nảy từ hai tên kia tôi biết được rằng cậu ấy so với tôi là người ở đẳng cấp khác hoàn toàn.

Lúc đó, tôi đã viện cớ mình không được khoẻ để thoái thác không trả lời Châu Châu, rồi mẹ già và ba tôi đến nên cô ấy cũng không tiện mà truy vấn. May mắn cho tôi là mẹ già chỉ nghiêm khắc bảo tôi lần sau đi đứng phải chú ý, còn ba luôn kiêu lời chỉ nhẹ xoa đầu xem xét vết thương của tôi thế nào. Mặc dù tôi biết chắc rằng trước khi đến đây họ đã lo cho tôi rất nhiều, họ không phải là dạng người yêu thương sẽ thể hiện.

Sáng sáng hôm sau, tôi được chuyển ngay về bệnh viện của thành phố M. Thời gian sau đó, ngày nào Châu Châu cũng đến bầu bạn với tôi, giúp tôi đỡ buồn chán. Nhưng cứ mỗi lần Châu Châu nhắc đến Vương Nguyên Minh thì dù cho có đang khoẻ mạnh tôi cũng giả bệnh để tránh câu hỏi của cô ấy. Châu Châu mỗi lần thấy tôi làm trò như thế đều nghiêng răng nói cho tôi nghe từng chữ “Cậu cứ mà nghỉ ngơi cho tốt. Không vội. Ngày cậu xuất viện có muốn tránh cũng đừng hòng”

Cứ thế tôi trốn tránh Châu Châu cho đến tận bây giờ. Ngày hôm nay đến lớp cho dù tôi làm bất cứ gì mắt cô ấy cũng như ra đa dò xét từng cử động của tôi. Tôi tìm cách lẩn tránh ra ngoài, Châu Châu cũng quyết không tha, đi theo tôi từ khuôn viên trường cho tới căn tin, nhà vệ sinh đến nỗi bọn Thanh Thư phải trêu chọc “Xem kia, xem kia, một tuần xa nhau nên giờ chúng nó quần lấy nhau như sam. Thật làm người ta nổi gai ốc!”

Tôi chỉ biết im lặng cho đến khi ra về, Châu Châu vẫn như hồn ma vất vưởng ở phía sau theo tôi về tận nhà. Đến khi cô ấy nói với mẹ tôi tối nay sẽ ngủ lại thì tôi hoàn toàn chịu thua. Tôi mà cứ thử không cho Châu Châu đáp án thì tình trạng bám đuôi này của cô ấy sẽ kéo dài không điểm dừng.

Không để cho Châu Châu xin phép mẹ tôi xong, tôi kéo ngay cô ấy vào phòng tôi, cẩn thận đóng kín cửa rồi quay sang trừng mắt với cô ấy “Thật sự cậu, muốn hỏi gì thì hỏi đi”

Châu Châu thế nhưng lại không vội, tiến đến chiếc giường thân yêu của tôi lăn lộn mấy vòng rồi chống tay đỡ đầu nằm như người cá, sau đó mới nhìn tôi cười đắc ý “Chịu nói rồi sao? Tớ muốn hỏi gì cậu rõ mà. Nói xem, cậu quen tên người yêu bí mật có gia thế khủng ấy như thế nào?”

Trời à, xem cách cô ấy hỏi kia. Chưa kể cho Châu Châu nghe về Vương Nguyên Minh cũng vì lý do thế này đây, cô ấy rất thích đưa mọi chuyện đi xa

thực tế.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Suy Nghĩ Về Cậu

Tôi thề rằng mình đã kể cho Châu Châu nghe chuyện về Vương Nguyên Minh một cách tự nhiên nhất. Cái gì không cần nói sẽ lướt qua, không bộc lộ cảm xúc bản thân quá nhiều, mình bạch rõ ràng tôi và Vương Nguyên chẳng qua chỉ là tình cờ gặp nhau, thế mà vẫn phải chịu thua khả năng suy đoán thần thông quảng đại của cô ấy. Sau khi nghe tôi kể xong, Châu Châu đưa cho tôi một kết luận "Có phải cậu đã thích Vương Nguyên Minh rồi không?"

Tôi chậm chậm suy nghĩ về câu hỏi này. Thích? Cảm mến có được xem là thích? Tôi không rõ lắm, vì với một người mới gặp được ba lần thì tôi biết nên khẳng định cảm xúc bản thân là gì đây? Như vậy có quá nhanh để thích một người?

Châu Châu thấy tôi mãi trầm mặc không trả lời nên tiếp tục "Đừng nói với tớ là cả bản thân cậu cũng không rõ?"

Tôi không giấu giếm khẽ gật đầu.

"Haizz..." Châu Châu thở dài một tiếng rồi tiến đến choàng vai tôi "Ngốc à, làm sao cả thích người ta hay không cũng không rõ. Có biết tại sao tớ suy đoán rằng cậu thích cậu ta không?"

Cái này tôi biết nha, tôi gật đầu trả lời "Biết, vì cậu là đứa có tài xuyên tạc mọi chuyện, may mắn thì trúng một chuyện"

Châu Châu nghe tôi nói vậy liền không ngăn ngại cho tôi một cái cốc lên đầu, tôi ôm đầu ai oán "Không biết thì đừng có nói tớ xuyên tạc. Ngược lại, chính cậu mới là đứa tiết lộ tất cả"

"Tớ có nói hay bộc lộ cái gì đâu?"

"Cậu càng cố tỏ ra bình thường thì càng bất thường ấy. Chưa bao giờ cậu muốn giấu tớ chuyện gì cả. Còn lần này, cố trốn tránh tớ tận một tuần liền, tớ mà không dùng chiêu đeo bám có phải cậu định cho qua luôn không? Bình thường, khi tớ kể cho cậu nghe chuyện về một tên con trai nào đó cậu thường luôn tỏ vẻ bỏ ngoài tai không quan tâm. Còn lần này, cậu lại kể cho tớ nghe chuyện về Vương Nguyên Minh một cách cẩn thận, thậm chí có đôi lần còn ngập ngừng suy nghĩ. Đạo này, có đôi lúc cậu lại hay thả hồn đi đâu đó, ánh mắt lúc thì tỏa sáng, lúc thì xa xăm. Muốn người ta không nghĩ cậu đang có gian tình cũng lạ"

"Tớ biểu lộ rõ thế sao?" quả thật một tuần qua có đôi lúc tôi như thế, vì trong lúc buồn chán ở bệnh viện không biết phải làm gì, tôi thường sẽ bắt giắc suy nghĩ về Vương Nguyên Minh.

"Cũng không rõ lắm, nhưng vì tớ là bạn cậu nên tớ có thể cảm nhận được"

"Nhưng tớ nghĩ đó không phải cảm giác thích của các cặp đôi đâu. Làm sao được với người chỉ mới gặp nhau ba lần chứ? Có thể là tớ chỉ có một chút.....một chút cảm mến cậu ta thôi"

"Ngốc, ngốc, ngốc, ngốc oi là ngốc" Châu Châu cho tôi một tràng "ngốc" khiến tôi nhìn cô ấy khó hiểu, rồi cô ấy tiếp lời "Người ta còn yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên nữa là, huống gì cậu đã gặp cậu ta tận ba lần. Không quan trọng thời gian là bao lâu, cái quan trọng chính là trong một khoảnh khắc nào đó đối phương làm cậu ghi nhớ, ấn tượng. Cái cảm mến của cậu chính là thích chứ còn là điều gì xa xôi nữa. Vì đây là lần đầu tiên cậu có cảm tình đặc biệt với một tên con trai nên cảm giác có bối rối là lẽ đương nhiên. Lại mấy tính của cậu một chút đi"

Đang nói rất hăng say thì Châu Châu lòi kéo tôi đến bàn máy tính, nhanh chóng mở máy rồi truy cập vào một diễn đàn. Tôi lập tức nhìn ra đọc thành tiếng "Diễn đàn trường THPT Trọng Điểm A. Cậu vào đây làm gì?"

"Vào cho cậu biết người cậu thích là người như thế nào" Châu Châu vừa nói vừa di chuột tìm kiếm trên màn hình, tìm đến mục topic nổi bật "Cậu còn nhớ tớ nói với cậu đã từng tra thông tin về trường THPT A trước khi đến đó thì không?"

"Ừ, đã từng" Chính là tớ đã dạo trên diễn đàn của trường đó, đọc rất nhiều topic nổi bật, trong số đó nổi bật nhất chính là topic về Vương Nguyên Minh. Bởi thế, khi nghe đến cái tên này tớ cứ thấy quen quen. Đây rồi, cậu xem đi"

Tôi nhìn vào màn hình có bức ảnh chụp một cậu con trai đang sải bước dài trên sân trường với dáng người cao ráo, mang khí khái làm lu mờ cảnh vật xung quanh. Góc độ chụp có thể từ một tầng nào đó của lớp học, không nhìn rõ mặt lắm nhưng tôi vẫn có thể nhận ra đó là Vương Nguyên Minh. Lướt xuống dưới một chút nữa thì được thêm vài bức hình của cậu ấy, hoặc là đang xếp hàng mua đồ ở căn tin, hoặc là đang đọc sách ở thư viện, hoặc có cả khi cậu ấy mặc võ phục Karate ở câu lạc bộ. Đa phần hình đều cứ mờ mờ, không nhìn rõ đường nét khuôn mặt của Vương Nguyên Minh. Tôi tự hỏi chất lượng hình kém thế này thì họ đăng làm gì chứ? Thứ duy nhất có thể thu hút tôi chính là phần thông tin nhỏ ở dưới những tấm hình.

Theo chủ topic này viết thì Vương Nguyên Minh là học sinh năm ba của trường THPT A, tức là 17 tuổi, cậu ấy bằng tuổi với tôi. Là một học sinh ưu tú,

thì vào trường với số điểm vượt trội so với nhiều học sinh khác. Thành tích học tập khiến mọi người phải ngưỡng mộ vì luôn nằm trong top năm học sinh xuất sắc nhất của trường. Cậu là đội trưởng câu lạc bộ Karate, giúp trường đoạt huy chương vàng ở giải đấu toàn quốc. Tình tình điềm đạm và khó hoà đồng nên ít ai biết được cậu thân với ai, sở thích và gia đình thế nào. Điều chủ topic này biết và hầu như ai cũng thấy là Vương Nguyên Minh có rất nhiều người theo đuổi, không chỉ là ở trong trường. Từ ngày Vương Nguyên Minh tham gia giải đấu Karate cho trường thì càng thu hút hơn lượng con gái thích cậu ấy. Không ngày nào là trong ngăn bàn của cậu ấy không có thư và quà, không ngày nào là trước trường không xuất hiện nữ sinh trường lạ đến tìm cậu ấy. Nhưng phản ứng của Vương Nguyên Minh luôn là xem như không có gì. Quà và thư vẫn ở vị trí như cũ, cậu ấy không chạm tới cũng chẳng hỏi đáp, bọn nữ sinh trường lạ chỉ dám đứng từ xa nhìn nên cậu cũng mặc kệ, không màng quan tâm. Cuối cùng, chủ topic kết luận, thứ cậu ta quan tâm duy nhất có lẽ là những cuốn sách và Karate. Thế nên nếu không phải là hai thứ đó thì hãy dẹp mộng theo đuổi cậu ấy đi.

"Nè, thấy sao?" Châu Châu nhìn tôi xem xong chỉ im lặng ừ rừ nên cất tiếng hỏi trước.

Tôi ngược lại không đáp lời cô ấy mà lững thững bước tới giường lăn ra ôm con gấu Po tôi thích nhất, sau đó thả tiếng thở dài nặng nhọc. Châu Châu thấy tôi như thế liền tới bên cạnh tôi quan tâm "Cậu sao vậy? Tớ cho cậu xem không phải để cậu ừ rừ, mà để cậu thấy mình có cơ hội thế nào. Cậu thấy không, bọn con gái học cùng trường cậu ta còn chẳng màng quan tâm. Nhưng với cậu, Vương Nguyên Minh giúp cậu xử đẹp bọn đánh cậu, tận tình đưa cậu đến bệnh viện đã chứng tỏ cậu ta có để ý đến cậu. Cậu thì cũng có cảm giác với cậu ta, vậy tại sao không thử tiến tới chứ?"

"Cậu bảo tớ thử tiến tới bằng cách nào đây? Trong khi người ta học chung trường với cậu ấy còn chẳng có cơ hội. Một đũa không cùng trường, không chung thành phố, cách xa 20km như tớ thì lấy gì có thể? Nếu bằng những thứ cậu nói thì thôi đi. Ai trong hoàn cảnh đó như tớ thì Vương Nguyên Minh cũng sẵn sàng giúp thôi. Nếu cậu ấy thật sự để ý đến tớ thì cậu ấy đã giữ lời hứa ở ngoài phòng bệnh chờ tớ phẫu thuật xong rồi" càng nói giọng tôi càng nhỏ như thì thầm.

"Khó khăn lắm cậu mới để ý một người, cậu và Vương Nguyên Minh lại có duyên như vậy chẳng lẽ dễ dàng từ bỏ sao?"

"Giữa khoảng cách hai thành phố xa xôi, tớ công nhận tớ và Vương Nguyên Minh có thể gặp nhau nhiều lần như vậy đúng là điều kì diệu. Nhưng vì nó kì diệu nên khiến tớ nghĩ việc tớ thích cậu ấy thật không thực tế. Tớ cách xa cậu ấy, lại không biết cậu ấy là người như thế nào. Tớ nghĩ, tớ và Vương Nguyên Minh không có khả năng đâu. Cái cảm nắng của tớ dành cho cậu ấy nhất thời này rồi cũng theo thời gian mà biến mất thôi"

Đến lượt Châu Châu im lặng, có lẽ cô ấy dần nhận ra vấn đề ở đâu. Một lát sau, cô ấy khẽ tiến đến nằm cạnh tôi thủ thỉ "Đứa ngốc nhà cậu, từ bao giờ lại suy nghĩ sáng suốt như thế? Tùy duyên vậy, đừng suy nghĩ nhiều nữa"

Nói không suy nghĩ thì sẽ không suy nghĩ đến sao? Sự thật không phải vậy, từ ngày hôm đó tôi cùng Châu Châu nói về Vương Nguyên Minh, chúng tôi ngầm hiểu ý không nhắc đến nữa nhưng suy nghĩ của tôi thì lại không làm được.

Tôi vẫn luôn canh cánh tại sao Vương Nguyên Minh không giữ lời hứa đợi tôi tỉnh lại? Cậu ấy bắt bọn người kia đến xin lỗi nhưng lại không đến gặp tôi. Đêm đó ở bệnh viện tôi cứ mãi mong ngóng cậu ấy sẽ xuất hiện một lần, dù là hình dáng thôi cũng được để biết rằng cậu ấy thật sự có chút để tâm đến tôi. Thế nhưng, thứ tôi mong đợi chỉ là khoảng lặng trống không lạnh lẽo ở hành lang trước cửa mãi cho đến sáng hôm sau. Cứ như rằng sau tất cả, Vương Nguyên Minh chưa từng tồn tại và tôi chưa từng có lần gặp gỡ nào với cậu ấy cả.

Cảm giác thật không chân thật, nó cứ mãi đeo bám suy nghĩ của tôi cùng với giấc mơ trước khi tỉnh lại đó. Mọi thứ tôi mơ thấy toàn là những chuyện bình thường đã xảy ra, duy có một điều lạ. Rõ ràng tôi đã từng trải qua những chuyện đó cùng với Vương Nguyên Minh, nhưng trong giấc mơ ấy, mãi đến khi tôi đặt chân đến trường THPT A thì mới gặp cậu ấy. Điều đáng nói là trong tiềm thức giấc mơ tôi lại quên cậu ấy là ai.

Người ta thường nói giấc mơ sẽ dự báo tương lai, có phải nó muốn nói với tôi rằng rồi một ngày nào đó tôi cũng sẽ quên đi Vương Nguyên Minh, quên đi những lần chúng tôi gặp nhau? Cậu ấy đơn giản chỉ vô tình là vệt sáng ngang đời tôi rồi biến mất mãi mãi?

Tất cả cứ mơ hồ như sương mờ. Rồi tôi chợt nhớ đến câu nói cuối cùng của Vương Nguyên Minh trước khi tôi hôn mê "Sẽ được nếu cố gắng".

Cố gắng ư? Cố gắng điều gì? Có phải là cố gắng thu hẹp khoảng cách địa lí giữa hai chúng ta? Hay là khoảng cách giữa hai trái tim đang không biết gì về nhau?

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tìm Gặp

Mười bảy năm sinh ra trên cuộc đời này không phải lúc nào tôi cũng là đứa con ngoan ngoãn, nghe lời. Có những lúc, tôi thực hiện những cuộc nổi loạn ngầm mà ba mẹ tôi không hề hay biết.

Ví như lúc tám tuổi, mẹ già cấm tôi không được chơi đồ hàng bằng lửa nhưng tôi vẫn lén mẹ rủ mấy đứa trong xóm trốn vào bụi cây sau nhà, thu gom những nhánh cây nhỏ tạo lửa. Cả đám chỉ nướng mấy cái bánh tráng ăn thôi mà vui nỏ trời, cảm giác ăn ngon cứ như nếm được mỹ vị trên đời.

Ví như lúc mười ba tuổi, lớp được vắng tiết học nhưng tôi không hề về nhà, rong chơi theo đám bạn đi trộm dâu ở một vườn dâu gần trường. Lúc đó cả đám bị chó canh vườn đuổi theo, chạy đến thực cả mạng, sau này tôi lại xem nó là kỉ niệm không thể nào quên của thời cấp hai.

Hay ví như lúc mười lăm tuổi, tôi đam mê nhóm nhạc BEAST của Hàn Quốc nhưng nhà chưa có kết nối internet giống như bây giờ, tôi đã lặn lội chạy trên con "điện sắt" lên thị trấn vào một tiệm internet để tải hình, các bài hát, các chương trình thực tế của họ về nhà xem cho thoả thích. Có hôm vì mải mê quá mà tôi muộn tôi mới về đến nhà, lúc đó tôi liền lấy cớ đi học thêm để tránh được những câu hỏi tra khảo của mẹ già.

Tôi biết những lần nổi loạn đó là không tốt, nhưng cuộc sống có mấy khi được vui vẻ và làm những việc mình thích chứ? Chỉ cần biết giới hạn nên dừng ở đâu, không làm cho người khác phải lo lắng vì mình thì hãy cứ nổi loạn, hãy cứ làm theo những gì trái tim mách bảo. Sau này, khi có ngoảnh đầu nhìn lại sẽ không cảm thấy nuối tiếc vì bản thân đã quá nhút nhát, bỏ lỡ bao niềm vui của tuổi trẻ, bỏ lỡ điều gì đó mà bản thân thật sự yêu thích. Không phải mọi người vẫn hay nhận định rằng tuổi trẻ là bông bột sao? Vậy thì cứ bông bột đi, vì có sai lầm thì mới là tuổi trẻ.

Tôi cũng không muốn mình bỏ qua một điều gì, một cảm giác nào của bản thân. Nếu đã cảm thấy rung động trước Vương Nguyên Minh thì cứ làm theo trái tim thôi. Và hôm nay, ở tuổi mười bảy này, một lần nữa tôi lại nổi loạn, lần đầu tiên tôi đi xa nhà mà chỉ đơn độc một mình. Trong một lúc bốc đồng, tôi quyết định bắt xe bus đến trường THPT A gặp Vương Nguyên Minh.

Mọi chuyện diễn ra theo cách khá tự nhiên. Trong thời khoá biểu của tôi, thứ sáu luôn là ngày tôi có ít môn học nhất, chỉ đến ba giờ chiều tôi liền tan học. Thường thì sẽ cùng Châu Châu rong chơi chỗ này, chỗ kia, có thể xem đây là ngày chúng tôi giải toả căng thẳng trong suốt một tuần học tập. Nhưng kể từ tuần này sẽ không như thế nữa, Châu Châu tiếp tục có một cuộc thi hùng biện và lần này thầy hướng dẫn của cô ấy đặt rất nhiều tâm huyết vào nó. Vì thế, nhóm của Châu Châu từ nay mỗi chiều thứ sáu sẽ là ngày họ họp mặt để thảo luận và luyện tập cho cuộc thi. Châu Châu là thành viên trụ cột trong nhóm nên tức nhiên cô ấy càng phải chăm chỉ hơn nữa, đành gác lại chuyện vui chơi cùng tôi mà chuyên tâm họp nhóm.

Lúc nói với tôi chuyện này gương mặt Châu Châu đầy vẻ hối tiếc. Tôi hiểu rằng cô ấy lo tôi sẽ buồn, vì ngoài cô ấy ra tôi chẳng có mấy ai thân thiết. Tôi cũng có chút hụt hẫng nhưng cuộc thi là quan trọng, tôi đùa đùa để Châu Châu lấy lại tinh thần "Xa tổ một chút đi, chúng ta cứ dính lấy nhau cậu không chán sao? Lo mà cố gắng thi rồi về đãi tớ một châu ngon kia kìa".

Châu Châu biết tôi nói đùa nên cũng không khách khí đùa lại "Mơ tưởng! Giải thi tức nhiên sẽ được nhưng không thèm đãi cái đứa vô tâm như cậu ăn"

Tôi cười hi hi bảo Châu Châu nhanh mà đi họp nhóm, đừng chậm trễ khiến thầy hướng dẫn của cô ấy phải bốc hỏa nổi giận. Châu Châu nghe tôi nói lập tức tung tăng ngay đến về mặt hung thần xé gió của thầy hướng dẫn mà khẽ rung mình không dây dưa thêm nữa, tạm biệt tôi rồi một đường thẳng tiến chạy nhanh.

Châu Châu đã đi được một lúc, chỉ còn một mình tôi ngồi trơ trọi trên chiếc ghế đá dưới sân trường, mãi cũng không định rời đi. Đơn giản buồn chán đến mức dùng chân khảy khảy mấy cái lá ở dưới chân.

Buổi chiều dần dần buông xuống, tôi ngược nhìn ánh nắng cuối ngày xuyên qua những tán lá cây đến chói mắt. Còn nhớ lần đầu tiên tôi gặp Vương Nguyên Minh cũng có cảm giác chói mắt như thế này.

Một cậu thanh niên mang đôi mắt đen sâu thẳm lạnh lùng, nổi bật trên khuôn mặt trắng trẻo góc cạnh làm người khác không tự chủ mà nhìn lâu hơn. Tiếc rằng, mỗi lần cậu ta cất lời trêu chọc thì tôi thật không nhịn nổi mà muốn cho cậu ta một đấm.

Mọi chuyện đã trôi qua được một tháng, không biết bây giờ Vương Nguyên Minh như thế nào nhỉ? Liệu có như tôi buồn chán đến nỗi không biết làm gì mà nhìn trời, nhìn đất..... rồi lại nhớ đến cậu ấy.

Hiện tại là 3 giờ 30 phút chiều, nếu đến THPT A sẽ mất khoảng một tiếng rưỡi, đi ngay bây giờ chắc sẽ về nhà kịp. Dù sao cũng đang rảnh, đến đó xem cậu ta một chút chắc cũng không có vấn đề gì.

Ôi không, tôi đang suy nghĩ cái gì vậy? Câu nói "Sẽ được nếu cố gắng" của Vương Nguyên Minh làm tôi không dưới một lần suy nghĩ đến chuyện đi gặp cậu ấy, còn thử tra bản đồ tuyến xe bus đến THPT A nữa. Chắc là tôi điên rồi!

Mặt trời bắt đầu lặn, không đi ngay bây giờ chắc chắn sẽ không kịp bắt xe bus để về nhà. Đi hay không đi đây?

Đến lúc tôi còn phân vân vấn đề trên thì đã ngồi trên xe bus đến THPT A từ lúc nào.

Quyết định là trong nhất thời xúc động nhưng tôi không hối hận về nó. Nếu đã mãi cũng không thể quên được Vương Nguyên Minh thì cứ đi gặp cậu ấy thôi. Mặc kệ tất cả những suy nghĩ rối rắm, mặc kệ Vương Nguyên Minh có chút ấn tượng nào với tôi hay không, tôi chỉ biết rằng muốn gặp cậu ấy để xác nhận cảm giác của mình ngay bây giờ.

Xe bus chạy bon bon mang theo dòng suy nghĩ của tôi thật nhanh đã đến nơi. Tôi bước xuống xe mà dùng khí giảm đi một nửa, bước chân có chút do dự. Thật là, dù sao cũng đã tốn công đến đây tôi còn sợ sệt cái gì nữa? Cũng không phải đi chết, tệ lắm thì bị Vương Nguyên Minh phát hiện, xấu hổ một phen thôi.

Nghĩ thế, nên tôi lấy lại tự tin bước chân thẳng tiến THPT A mà bước.

Đã 5 giờ, đây là khoảng thời gian tan trường, rất may mà tôi đến kịp. Lúc tôi đến nơi thì đã thấy từng đoàn học sinh dần dần tản ra khỏi cổng trường.

Tôi quan sát được phía làn đường đối diện trường THPT A có một hàng cây xanh ngắt trải dài dành cho người đi bộ. Trông có vẻ khuất tầm nhìn nên tôi sẽ chọn đây là nơi ẩn náu để quan sát Vương Nguyên Minh. Hành động có hơi giống mấy tên biến thái nhưng cho là gan tôi cũng không dám đứng

sừng sững trước mặt cậu ấy. Trón vào sau một gốc cây cổ thụ to vẫn là lựa chọn sáng suốt nhất.

Dòng người tan trường bắt đầu đông hơn, mắt tôi vì thế cũng hoạt động nhanh hơn. Hết nhìn trái rồi lại ngó phải, chỉ sợ một khoảnh khắc lơ đãng thôi sẽ bỏ lỡ ngay bóng hình mà tôi tìm kiếm.

Mỗi lần nhìn thoáng qua ai đó có hình dáng hơi giống Vương Nguyên Minh, trong lòng tôi liền tự khắc hồi hộp hơn. Khi nhìn kĩ lại phát hiện không phải thì liền nóng vội chuyển nhanh tầm nhìn sang người khác. Cứ như vậy, chừng mấy lần mãi vẫn không tìm thấy cậu ấy giữa dòng người khiến tôi bắt đầu hụt hẫng, suy giảm ý chí nhìn người tan trường ngày càng ít đi.

Ban đầu, tôi còn rất tự tin sẽ phát hiện ra con người đẹp trai có nước da trắng trẻo nổi bật ấy ngay nếu như cậu xuất hiện, nhưng giờ đây tôi bắt đầu nghi ngờ sự tự tin của mình. Có phải là tôi đã bỏ qua cậu ấy rồi hay không?

May thay, ông trời vẫn thương đứa ngốc là tôi. Đang lúc tôi có ý định từ bỏ trở về nhà thì Vương Nguyên Minh đột ngột xuất hiện. Cậu ấy chính là cậu học sinh ra khỏi trường cuối cùng, trên tay mang theo vài cuốn sách.

Đã một tháng trôi qua không gặp, cũng chẳng phải thời gian quá lâu gì nhưng tôi cứ có cảm giác mình vừa trải qua bốn mùa, mười hai tháng, dài như một năm không gặp Vương Nguyên Minh. Tôi nhìn bóng hình người con trai ấy từ xa, tim bắt đầu khẽ rung mạnh một nhịp.

Cậu ấy vẫn vậy, vẫn đẹp trai chói ngời như thế, sải từng bước thong dong ra khỏi trường. Chỉ có tôi là thay đổi, một mình đứng sau gốc cây cổ thụ mà trong lòng nổi gió. Trước khi gặp Vương Nguyên Minh, suy nghĩ của tôi đã hỗn loạn, gặp cậu ấy rồi suy nghĩ lại càng phức tạp hơn.

Vương Nguyên Minh ra khỏi cổng trường thì dừng lại, tìm một góc cạnh cổng tựa người vào đấy rồi mở một cuốn sách ra đọc chăm chú. Cậu ấy không định về nhà sao? Tôi chợt nhớ ra tên này là ai chứ, một công tử bột chính hiệu thì không thể tự đi bộ về như người thường rồi, chắc là đang đợi người đến đón. Có chút khinh thường độ tự lập của Vương Nguyên Minh, nhưng nhờ vậy mà có thể nhìn cậu ấy thêm một lúc nên.....tôi không ý kiến.

Lời của chủ diễn đàn nói không sai, sách là thứ luôn bên cạnh Vương Nguyên Minh. Nhớ lại lần gặp tôi ở hội sách, cậu ta nhìn tôi mua một đồng truyện liền khinh thường tôi, là vì cậu toàn đọc những cuốn sách tri thức thâm sâu thế kia sao? Tôi thầm bĩu môi, mấy cuốn sách dày cộm đó thì hay ho chỗ nào chứ, dùng để trị mất ngủ thì không thứ gì bằng.

Gâu gâu gâu.....

Đang đứng lên án mấy cuốn sách của Vương Nguyên Minh thì tôi nghe được tiếng chó sủa. Chó ư? Chó ở đâu? Ngó mắt nhìn sang bên trái, tôi phát hiện có một con alaska lông trắng như tuyết đang quẫy quẫy đuôi hướng tôi sủa um sùm. Nó sủa không phải nhỏ nha, khỏi nói nó lấy bao nhiêu sự chú ý, nhưng chú ý đến nó chắc chắn sẽ chú ý đến người đang thấp thò sau gốc cây là tôi. Hay rồi, nó thành công lôi kéo lực chú ý của Vương Nguyên Minh từ cuốn sách kia nhìn sang làn đường đi bộ khiến tôi không khỏi hốt hoảng nép người vào sau gốc cây hơn.

Con chó điên chết tiệt! Tại sao lại nhắm vào tôi mà sủa chứ, tôi đã đắc tội nó ở chỗ nào? Dừng tay xua đuôi kiểu gì nó cũng không chịu đi, còn sủa khi thể hơn nữa. Điên mất thôi!

Tôi hé mắt nhìn lại Vương Nguyên Minh, hình như đang có ý định xem kẻ khả nghi bị chó sủa là ai. Thôi xong, cậu ấy mà sang đây là tôi chết chắc, chính là xấu hổ mà chết đó.

Mặc cho tôi có biểu cảm cuồng quýt, hồi hộp tới mức vài giọt mồ hôi lăn dài trên mặt, con chó alaska đáng ghét đó vẫn không từ bỏ, sủa đến không biết mệt là gì. Chị mày xin thế, chị mà không bị mắc kẹt ở đây chị sẽ đem mày đi nhuộm đen cho hả giận chó à!

Vương Nguyên Minh bắt đầu cất bước đi đến chỗ của tôi, vừa quan sát cậu ấy tôi vừa thầm cầu nguyện "Đừng đi sang đây, đừng đi sang đây". Ngay lúc tim căng như dây đàn thì on trời, cứu tinh của tôi xuất hiện.

Không ai khác chính là chủ tài xế tóc hoa râm quen thuộc, tôi đã được gặp một lần ở hội sách và một lần đưa tôi đến bệnh viện, có thể chú ấy cũng chính là người đã báo tin của tôi cho Châu Châu biết. Chuyện trước rồi chuyện bây giờ thật muốn nói cảm ơn với chú rất nhiều. Nhờ chú ấy kịp lúc đến đón Vương Nguyên Minh mà cậu ấy đã từ bỏ việc đi sang đây. Tôi nhìn thấy chú ấy nói gì đấy với Vương Nguyên Minh, cậu ấy đáp một tiếng rồi chuẩn bị lên xe.

Thầm thở phào một hơi, cảm ơn trời đất vẫn chiếu cố đến kẻ hèn này. Liếc mắt sang con chó alaska còn mồm to sủa lớn, duy chỉ có con chó này là muốn ức hiếp tôi thôi.

Trước khi lên xe, Vương Nguyên Minh có ngoảnh đầu lại nhìn hướng gốc cây tôi đang đứng một lần nữa. Cậu ấy nhìn thật lâu làm tôi cũng chột dạ mà nhích người vào hơn, len lén nhìn lại cậu ấy, lặng lẽ khắc ghi khoảnh khắc này. Không biết qua bao lâu, không biết Vương Nguyên Minh đi từ khi nào, tôi vẫn cứ đứng đó ngơ ngẩn nhìn theo.

Trong một buổi chiều yên ả, không tính con chó alaska điên loạn sủa bậy bên cạnh, dưới hàng cây xanh ngắt lay động gió, đứng đối diện với Vương Nguyên Minh thật gần mà cũng như rất xa, một lần nữa tôi gặp lại cậu ấy.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Kẻ Theo Đuổi Lặng Thầm

2 giờ 59 phút, ba, hai, một..... chuông reo nào!

Reng! Reng! Reng

Tiếng chuông vừa kết thúc, tôi lao ra khỏi lớp, còn chưa kịp nghe Châu Châu nói với tôi câu "Tạm biệt". Chạy ngay đến trạm xe bus, chờ khoảng mười lăm phút thì chuyến xe số 74 cũng đến, tôi lên xe ngồi yên vị rồi tìm truyện ra đọc để giết thời gian, xe bus bắt đầu lăn bánh. Điểm đến chính là THPT A.

Không sai nó là nơi tôi muốn đi, cũng chẳng phải hai hay ba lần, đây đã là lần thứ năm tôi đến THPT A. Có thể nói bây giờ nó là hoạt động mỗi chiều thứ sáu của tôi. Từ cái lần bốc đồng đến gặp Vương Nguyên Minh, tôi đã xác định được cảm giác của mình đối với cậu ấy. Không cần biết nhiều, cảm thấy gặp được Vương Nguyên Minh tôi rất vui, thế là đủ.

Thích được nhìn cậu ấy thong dong bước ra khỏi trường, thích dáng vẻ cậu ấy chăm chú đọc sách, thích khuôn mặt trắng nghiêm nghị không buồn cười đó, thích rất nhiều điểm của cậu ấy. Sau này không biết thế nào, chỉ biết rằng ngay khoảnh khắc này, tôi thật sự thích Vương Nguyên Minh. Với lí do này, tôi sẽ đi gặp cậu ấy như một người theo đuổi trong âm thầm cho đến khi nào đây không còn là lí do nữa, tôi sẽ ngưng hành động ngốc nghếch, có phần kì lạ của mình lại.

Thật ra không có gì đặc biệt, mỗi lần đến đây, tôi liền trốn sau gốc cây cổ thụ bên kia đường nhìn cậu ấy tan trường, nhìn cậu ấy cũng là đáng đứng tựa lưng đó mỗi tuần thay một cuốn sách đọc say mê. Chỉ có vậy thôi mà khiến tim nhỏ của tôi rung rinh, vui vẻ cả một tuần.

Có một lần, Vương Nguyên Minh tí nữa đã làm tôi rớt tim ra ngoài. Hôm đó, tôi đứng đợi cậu ấy lâu rất lâu cũng không thấy cậu ấy xuất hiện, tưởng rằng cậu ấy đã ra về từ bao giờ nên tôi buồn bã định trở về nhà. Ngồi đầu vừa đặt chân bước ra khỏi gốc cây đã thấy cậu ta từ trong trường hồi hả chạy ra khỏi cổng, ánh mắt đột ngột trực tiếp nhìn về phía tôi bên này. Tôi hốt hoảng kịp phản ứng nhanh nép người trở lại, ổn định nhịp thở có chút loạn của mình. Vương Nguyên Minh không phải cậu ta đã biết rồi đó chứ?

Tôi bình tĩnh suy nghĩ lại. Có thể là tình cờ thôi, cậu ấy vội vàng chắc là sợ chú lái xe đến phải đợi, còn ánh mắt kia chắc cũng chỉ vô tình mà nhìn sang đây. Rút kinh nghiệm, lần sau tôi sẽ cài trang che chắn một chút phòng trường hợp như lúc này cũng đỡ sợ Vương Nguyên Minh nhận ra tôi.

Sau khi làm tốt công tác tư tưởng bản thân, tôi mới trấn định, cẩn thận quay lại quan sát Vương Nguyên Minh. Hơi bất ngờ, hôm nay cậu ấy mặc võ phục, có lẽ là vừa sinh hoạt câu lạc bộ xong, hèn gì cậu ấy lại ra về trễ đến vậy.

Khác với lúc Vương Nguyên Minh mặc đồng phục của THPT A, sơ mi trắng và quần tây được cắt may vừa vặn kết hợp với cả vạt xanh làm cho cậu ấy mang dáng vẻ tao nhã, điềm đạm. Khi mặc võ phục, Vương Nguyên Minh lại toát ra một khí chất mạnh mẽ đối lập, mặc cho làn da trắng bình thường làm cho cậu ấy trông như cậu thư sinh yếu ớt cũng không ảnh hưởng đến thần thái của cậu ấy lúc này.

Vương Nguyên Minh đã di chuyển tầm mắt, đang đứng lấy lại nhịp thở, tóc mái gọn gàng bây giờ có chút rối, trên mặt thấp thoáng đã lăn tăn vài giọt mồ hôi. Thời tiết dạo này rất nóng, cậu ấy lại vừa mới vận động xong nên không khỏi nắm một góc áo võ phục ở trước ngực phấp phồng lên xuống để giảm nóng. Điều đó vô tình làm một khoảng cơ thể của Vương Nguyên Minh nửa kín nửa hở lộ ra và đương nhiên tất cả đều được thu hết vào tầm mắt của tôi.

Hình ảnh có chút mê người này làm tôi nhanh chóng thu mắt quay lại ôm mặt, cảm giác như hai má còn râm râm nóng lên nữa. Cậu ta đừng có quyến rũ người khác như thế chứ, xấu hổ chết đi được!

Chiều thứ sáu hôm nay cũng vậy, tôi vẫn đứng lấp ló sau gốc cây chờ Vương Nguyên Minh tan học, và như mọi khi cậu ấy luôn luôn là người cuối cùng rời khỏi trường. Nhiều lần thành quen, tôi đã thôi lo lắng ánh mắt của mình sẽ bỏ qua cậu ấy trong dòng người, ngược lại bây giờ, tôi cứ từ tốn, chậm rãi mà chờ cậu ấy. Có điều hôm nay ngay từ khi Vương Nguyên Minh vừa mở trang sách đầu tiên ra đọc, tôi đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

Giải thích cho sự mất kiên nhẫn này chính là thời tiết hôm nay bỗng nóng bức hơn bình thường dù trời đã sang chiều, nắng đã tắt. Thêm nữa, vì để dễ phòng trường hợp bất cẩn như lần trước nên lần này tôi đã chú ý trang bị từ nón, mắt kính giả cận, khẩu trang cho tới áo khoác che chắn hoàn hảo. Nhưng cái hoàn hảo này thật không kịp thời, đúng hôm trời nóng muốn bức điên người tôi lại còn "kín công cao tường". Giờ đây trên người tôi mồ hôi cứ gọi là tuôn rùng rùng, tay thì không ngừng phe phẩy quạt, mong có thể làm dịu đi cái nóng một chút nhưng nó chẳng có mấy tác dụng. Cảm thấy cơ thể cứ nhon nhót thật khó chịu, muốn tắm rửa một phen.

Loay hoay một hồi vì cái nóng, lực chú ý cũng dời khỏi Vương Nguyên Minh. Đến lúc nhìn sang thì thấy cậu ấy bỗng gấp sách đang đọc lại bỏ vào balo rồi từ từ cất bước đi đâu đó. Ồ, không chờ chú tài xế đến đón sao? Cậu ta đi đâu vậy? Tôi có nên đi theo không?

Đứng đây cũng không phải cách, vì thế tôi chọn đi theo Vương Nguyên Minh. Dù sao cài trang tận răng đến vậy cậu ấy chắc không thần thánh đến nỗi nhận ra đâu, giữ khoảng cách một chút là được.

Tôi mon men theo sau Vương Nguyên Minh, để ý bước chân cậu ấy không vội, tôi đã cố tình đi chậm để cách cậu ấy đủ xa vậy mà có đôi lúc cậu ta thả bước còn chậm hơn cả rùa. Bỗng thiếu gia à, trời là đang nóng như thiêu như đốt đấy, thật ra cậu muốn đi đâu thì đi nhanh một chút đi!

Không phải là người ở đây nên đường xá tức nhiên tôi sẽ không thông thạo, mặc nhiên mà làm cái đuôi đi theo Vương Nguyên Minh. Đến cuối cùng, sau khi băng qua một con đường lớn, cách THPT A khoảng mười phút đi bộ, Vương Nguyên Minh dừng lại ở một tiệm cafe và đi vào đó, kết thúc trò bám

đuôi tồn calo này.

Đội cậu ấy bước vào bên trong quán cafe được một lúc, tôi mới cẩn thận tiếp bước theo sau. Đây là một quán cafe không quá to cũng không quá nhỏ, mang cảm giác ấm cúng mà không quá chật chội, được trang trí theo kiểu vintage nhẹ nhàng. Vừa bước vào đây, tôi đã cảm thấy không gian yên lặng đến lạ thường, để ý thấy mọi người hoặc là đọc sách, hoặc là dùng lap lướt web, hoặc là ghi ghi chép chép cái gì đó, không một ai buồn nói chuyện. Để thấy mục đích của những người này đến đây chính là tìm sự yên tĩnh.

Đào mắt một chút đã tìm được Vương Nguyên Minh, cậu ấy đang ngồi ở trong góc trái cạnh bên một tủ sách lớn của tiệm. Tôi khéo léo đi vào chọn ngồi ở góc phải, chính giữa tôi và cậu ấy có mấy chậu hoa trang trí nên đại khái có thể gọi là tránh được tầm nhìn.

An vị ngồi xuống, rất nhanh phục vụ liền mang ly kem bạc hà mát lạnh tôi đã gọi đến. Trời nóng thì ăn kem là thích nhất! Cũng phải cảm ơn Vương Nguyên Minh đã vào tiệm cafe này, nơi đây có máy điều hoà mát mẻ so với cái nóng bên ngoài nó đúng là thiên đường. Cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều nên tâm trạng của tôi cũng vui vẻ mà hưởng thụ ly kem trước mặt.

Ngó sang kê hờ giữa mấy chậu hoa nhìn Vương Nguyên Minh phía đối diện, cậu ấy vẫn là bộ dáng đọc sách không mản quan tâm điều gì, trên bàn là một ly nước xanh xanh lạ mắt. Tôi tự hỏi đang yên đang lành sao phải đến đây làm gì? Không định về nhà sao? Hay cậu ấy cũng không chịu nổi thời tiết bên ngoài mà vào đây?

Tôi cứ chống cằm quan sát Vương Nguyên Minh rồi ngo ngoe thắc mắc lung tung. Nghĩ ngợi một chút, nếu mãi ngồi không nhìn cậu ấy thì cũng thật không có tiền đồ với một nơi yên tĩnh như thế này, nên tôi quyết định lờ toán ra giải. Tránh cho bản thân nhìn Vương Nguyên Minh rồi suy đoán đủ chuyện, cũng là siêng năng với thầy dạy toán đã hao tâm phí lực chỉ dạy tôi.

Năm cuối rồi nên bài tập thầy giao về nhà mỗi lúc càng nhiều. Không chỉ có toán mà những môn trọng yếu khác cũng vậy. Sắp tới, thời gian rảnh chắc sẽ càng hạn hẹp hơn, những khoảng khắc được yên lặng nhìn Vương Nguyên Minh thế này rồi cũng sẽ sớm kết thúc thôi. Lại suy nghĩ xa xôi nữa rồi, mọi chuyện cứ để tương lai quyết định vậy.

Thứ tôi nên suy nghĩ lúc này chính là những bài toán hình học không gian trước mặt. Đối với toán, tôi chính là không cùng một bầu trời với nó, may thay toán số tôi còn lành ngộ được chút ít nhưng với toán hình thì tôi đầu hàng. Chỉ được mỗi cái vẽ hình là đẹp rồi cứ thế mà ngồi đó trơ mắt ra nhìn nó như nhìn tranh trừu tượng. Châu Châu đối với môn học phải có "con mắt nghệ thuật" này so với tôi cũng không khá hơn là bao. Vì thế, tôi và Châu Châu luôn là "đôi bạn cùng tiến" được thầy toán hận không thể luyện thành sắt.

Bắt đầu giải những bài cơ bản trước, những bài này có sẵn khuôn mẫu nên không làm khó tôi là bao. Nhưng tới khi giải dần những bài về sau tôi mới thật sự điên óc, hình vẽ chẳng chặt nhiều nét nổi, thông tin dữ liệu thì lại không biết áp dụng cái nào cho phải khiến tôi đâm chiêu suy nghĩ mãi cũng không ra đường giải. Sau một hồi giăng co, tôi quyết định ngừng lại thư giãn, tiếp tục nữa chỉ tổ làm tôi thêm rối loạn đầu óc.

Vừa buông bút xuống, tôi chợt nhớ đến sự hiện diện của một người liền nhìn sang góc trái cạnh tủ sách. Không sai lệch điều gì lắm, Vương Nguyên Minh vẫn chăm chú đọc sách, chỉ có ly nước là vơi đi một nửa. Lúc nào cũng vậy, cậu ấy luôn dành một sự tập trung đáng nể cho sách. Không như tôi, muốn tập trung vào một việc gì đó cũng thật khó khăn.

Ngay như bây giờ, đang yên đang lành bỗng nhiên bụng lại đau quặn lên. Liếc nhìn ly kem trên bàn, chắc là do nó rồi. Trưa nay tôi chưa ăn gì giờ lại nạp đồ lạnh vào bụng, không đau mới lạ. Nhu cầu con người là tất yếu, tôi đành vọt nhanh vào nhà vệ sinh.

Sau khi ổn định được cơn đau bụng đến đột ngột, tôi liền cảm thấy thoải mái ngay. Mấy chuyện về nhu cầu sinh lý diễn ra ở nơi công cộng luôn làm tâm trạng của tôi treo ngược lên đột cây. Xử lí nó xong cũng khiến tôi vui vẻ hơn trở về bàn tiếp tục chiến đấu với đồng bài tập toán còn dang dở.

Ngồi trở vào bàn, nhìn lại vở bài tập trước mặt, tôi phát hiện ra có điểm kì lạ, nhưng để nói kì lạ ở đâu thì tôi không rõ. Vị trí cây bút chì nằm có hơi.... không phải mũi của nó đang chỉ đến góc A trên hình sao? Góc A này được đánh dấu 45 độ, nếu có góc này sẽ tính được tam giác ABC, cứ theo đó mà giải quyết từng vướng mắc thì chẳng phải giải được cả bài toán hình này sao? Ôi hay quá, cuối cùng tôi đã tìm được hướng đi rồi!

Mà khoan đã, góc A này là do tôi đã đánh dấu 45 độ ư? Sao tôi chẳng có chút ấn tượng nào vậy. Trong lúc tôi đang mơ hồ, một suy đoán xẹt ngang qua đầu khiến tôi không khỏi hốt hoảng, vội nhìn sang góc trái quen thuộc. Vương Nguyên Minh đã không còn ở đó, cậu ấy đi từ khi nào vậy?

Khả năng rất có thể..... ày, không thể nào, không thể nào! Đau bụng làm tôi đăng trí rồi, bản thân mình đánh dấu góc lại không nhớ. Khả năng chỉ có thể sau khi cơ thể tôi cảm thấy thoải mái hơn thì tinh thần cũng sáng suốt lên, vì thế mà mới giải được bài toán.

Đúng, chắc chắn là như vậy rồi. Tôi nên tin khả năng này thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hắc Y Nhân

Ra khỏi quán cafe thì trời đã tối, phố xá xung quanh bắt đầu lên đèn sáng trưng. Tôi men theo đường cũ trở về THPT A rồi lần ra trạm đón xe bus về

nhà.

Đây là thời gian tan tầm, thường thì sẽ không tránh khỏi cảnh chen lấn trên xe bus, ngửi đủ loại mùi tạp nham. Đành chịu thôi, ai bảo hôm nay tôi về trễ hơn mọi ngày chứ, nhưng kết quả thu được lại không tệ chút nào.

Sau khi Vương Nguyên Minh rời đi, tôi cũng không vội trở về, sẵn tinh thần và không khí yên tĩnh của quán cà phê tôi nán lại thêm nửa tiếng, thành công giải được hai bài toán hình nữa. Thứ hai đến lớp, chắc hẳn thầy toán sẽ được dịp kinh ngạc vì sự siêng năng đột xuất này của tôi cho xem.

Mang tâm trạng hứng khởi lên xe, may mắn còn dư được một chỗ ngồi ở cuối xe càng làm tôi vui vẻ hơn.

Như thường lệ, xe bắt đầu chạy thì tôi cũng bắt đầu tìm truyện ra đọc. Đang loay hoay với cái balo thì xe bus bỗng nhiên phanh gấp khiến tôi mất thế nhào người về phía trước. Xảy ra chuyện gì vậy?

"Đội cháu một chút"

Chưa có người đã nghe thấy tiếng, giọng nói có chút hấp tấp nhưng dễ nghe vô cùng. Sau đó thì người cũng xuất hiện, một tên con trai ăn mặc full đen từ trên xuống dưới vội vã bước lên xe.

Bác tài không khách khí cho hắn một tràng phàn nàn "Lần này thôi nha nhóc con, lần sau đừng có dại mà chạy theo xe bus đấy. Không cần mạng nữa sao?"

Hắn biết mình đã sai liền vội cúi đầu nhận lỗi, rồi lùi thui tìm chỗ đứng, trên xe đã kín hết chỗ.

Lại là tên kì quái này. Đúng là "lạ" đấy vì dường như thứ sáu nào tôi cũng vô tình mà đi chung một chuyến xe bus với hắn, bất kể dù tôi có về sớm hay muộn.

Đáng lẽ ra tôi cũng không có rảnh mà chú ý đến hắn đâu nhưng vì lần đầu gặp hắn, hắn đã để lại cho tôi một ấn tượng thật buồn cười nên tôi khó lòng mà quên được.

Hôm đó là lần thứ ba tôi đến tìm Vương Nguyên Minh, gặp xong cậu ấy thì tôi lên xe bus trở về nhà. Khác với hôm nay xe bus đông đúc, hôm đó xe còn rất nhiều chỗ trống, tôi thoải mái chọn vị trí áp cuối ngồi cạnh cửa sổ. Được một lúc thì hắn lên xe, bộ dạng vẫn như hôm nay, giữ nguyên một màu đen u tối.

Hắn đội nón lưỡi trai che kín nửa khuôn mặt và còn mang khẩu trang nên hắn xấu đẹp thế nào, đường nét khuôn mặt ra sao tôi cũng không rõ. Nhìn hắn cứ như mấy tên biến thái ở trong phim vậy. Nghĩ đến đây, tôi có hơi rung mình nhưng sự việc tiếp theo khiến tôi có cái nhìn khác về hắn.

Tôi thấy hắn lên xe bus cứ nhiên mà đi thẳng xuống ngồi ở hàng ghế đối diện tôi, không thèm chú ý xem bác tài xế đang nhìn hắn lướt ngang qua một mạch khô chịu đến mức nào. Không dám trực diện nhìn qua, tôi chỉ thầm suy nghĩ "Tính đi miễn phí sao?"

Đây là dạng xe bus thanh toán trước, hành khách khi lên xe phải làm đúng theo trình tự bỏ tiền vào thùng, nhận vé từ tài xế, sau đó mới là tìm chỗ ngồi. Còn hắn cứ thế mà lên xe ngồi ung dung không biết mình đã làm sai. Bộ dáng có vẻ là người trẻ tuổi, chẳng lẽ quy định đơn giản này đến người già còn biết, hắn lại không biết?

Bác tài xế mức kiên nhẫn có giới hạn, thấy hắn thật lâu cũng không lên trả tiền vé liền không ngần ngại quay đầu quát to "Thằng oắt con, mày còn chờ gì mà không chịu lên đây mua vé, tính đi quýt hả? Hay đợi tao xuống đó khiêng mày lên?"

Nghe được tiếng quát, hắn ngẩng đầu nhìn về phía bác tài xế nhưng vẫn không có động tĩnh gì. Thấy bác tài xế sắp phát hỏa đến nơi, tôi tốt bụng nhắc nhở hắn "Bác ấy là đang nói cậu đấy. Cậu phải trả tiền, lấy vé, rồi mới xuống đây ngồi được"

Hắn nhìn sang tôi, không thèm nói một câu cảm ơn nhưng có vẻ đã hiểu được vấn đề. Ngay sau đó liền rời khỏi chỗ ngồi, cất bước đến chỗ bác tài xế.

"Xin lỗi bác, lần đầu tiên cháu đi xe bus nên không rõ lắm. Bao nhiêu ạ?"

Lần đầu tiên? Tôi có hơi kinh ngạc. Hắn to xác như vậy thế mà lại lần đầu tiên đi xe bus, không phải là dạng con cưng được ba mẹ bảo bọc đó chứ?

Bác tài xế cũng không khỏi ngạc nhiên, cười trào phúng "Haha, thật là hết nói, lớn thế này rồi mà vẫn chưa đi xe bus lần nào. Thế sao không dẫn mẹ mày theo cùng luôn? Lát nữa coi chừng lại không biết trạm dừng, đi lạc thì khổ, haha"

"Đó là chuyện của cháu, bác không cần quan tâm. Bao nhiêu ạ?" hắn tỏ rõ thái độ không thích lời nói đùa đó, giọng nói lạnh như băng khiến bác tài xế cũng thôi cười.

"Ừ.....humm, 5 nghìn"

Hắn lôi từ trong ví ra một tờ tiền đỏ chói đưa cho bác tài xế, tôi nhìn thấy liền khẽ thốt lên "Thôi xong".

"Mày đùa hả? Chỉ 5 nghìn lại đưa 200 nghìn. Mày coi xe bus là tiệm tạp hóa có thể dư tiền lẻ để thối à? Không có tiền lẻ sao?"

Đi xe bus điều tối kị nhất là đưa tiền có mệnh giá lớn. Thứ nhất, sẽ mất thời gian để trả lại tiền thừa nếu xe bus đông đúc, thứ hai, tài xế cũng cần tiền lẻ

để thối lại cho khách, ai cũng đưa tiền lớn thì đầu ra tiền lẻ để thối nữa. Vì vậy, đi xe bus thứ cần chuẩn bị tốt để tránh bị ăn mất chính là tiền lẻ.

Đây lại là lần đầu tiên tên này đi xe bus nên dám chắc không chuẩn bị tiền lẻ rồi, nếu cứ đây đưa mãi với bác tài xế nói không chừng hắn sẽ bị đuổi xuống xe mất thôi. Cũng không đáng là bao, tôi giúp hắn vậy.

Lục tìm trong balo còn dư 5 nghìn lẻ, vừa định lấy ra lên chỗ thùng tiền đưa cho hắn thì tôi nghe được hắn nói "Vâng, không có. Nhưng nếu bác không có tiền thối thì thôi ạ, bác cứ giữ lấy. Chỉ cần cho cháu đến nơi là được"

5 nghìn trên tay tôi lặng lẽ được trả lại chỗ cũ, tôi há hốc nhìn hắn hiên ngang lấy vé rồi về ngồi lại vị trí lúc nãy. Bác tài xế cũng không khác tôi là bao, kinh hoàng cầm tờ 200 nghìn đồ chơi mà không biết nói gì. Trong một khắc, hắn đã diễn một màn công tử nhà giàu ném tiền qua cửa sổ cực kì xuất sắc.

Ngày hôm đó, bác tài xế đánh bó tay với hắn, sau khi rước thêm được nhiều khách hơn, có thêm được nhiều tiền, bác đã gọi hắn lên để trả lại tiền thừa. Hắn cũng không thể hiện mà nhận lại tiền, rồi nói cảm ơn.

Lần đầu tiên gặp hắn là như thế đấy, hắn đã cho tôi ấn tượng quá mạnh. Rồi tiếp những lần thứ sáu sau đó tôi lại cứ tình cờ mà gặp hắn trên xe bus. Chẳng những thế, hắn còn dùng cùng một trạm với tôi khiến tôi phải suy nghĩ đây có còn là tình cờ nữa không?

Xe bus đã đi được hơn hai mươi phút, tôi mãi mê đọc truyện cũng không chú ý xung quanh là mấy. Đến khi ngẩng đầu lên xem đã đi được đến đâu thì vô tình nhìn sang bên cạnh thấy nguyên một khối đen lù lù hiện diện. Tôi như gặp phải ma, giật mình rút luôn cả truyện trên tay.

Tôi vẫn còn nhớ ngồi kế bên tôi là một di mập mập có gương mặt phúc hậu, từ bao giờ mà tên "hắc y nhân" này lại ngồi ở đây rồi? Đưa mắt nhìn một lượt quanh xe thấy đã bớt người hơn, mọi người dần xuống trạm nên có dư nhiều chỗ trống. Người ta cũng là theo lẽ tự nhiên có ghế trống thì vào ngồi thôi, tôi giật cái gì chứ? Phản ứng của tôi có chút thái quá rồi.

Hắn thấy tôi mãi trơ ra đó, tốt bụng nhặt lại truyện giúp tôi, còn chu đáo phui phui bụi đất dính vào đó. Tôi ngượng ngùng nhận lấy rồi lắp bắp cảm ơn. Tưởng rằng hắn sẽ nói "Không có gì" hoặc im lặng nhưng câu tôi nghe được lại là "Trẻ con!". Giọng nói không quá lớn, không quá nhỏ, đủ lọt vào tai tôi.

Tôi nhìn quyển truyện mình cầm trên tay là Haikyuu, thầm rửa hắn một tiếng. Trẻ con cái đầu hắn đấy, hắn thì biết cái gì, nể tình nhặt truyện giúp nên tôi không thèm chấp hắn.

Khoảng hơn bốn mươi phút nữa mới đến trạm, quãng đường còn khá xa, hơi chán một chút nhưng tôi không muốn tiếp tục đọc truyện nữa, tránh cho tên hắc y nhân này lại cười nhạo tôi. Cũng vừa đúng lúc xe bus phát mấy bài hát êm dịu, dễ nghe, cùng với cảnh đêm huyền ảo bên ngoài quả là sự kết hợp hoàn hảo.

Tôi nhìn mọi thứ nhẹ nhàng trôi qua khung cửa sổ, bất giác ngáp dài một cái cảm nhận cơn buồn ngủ đang đến gần. Tựa đầu vào cửa sổ, theo nhịp độ xe chạy lên xuống, tôi bắt đầu sụp mắt đi vào giấc ngủ.

Tôi ngủ không an giấc lắm. Có những lúc xe chạy ngang qua đoạn đường xấu, tôi lại ngồi ở vị trí cuối xe nên khó tránh xe xóc mạnh nảy cả người. Ngồi không lệch khỏi ghế thì cũng va đầu vào cửa sổ, nhưng vì đang trong cơn buồn ngủ nên cứ mơ mơ màng màng mà tìm cho mình cách ngủ dễ chịu nhất.

Đầu tôi cứ lúc lắc qua lại cho đến khi nó tìm được chỗ tựa thật ưng ý. Có mềm mà cũng có cứng, rất vững vàng để trở thành chiếc gối cho tôi yên ổn tựa vào. Cảm giác "cái gối" còn nhẹ xoa đầu tôi nữa chứ, nó mềm mềm truyền đến sự ấm áp lạ kì, quỳn rũ dây thần kinh của tôi khiến tôi thả lỏng, an tâm đi vào cõi mộng.

Giấc ngủ này tôi ngủ rất ngon bởi thế mới có cảnh xe đến trạm lúc nào tôi cũng không biết. Chỉ khi cái trán bỗng nhiên phát đau tôi mới giật mình tỉnh dậy, mắt từ từ mở ra nhìn thấy một ánh sáng mờ mờ to nhận thức được mình đã đến trạm. Tôi vội vàng, tay vừa xoa trán chỗ tự nhiên phát đau, vừa ôm balo nhanh chóng xuống xe chuyển tuyến.

Xuống xe rồi điều đầu tiên tôi làm chính là lấy gương ra soi cái trán đáng thương của tôi. Đang yên đang lành lại xuất hiện một vết ửng đỏ giữa trán không rõ nguyên nhân. Lúc ngủ chắc là đã bị con gì cắn rồi.

Tạm thời dẹp bỏ vết ửng đỏ qua một bên, thông qua chiếc gương tôi nhìn thấy tên hắc y nhân đã xuống xe từ lúc nào, đang đứng ở phía sau tôi. Chắc vẫn như mọi khi, hắn sẽ đứng đây chờ xe cùng tôi, chỉ có điều là chưa lần nào tôi trông thấy được tuyến xe mà hắn sẽ đi. Lần nào cũng là tôi lên xe trước tiên, còn hắn bất động như bức tượng đứng giữa đêm đen không rõ mục đích.

Xe bus 24 của tôi cuối cùng đã đến, đi chuyển này nữa thôi sẽ về đến nhà, kết thúc một ngày thứ sáu như bao tuần. Tôi theo vài ba người xếp hàng lên xe. Trong lúc chờ đợi, tôi cứ có cảm giác một ánh mắt đang dõi theo sau lưng mình. Cùng với cơn gió đêm thổi qua, tôi mang sự bình tĩnh quay lại nhìn hắn, cảm xúc có chút phức tạp với ánh mắt đang hướng về mình. Lần đầu tiên, hắn ngẩng đầu trực tiếp nhìn tôi, trong đôi mắt ấy chất chứa bao ngôn từ tôi không thể lí giải được.

"Nè cháu gái, cháu có đi không? Trẻ giờ rồi đấy"

"Vâng, cháu lên ngay đây"

Tôi vội lên xe theo tiếng thúc giục của bác tài xế. Tôi đã nghĩ quá nhiều rồi, hắn thì có gì mà muốn nói với tôi chứ. Có điều từ lúc tôi lên xe, ánh mắt hắn vẫn luôn dõi theo chưa từng rời khỏi tôi dù chỉ một giây.

Qua khung cửa sổ, tôi nhìn hắn dưới ánh đèn đường càng thêm cô độc. Xe bắt đầu chạy thì hình ảnh của hắn càng khuất xa, không biết bao giờ thì xe

bus của hắn mới đến?

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tin Đồn

Bỗng một ngày bạn biết được tin người bạn thầm thích có người yêu thì cảm giác sẽ như thế nào? Người đó lại ở rất xa bạn, đến cả muốn lập tức chứng thực chuyện có thật hay không bạn cũng không có khả năng.

Một ngày rảnh rỗi, Châu Châu mang rất nhiều đồ ăn sang nhà tôi chơi, mừng cho cuộc thi hùng biện của cô ấy thành công đạt giải thưởng cao. Hai đứa sau khi ăn uống no nê thì mỗi đứa tập trung vào một việc khác nhau. Tôi tranh thủ làm bài tập tiếng Anh, còn Châu Châu buồn chán dùng máy tính của tôi lướt mạng. Không khí vô cùng yên tĩnh cho đến khi Châu Châu gọi to tên tôi như bỗng phải nước sôi.

"My My, My My"

"Cái gì đó?" tôi khó chịu vì bị làm phiền, không thèm nhìn Châu Châu vẫn trả lời.

"Sang đây một chút đi, nhanh lên" Châu Châu cũng không để ý đến nét mặt của tôi, chỉ lo một tay tập trung lướt chuột, tay còn lại thì đưa ra sau vẫy vẫy gọi tôi đến.

"Cậu không thể nói luôn sao? Chờ một chút" tôi lười biếng bò khỏi giường sang bàn máy tính đứng cạnh cô ấy, cất giọng phàn nàn "Chuyện gì mà kêu ưm ưm?"

"Cậu đọc cái này đi"

Châu Châu chỉ tay vào một tiêu đề màu đỏ chói lọi, trên đó viết "[HOT HOT HOT] Tin chấn động toàn trường: Vương Nguyên Minh vừa công khai bạn gái xinh đẹp".

Sau tiêu đề rực rỡ đó là một bức hình được chụp rất rõ nét. Một cô gái tóc ngắn chấm vai, gương mặt thon gọn trông vô cùng thanh nhã, trên môi nở một nụ cười ngọt ngào đủ làm tan chảy bất cứ ai ngắm nhìn. Đặc biệt hơn cô gái ấy đang sóng vai cùng một nam sinh, hai tay nắm chặt một bên khuỷu tay của nam sinh ấy, mắt cười nói lên bao sự yêu thích. Một nam một nữ, một xinh xắn hiền dịu, một đẹp trai lạnh lùng trông mới thật xứng đôi vừa lứa.

Điều đáng nói ở đây là tôi biết nam sinh trong hình và cậu ta còn là người tôi đang thầm thích. Không sai lệch đi đâu được, vì cả hình ảnh mờ ảo tôi còn có thể nhận ra Vương Nguyên Minh huống chi hình ảnh lại sắc nét thế này. Cậu ấy thật sự có người mình thích rồi sao?

Trong phút chốc, tôi không biết mình nên biểu lộ trạng thái gì cho đúng, chỉ cảm thấy không lúc nào tôi bình tĩnh như lúc này, đọc xong cái topic đó tôi thờ ơ nhìn sang Châu Châu hỏi "Thì sao? Có liên quan gì đến tớ?"

Châu Châu nghe tôi nói liền đơ ra ba giây "À..... thì..... tiện thể cho cậu xem thôi. Mà thật sự cậu không có cảm xúc gì à? Đại loại như bất ngờ hay..... đau lòng?"

"Tớ có gì phải bất ngờ và tại sao phải đau lòng? Tớ và cậu ta có liên quan gì đến nhau đâu. Cậu hỏi thật kì cục. Cũng trễ rồi đó, cậu mau về đi, ở đây mà nhảm nhí. Nhanh, đi nào! Tớ tiễn khách"

"Nè, cậu lên con gì vậy? Còn sớm mà..... nè, nè"

Mặc cho Châu Châu kêu gào, tôi vẫn lúi cuội đứng dậy, đẩy ra khỏi phòng rồi nhanh chóng khép cửa lại. Châu Châu tức nhiên là không hài lòng vẫn ở bên ngoài lớn tiếng trách hờn tôi đôi ba câu rồi mới rời đi.

Xin lỗi cậu, Châu Châu! Nhưng tớ là không thể để cậu tiếp tục ở đây, vì tớ sợ rất mau thôi mình sẽ bộc lộ điều gì đó khiến cậu biết được tớ vẫn còn cảm mến Vương Nguyên Minh. Rồi sau đó cậu cũng sẽ biết hơn một tháng qua tớ đã làm điều ngốc nghếch như thế nào. Để rồi kết quả bây giờ người mình thầm thích lại có bạn gái.

Tớ biết cậu chắc chắn sẽ nể tớ rất nhiều nhưng chung quy cuối cùng lại là lo lắng. Và tớ không muốn cậu lo lắng cho tớ chuyện này.

Tiến lại gần bàn máy tính, tôi nhìn bức ảnh lúc nãy còn đang mờ mà không rõ cảm xúc của mình là gì.

Tôi tắt bức hình đi, đọc bài viết ở dưới "Mọi người thấy cô gái trong hình xinh đẹp chứ? Cô ấy tên là Cao Trân, học sinh mới vào lớp 10 đã làm cả trường được phen náo loạn. Gia đình rất giàu có, là dạng tiểu thư điển hình, học thức giỏi nhưng cô ấy không hề tỏ vẻ, ngược lại rất thân thiện.

Một người vừa xinh đẹp vừa giỏi giang như thế nhưng tiếc thay người ta chỉ để mắt đến nam thần trường ta - Vương Nguyên Minh thôi.

Cao Trần đã cố gắng theo đuổi Vương Nguyên Minh rất lâu rồi, từ khi vào học ở THPT A lúc nào cô ấy cũng tò mò đi theo cậu ấy. Con gái người ta đã đẹp bỏ lòng tự trọng đến vậy lại xinh đẹp, dịu dàng thì dù Vương Nguyên Minh có lạnh nhạt, sắt đá đến đâu cũng phải siêu lòng thôi.

Mọi người cứ nhìn vào hình chụp sẽ biết được kết quả. Có bao giờ Vương Nguyên Minh để cô gái nào thân thiết với mình chưa? Vậy mà trong hình, Cao Trần tự nhiên khoác tay Vương Nguyên Minh đã chứng tỏ cô ấy có vị trí vô cùng đặc biệt. Nên mọi người hãy cứ chấp nhận sự thật đi. Nam thần của chúng ta đã có bạn gái rồi. Tôi viết cái topic này mà tim cũng đau lắm đây. Muốn khóc chực dòng sông luôn T_T

Thân gửi đến các bạn nữ trường ta và các bạn nữ trường khác, chúng ta đã thua trên tay Cao Trần rồi."

Bên dưới còn có hàng loạt bình luận, toàn là những câu hỏi đặt ra nhằm để cứu vớt lại niềm tin rằng Vương Nguyên Minh không thể có bạn gái. Nhưng chủ topic chẳng trả lời câu hỏi nào, vì thế bình luận nổ ra loạn càng thêm loạn.

Chưa bao giờ tôi có ý định sẽ tỏ tình với Vương Nguyên Minh nên đã từng nghĩ đến một ngày nào đó cậu ấy rồi cũng sẽ có bạn gái. Chỉ là không ngờ rằng nó đến nhanh như vậy.

Hỏi tôi có tin cái topic này không? Một người chẳng nắm giữ được điều gì thường không có niềm tin và dễ bị tổn thương. Về Vương Nguyên Minh, tôi chính là không có gì, tôi chỉ làm mỗi việc ngốc nghếch là âm thầm theo dõi cậu ấy. Cao Trần lại khác, xinh đẹp và giỏi giang hơn tôi, còn ngày ngày công khai theo đuổi cậu ấy thì tôi có gì không tin chứ.

Trái tim khi yêu đã ngu ngốc, trái tim yêu lặng thầm lại càng ngu ngốc hơn, bởi vì khi đau cũng chỉ có tôi biết mà thôi. Suy cho cùng cũng là do tôi thiếu bản lĩnh, không đủ dũng cảm đứng trước Vương Nguyên Minh để cậu ấy biết đến sự tồn tại của tôi, biết được rằng tôi thích cậu ấy.

Hai tuần sau

Thời gian con người buồn bã thường trôi qua chậm rì rì. Cũng đúng thôi, chỉ việc rảnh rỗi không muốn làm gì, việc duy nhất làm chính là ngồi nhẩm đếm thời gian cho mau qua một ngày, nhưng ngật nổi càng chú ý đến thì ngày lại càng dài lê thê.

Từ ngày đọc cái topic Vương Nguyên Minh có bạn gái, tôi đã thôi đến THPT A tìm cậu ấy mỗi chiều thứ sáu. Đến đó chỉ khiến tôi càng khó dứt bỏ. Tôi từng nghĩ sẽ có lúc tôi nản lòng, không muốn bôn ba trên mấy chiếc xe bus chỉ để lặng thầm nhìn trộm cậu ấy sau gốc cây. Nhưng sự thật chứng minh lại khác, mỗi một thứ sáu qua đi thì tôi càng thích cậu ấy hơn.

Và hôm nay, thứ sáu lại đến, tôi rất muốn làm gì đó để suy nghĩ không phải xoay quanh một người nữa.

Sau khi kết thúc tiết học, tôi tìm chuyện làm cùng Châu Châu nhưng hai đứa bàn qua nói lại một hồi rốt cuộc là chỉ quanh quẩn ở trường. Cuối cùng thì tìm chỗ ngồi trên bãi cỏ, cả hai tựa lưng vào nhau và ngắm bọn con trai chơi đá bóng. Không như mọi khi, hai đứa trò chuyện rôm rả cả góc sân, hôm nay đặc biệt im lặng đến quỷ dị. Có lẽ là nhìn ra tâm trạng của tôi nên Châu Châu hiểu ý phớt lờ theo.

"Châu Châu à, nếu nhớ một người thì phải làm sao?" tôi chủ động phá vỡ im lặng, như băng quơ hời cô ấy.

"Thì cứ đi gặp người đó thôi"

"Nhưng nếu người ta có bạn gái rồi thì sao?"

"Vẫn cứ gặp. Quy luật nào nói bạn gái không thể thay đổi? Có thể bây giờ là cô ta nhưng sau này có thể là cậu thì sao. Vấn đề là do tình cảm thật sự đạt đến mức độ nào quyết định thôi"

Tôi cười trừ với suy nghĩ của Châu Châu nhưng ngẫm nghĩ lại, lời cô ấy nói cũng rất đúng.

"Nếu cậu thật sự muốn gặp Vương Nguyên Minh thì cứ đi đi. Tin tức của cái topic đó chưa chắc đã đúng, hình ảnh cũng không thể hiện được điều gì. Tôi thấy chỉ có mỗi con nhóc đó đơn phương thể hiện"

"Ai bảo tớ muốn gặp cậu ta chứ?"

"Đừng có chối. Cậu tương tự là con ngốc sao? Lần trước tỏ ra như không có gì đuổi tớ ra khỏi phòng, sau đó thì hay trưng cái bộ mặt sầu đời cho tớ xem, bây giờ còn giả bộ hời hợt. Tất cả đều liên quan đến cái tên Vương Nguyên Minh đó không phải sao? Cậu mà thử nói không phải xem, cậu sẽ bị thực lười cho coi"

"Tớ..... xin lỗi cậu, lại giấu cậu nữa rồi"

"Không sao, ai mà chẳng có chuyện khó nói, khi nào cậu sẵn sàng rồi thì nói với tớ sau cũng được. Đi đi, đi tỏ tình với Vương Nguyên Minh đi. Mặc kệ điều gì ngăn cản, cậu nhất định phải cho cậu ta biết được lòng mình. Tình cảm là tiếng nói từ trái tim chứ không phải là sự cảm lạnh từ suy nghĩ. Cậu suy nghĩ nhiều quá sẽ đánh mất hết dũng khí để thích một người đó"

Thích một người đúng là không nên suy nghĩ quá nhiều, trái tim cảm thấy thích thì cứ làm theo nó mách bảo thôi. Ôm một lời chưa nói đến hết đời cũng chỉ đổi lại là sự hối tiếc. Thôi thì cứ nói ra, tuy có thể không được gì nhưng trái tim sẽ không thấy mang gánh nặng nữa.

"Châu Châu, tớ phải đi đây"

Tôi đột ngột đứng lên, quên mất Châu Châu vẫn còn đang tựa phía sau. Cô ấy không chuẩn bị liền ngã nhào ra đất, không khỏi hoảng hốt nhìn tôi.

"A..... con nhỏ này, muốn mưu sát tớ sao? Đi đâu mà vội cơ chứ?"

"Đi tỏ tình"

Lập tức Châu Châu bừng tỉnh sau cơn đau, bò từ đất đứng lên với đôi mắt như phát sáng "Ngay bây giờ?"

"Ừ, ngay bây giờ"

"Tốt, cuối cùng cậu đã thông nào. Đi sớm về sớm. Chúc cậu thành công! Có thất bại thì cũng đừng sợ vì về đây còn có tớ an ủi cậu" Châu Châu vỗ vỗ lên bả vai tôi như đưa tiễn anh hùng ra chiến trận.

Tôi nhìn Châu Châu đầy xúc động, chợt nhận ra khi thích một ai đó cần lắm có một người bạn làm chỗ dựa. Bởi khi bạn thất tình cũng không cần sợ hãi lạc lõng hay cô đơn, vì còn đó một người bạn luôn ở bên cạnh, sẵn sàng nghe bạn than phiền, cho bạn lời khuyên hoặc thậm chí là khóc cùng bạn. Đó chính là điểm đáng quý của tình bạn.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thất Tình Còn Gặp Biến Thái

Cũng là hai chuyến xe bus, cũng là 20km, cũng là gốc cây quen thuộc này, tôi lại đứng đây đợi Vương Nguyên Minh tan trường.

Tính ra tôi đến đây gặp cậu ấy thường xuyên, còn cậu ấy đã lâu rồi chưa gặp lại tôi. Nghĩ đến thỉnh linh xuất hiện trước mặt cậu ấy, liệu có làm cậu ấy được phen kinh hãi không? Chưa kể đến điều tôi muốn nói lại là tỏ tình với cậu ấy.

Tiếng chuông bắt đầu vang lên báo hiệu tan trường, tôi cũng vì vậy mà bắt đầu căng thẳng. Tôi sẽ khó quên được giây phút tôi chuẩn bị tỏ tình ngày hôm nay, tưởng chừng như hàng ngàn neuron não hoạt động với công suất tối đa, tìm thì đập nhanh như có một cuộc chạy đua marathon. Cho đến khi hình ảnh tôi cần nhìn thấy xuất hiện thì mọi thứ hoàn toàn đình trệ.

Hôm nay Vương Nguyên Minh tan học sớm hơn mọi khi, bất ngờ là trên tay lại không có cuốn sách nào. Cậu ấy chen lẫn trong nhiều người, bước đi dưới trời chiều còn vương chút nắng đỏ. Hai tuần không gặp, cậu ấy có vẻ khang khác. Không biết là ở điểm nào nhưng đang đi giữa nhiều người như thế lại cảm thấy bóng dáng cậu ấy thực lặng lẽ.

Bóng dáng ấy khiến tôi dè dặt bước ra khỏi gốc cây, ánh mắt không rời nhìn về phía cậu ấy mà quyết định bước đến. Chẳng biết tại sao, chỉ biết rằng trông thấy cậu ấy như đang cần một ai đó ở bên ngay lúc này.

Nhưng đó có lẽ là suy nghĩ của riêng tôi. Vì tôi còn chưa kịp đi xa khỏi cây cổ thụ thì đã thấy bóng dáng Cao Trần từ phía sau tiến tới choàng lấy tay Vương Nguyên Minh. Ngay phút chốc, hình ảnh trước mắt như điểm trúng nguyệt, tôi ngừng bước rồi bất động nhìn bọn họ. So với bức ảnh chụp họ trong topic trên diễn đàn THPT A thì ở ngoài họ nhìn càng đẹp đôi hơn.

Cao Trần thật sự còn xinh đẹp hơn trong cả ảnh, nụ cười khi nhìn thấy Vương Nguyên Minh như đóa hoa tươi tắn được tắm nắng dưới ánh mặt trời, rạng rỡ và đầy sức sống. Còn với Vương Nguyên Minh, tuy không thể hiện điều gì nhưng cậu ấy không cự tuyệt cái choàng tay của Cao Trần, chứng tỏ cậu ấy không chán ghét nó. Hai người họ một im lặng, một nói cười vui vẻ tạo nên không khí rất hòa hợp. Cảnh đẹp như thế, tiếc thay nó làm tôi như đưa ngốc xem phim tình cảm hạnh phúc lại không cười nổi chúc mừng cho đôi nhân vật chính.

Tôi đã chọn thích thầm cậu ấy thì mãi mãi tôi cũng chỉ là khán giả, tôi có vui hay buồn cho chuyện của cậu ấy thì cậu ấy cũng không hề hay biết.

Bao nhiêu dũng khí tôi cất công chuẩn bị đều đã bị dập tắt hết, con tim vừa mới đó rung động vì Vương Nguyên Minh, bây giờ cũng vì cậu ta mà tràn đầy vết thương. Đáng lẽ ra tôi nên một mực tin vào topic đó và không nên đến đây. Việc tôi đến đây chỉ càng xác nhận thêm chuyện Vương Nguyên Minh có bạn gái hoàn toàn là sự thật.

Không thể nhìn họ hơn được nữa, tôi sợ cứ tiếp tục nước mắt mình sẽ rơi mất. Chặng đường lặng thầm dõi theo Vương Nguyên Minh đến đây đã quá đủ, tôi nên trở về với nơi mình thuộc về thì hơn.

Tuy bây giờ có mất mát, có đau nhói ở tim nhưng tôi không hối hận về quyết định ban đầu của mình. Cho dù là tình cảm từ một phía, cho dù chỉ là thoáng qua thì tôi cũng rất cảm ơn quãng thời gian này. Vì nó đã cho tôi biết lần đầu thích một người là như thế nào. Có đau thương nhưng cũng tràn đầy rung động và mơ mộng.

Chắc sẽ khó để quên được những lần chúng ta gặp nhau đầu nên cứ hãy yên tâm là tôi sẽ không quên được tên cậu. Tạm biệt nhé! Vương Nguyên

Minh.

Đây chắc là lần cuối cùng tôi ngồi trên tuyến xe 74 này. Cảnh đêm vẫn nhộn nhịp, chỉ có tâm trạng tôi là khảm một màu buồn cô đơn. Bên tai vang vang duy nhất một bài hát "Goodbye to romance" được lặp đi lặp lại.

Châu Châu chắc sẽ thất vọng về tôi lắm, cho tôi bao lời cô vũ là thế để rồi tôi lại trở về một câu cũng chưa nói với người ta, chưa đánh mà đã rút lui. Nhưng khoảnh khắc đó tôi không thể làm gì hơn là từ bỏ. Tôi mãi mãi vẫn là đứa nhút nhát, không dám bức phá bản thân và đẩy tự ti.

"Cháu gái, xe đến trạm rồi có xuống không?"

"A, có ạ. Cháu xuống ngay đây"

Nhanh như thế đã đến trạm chuyển rồi, cũng do tôi mãi ở trong suy nghĩ của mình mà quên mất thông báo trạm dừng. Ngay lúc tôi vừa xuống xe, tuyến 24 cũng vừa đến, tôi định cứ thế mà lên xe thì đột ngột chuông điện thoại reo vang. Tự hỏi có phải Châu Châu gọi đến để thăm dò kết quả, nào ngờ nhìn vào màn hình điện thoại lại là một cái tên tôi không mong đợi nhất, mẹ già của tôi.

Tôi vừa lên xe bus vừa bấm nhận cuộc gọi, cố để cho giọng mình tự nhiên nhất "Alo mẹ, có chuyện gì sao?"

"Con đang ở đâu vậy?" mẹ tôi vẫn khùng giọng lãnh lút phía bên kia đường dây

"À ..... con đang đi cùng Châu Châu. Mẹ cần con mua gì à?"

"Không cần. Chỉ là mẹ vừa xem tin tức thấy dạo này tình hình an ninh không tốt, trộm cướp và biến thái lộng hành nên mẹ không yên tâm lắm. Mẹ điện nhắc con lo mà về sớm một chút, trời tối rồi con gái đừng có mãi la cà ngoài đường. Có đi với Châu Châu thì nhắc luôn con bé"

Nghe xong lời nhắc nhở của mẹ tôi cũng vừa lúc ngồi lên xe bus, thở hắt ra một hơi mới trả lời mẹ "Con biết rồi mà, con với Châu Châu sẽ về ngay đây, mẹ đừng lo"

"Ừ về sớm đi. Hôm nay ba con cũng được về sớm, mẹ có nấu cá kho, cả nhà cùng nhau ăn cơm"

Tôi không giấu được nụ cười, nghĩ lại gia đình vẫn là nơi vỗ về an ủi ta tốt nhất mỗi khi ta buồn "Thật ạ? Thương mẹ nhất!"

"Bớt nói lời đường mật đi. Nhớ cẩn thận một chút khi đi qua mấy con hẻm vào nhà mình, chỗ đấy hơi tối lại ít người qua lại"

"Được rồi, con sẽ chú ý....." lời tôi còn chưa nói xong đã trọn mắt ngạc nhiên nhìn người đến ngồi bên cạnh mình.

"Nè alo, con còn đó không?"

Mẹ thấy tôi đột nhiên nói một nửa rồi im lặng nên lo lắng hỏi lại, tôi nhanh chóng thu hồi vẻ mặt ngạc nhiên trả lời cho mẹ yên tâm "Con đây, lúc nãy làm rớt đồ. Con sẽ chú ý an toàn mà, con cúp máy đây, lát nữa gặp mẹ ở nhà"

Mẹ tôi yên lòng "Ừ" một tiếng rồi cũng cúp máy. Tôi cất điện thoại lại trong balo rồi ngồi bất động luôn. Ánh mắt như tự nhiên nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ nhưng thực chất tâm đang đầy thắc mắc. Cái người tôi tưởng chỉ gặp trên tuyến 74 thôi, giờ phút này đây hắn bỗng nhiên từ đâu chui ra đi chung tuyến 24 với tôi. Hay cho tôi một lí do đi, tại sao tên hắc y nhân lại xuất hiện ở đây?

Bình thường tôi chỉ gặp hắn ở tuyến 74, kết thúc tuyến đó thì tôi với hắn mỗi người một nơi. Kì lạ là hôm nay hắn không hề đi chung tuyến 74 với tôi nhưng lại lù lù xuất hiện trên tuyến 24, đã thế còn ngang nhiên đến ngồi cạnh tôi trong khi xe còn bao nhiêu là chỗ trống. Hắn rốt cuộc có ý đồ gì?

Tôi bắt đầu cảm thấy lo sợ. Tôi không nghĩ đây là tình cờ nữa. Lời nhắc nhở của mẹ già mới đó vẫn còn văng vẳng trong đầu, nhắc tôi phải cẩn thận với trộm cướp và biến thái. Bây giờ nhìn hắn lòng tôi càng nổi lên nghi ngờ hơn.

Tôi biết, chưa gì đã kết luận người ta là người xấu thì cũng vô lí lắm. Nhưng với bộ dạng toàn thân đen xì, che mặt kín mít này của hắn ngay từ lần gặp đầu tiên tôi đã thấy khả nghi rồi, huống chi bây giờ hắn bỗng nhiên hành động kì lạ đi chung tuyến xe này với tôi, tiếp cận tôi thì không thể không đề phòng được.

Phim ảnh chẳng phải hay phản ánh mấy tên biến thái thường chú ý đến mấy cô học sinh đi một mình đó sao? Chúng theo dõi họ một thời gian rồi canh lúc không có ai mà hành động xấu xa. Tên hắc y nhân này khoảng thời gian trước chắc là theo dõi tôi, còn hôm nay khi thời cơ đã chín muồi không phải hắn quyết định sẽ hành động chứ?

Tôi ngồi im thính thích, không dám cử động dù là nhỏ nhất, chỉ mong sao cho xe mau đến trạm dừng, tôi sẽ xuống xe rồi chạy thật nhanh để cắt đuôi hắn. Đây cũng là cách duy nhất mà bây giờ tôi có thể nghĩ ra.

Rất may trời phật còn thương cho trái tim bé nhỏ đang hồi hộp của tôi, bình thường mất tận hai mươi phút mới đến nơi nhưng hôm nay đường xá thông thoáng, bác tài lại chạy nhanh nên chưa đầy mười lăm phút đã đến.

Tôi mang sẵn balo, cửa xe vừa mở tôi đã nhanh đứng dậy lách qua chỗ ngồi của hắn định dùng hết sức bình sinh mà chạy xuống xe. Đáng tiếc, tôi còn

chưa vận sức để chạy thì tay phải đã bắt ngờ bị nắm lại.

"Khoan đã"

Tôi sợ hãi nhìn tay mình bị tên hắc y nhân giữ lấy, giờ thì khỏi phải sợ nghi oan cho hắn là người xấu rồi. Tên này còn dám không sợ mà hành động giữa chốn đông người luôn sao? Tôi đây có điên mới để cho hắn thực hiện được ý đồ.

"Biến thái, buông ra" không đợi chờ gì thêm, tôi cho hắn một cước vào chân rồi lợi dụng lúc hắn đau đốn vung tay ra khỏi tay hắn, hướng cửa chạy thật nhanh.

Cả xe bus nghe tiếng hét của tôi chắc là hoang mang lắm, khi họ chưa kịp nhận thức được vấn đề đã thấy bóng dáng tôi lao như bay ra khỏi cửa. Tôi cũng không rảnh mà quan tâm đến họ, ra được khỏi xe bus tôi vẫn cứ tốc độ đó chạy không ngừng nghỉ.

Cầm đầu mà chạy tưởng rằng hắn sẽ bỏ cuộc, ai ngờ đâu khi tôi quay lại nhìn thì thấy tên chết tiệt đó vẫn đuổi theo ở phía sau. Tôi có gì để hắn bám dai như đĩa thế? Sắc đẹp không có, tiền bạc càng không, hay ..... hắn muốn nội tạng?

Tôi tái mặt khi nghĩ đến điều này. Phải nhanh chóng tìm cách cắt đuôi hắn mới được, nếu không tôi chắc chắn sẽ được qua biên giới du lịch miễn phí một chuyến.

Đại não bắt đầu hoạt động hết công suất cuối cùng tôi cũng nhớ đến có một con hẻm đi tắt. Trong con hẻm đó có nhiều ngõ lồi, cứ chạy luôn lách vào đấy hắn sẽ khó mà bám theo tôi được.

Phía trước cũng chính là con hẻm đó, tôi tăng tốc chạy quẹo nhanh vào đấy, hết rẽ trái rồi lượn phải đến khi cạn kiệt sức lực, thở không ra hơi nữa tôi mới ngừng lại quan sát phía sau. May mắn là lần này không thấy bóng dáng hắn nữa, cuối cùng cũng đã cắt đuôi được hắn. Muốn đuổi theo tôi ư? Không có cửa đâu.

"Hôm nay mày ăn được bao nhiêu tiền?"

"Thật là khốn kiếp! Chẳng ăn được bao nhiêu, thua đến phải cầm luôn cả chiếc nhẫn"

"Mày đúng là số con rệp"

Chưa kịp vui mừng cho công cuộc trốn thoát của mình thì bỗng đâu tôi nghe được tiếng nói chuyện xôn xao của một đám người đang hướng tôi đi đến. Từ cuộc nói chuyện của họ khiến tôi đứng dưới ánh đèn đường chập chờn chợt nhớ ra một chuyện không mấy tốt đẹp. Khu tôi đang đứng, hình như là khu ... .. có trị an kém nhất. Cờ bạc, trộm cắp, nghiện ngập, cái gì cũng có.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Người Xấu Cứu Nguy

Cái gì gọi là thông minh bị thông minh hại, tôi chính là ví dụ điển hình. Cái gì gọi là tránh vô đưa gặp vô đưa, tôi cũng chính là ví dụ điển hình.

Trong bóng tối của con hẻm nhưng vẫn có ánh sáng lúc mờ lúc tỏ của ánh đèn đường, tôi mặc niệm cho số phận đen đủi của mình. Nơi tôi đang đứng đã là ngõ cụt, lối đi duy nhất chính là hướng đám người kia đi đến. Thậm chí một lùm cây nhỏ để trốn cũng không có, muốn tránh mặt bọn họ cũng vô cách. Tôi đành chơi trò chơi may rủi với ánh đèn đường, mong rằng lúc bọn họ đi ngang qua tôi sẽ nhận được "cái tắt" của nó chứ không phải là "cái chớp".

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần và rồi từ ánh sáng yếu ớt hướng ngược lại tôi trông thấy có hai người đàn ông đi tới. Ánh sáng không đủ để tôi nhìn rõ khuôn mặt họ như thế nào, chỉ biết một người cao lớn vạm vỡ, còn người kia nhỏ con, không cao hơn đứa lùn như tôi là bao.

Tôi sợ hãi đến cả thở cũng không dám thở mạnh, cầu mong cho bọn họ cứ đi ngang qua mà đừng nhìn thấy tôi. Toát mồ hôi giữa đêm se lạnh, tôi không ngừng lầm nhảm "chớp, tắt, chớp, tắt,....." theo nhịp tiếng rè rè của cái bóng đèn.

Khi họ đã đến, lần này chớp,..... đứng rồi hãy tắt đi. Nhưng chờ rồi chờ, rồi cuộc nó vẫn sáng, sáng đến khi họ hoàn toàn nhìn thấy tôi.

Chết tiệt! Cả cái đèn đường cũng ức hiếp tôi là sao?

"Ê, xem kia"

"Thấy rồi, một con mồi"

Tuy sợ nhưng tai tôi vẫn còn hoạt động tốt và nghe rõ nhất là từ "con mồi" lọt vào tai.

"Cô bé! Đêm hôm khuya khoắt làm gì ở đây vậy? Có cần bọn anh giúp gì không?"

Bây giờ hai người bọn họ đã tiến lại gần tôi hơn nên dưới ngọn đèn hăm hai tôi, tôi đã có thể thấy rõ hình dạng của họ. Tên cao lớn vạm vỡ có vẻ khoảng ba mươi mấy tuổi, khuôn mặt rám nắng có vết sẹo dài bên má trái, tay nổi đầy gân guốc lại có hình xăm quái dị. Dù hắn đang tỏ vẻ thân thiện hỏi han tôi nhưng bộ dạng của hắn lại khiến tôi không rét mà run. Lia mắt sang tên thấp bé bên cạnh thì đỡ sợ hơn, hắn có vẻ ốm yếu, khuôn mặt trắng bệch, hai mắt lờ đờ và miệng thì không ngừng ngáp. Trông tên này có thể dễ dàng xử lý hơn tên mặt sẹo nhiều.

"Không cần đâu ạ. Em về liền đây" tôi cố không cho bọn họ biết tôi đang sợ hãi, nói rồi liền tự nhiên mà đi ngang qua bọn họ.

"Khoan đã! Đi đâu mà vội"

Vai tôi bị tên mặt sẹo giữ lại, chỗ hắn chạm vào truyền cả cơ thể tôi một cơn rợn người.

"Đã lỡ trễ rồi thì ở đây thêm vài phút nói chuyện với tụi anh đi" hắn vẫn giọng điệu nhỏ nhẹ đó tiếp lời.

"Haha, em nói chuyện chẳng thú vị chút nào nên các anh tìm người khác đi nha"

"Ày, bọn anh đâu cần em nói chuyện thú vị. Bọn anh chỉ cần em giúp một chuyện thôi" ánh mắt hắn di chuyển từ trên xuống dưới quan sát tôi, sau một hồi thì lại dừng ở ngực.

Tôi biết run sợ lúc này là điều không cần thiết nhưng tôi không thể điều khiển cơ thể mình run lên vì ánh mắt xấu xa của hắn. Sau lưng mồ hôi đã ướt đầm cả áo, tôi cần phải bình tĩnh để xem hắn có ý đồ gì.

Tay siết chặt, tôi nhìn hắn hỏi "Em chỉ là học sinh thôi, có thể giúp được gì chứ?"

"Có đó. Bọn anh muốn mượn sợi dây chuyền trên cổ của em. À, mà nói trắng ra là ... .. muốn cướp đấy, có được không?"

"Không được" tôi phản ứng tức thời nắm ngay sợi dây chuyền trên cổ, không suy nghĩ đáp thẳng thừng với hắn. Hắn cũng đã lộ đuôi rồi, tôi việc gì phải từ tể nữa chứ.

Đây là sợi dây chuyền có giá trị kỉ niệm, trước khi bà nội mất đã đặc biệt tặng cho tôi, tôi luôn đeo bên người và xem nó như báu vật. Nhìn nó tôi sẽ có cảm giác như bà luôn bên cạnh vỗ về và chăm sóc tôi. Sợi dây chuyền được làm bằng bạc, liên kết với mặt dây là miếng ngọc hình thoi màu xanh phi thủy. Tuy tôi không biết nó đáng giá bao nhiêu mà có thể khiến hắn nhắm tới nhưng với tôi, sợi dây chuyền này là vô giá. Vì thế, hắn đừng mong đụng vào.

"Cô bé, nên biết điều trong lúc anh đây còn nhỏ nhẹ thì ngoan ngoãn tháo sợi dây chuyền đưa cho anh. Bằng không đến lúc chọc anh điên lên, thì mọi chuyện sẽ khó nói đấy"

"Sợi dây chuyền này tuyệt đối không được. Đây là kỉ vật của bà tôi để lại, tôi không thể đưa cho các anh được. Ở đây có tiền, các anh muốn lấy bao nhiêu thì tùy ý" bọn này cũng chỉ cần có tiền, tôi đưa ví của mình cho họ là được chứ gì?

Tên mặt sẹo hoài nghi nhìn tôi nhưng cũng nhận lấy ví tiền, hắn moi trong đấy ra ba trăm nghìn rồi cười khinh bỉ "Đùa sao? Tưởng đâu mày đưa cho anh mày nhiều lắm. Ba trăm nghìn này không đủ anh mày nhét kẻ răng nữa"

Trong ví là tất cả số tiền tiêu vặt tôi dành dụm cực khổ, hắn còn muốn bao nhiêu từ một đứa học sinh nữa?

"Tôi chỉ có chừng đó thôi. Không nhiều được hơn nữa đâu"

Hắn nghe thấy tôi nói thế liền tức giận tăng thêm lực ở tay xiết lấy vai tôi. Tôi cố gắng nhịn đau đứng vững vàng chống đỡ.

"Thế tao mới nói là mày mau lẹ mà giao sợi dây chuyền ra đây. Đừng có mà nhón với bọn tao"

"Đã nói ... .. không được"

"Thật lì lợm. Đưa đây!"

Hắn hét lớn vào mặt tôi rồi thô bạo kéo vai tôi qua nắm lấy sợi dây chuyền muốn bứt phăng ra. Tôi đâu dễ mà cho hắn toại nguyện, tay từ trước đã giữ lấy sợi dây chuyền nên khi hắn chạm vào nó, tôi giăng co kéo lại nắm càng chặt hơn.

"Ngao ngao đưa đây!"

"Đừng hòng!"

Sức tôi chắc chắn không bằng hắn, kéo dài lâu phần thiệt sẽ chỉ về tôi, đành dùng bạo lực vậy. Nhắm chuẩn xác vào bàn tay của hắn có ý đồ xấu với sợi dây chuyền, tôi há miệng thật to rồi cắn mạnh vào đó. Cổ ý cầu rằng thật sâu qua lại hòng làm hắn biết đau mà bỏ. Quả nhiên, chưa đầy năm giây hắn đã hét toán lên và buông tay khỏi sợi dây chuyền.

"Con khốn! Mày dám cắn tao?" hắn lập tức lùi khỏi tôi một bước, trên tay in nguyên hằn răng đỏ ửng tôi vừa để lại trông cực kì rõ ràng.

"Có gì mà không dám. Ai bảo anh muốn lấy sợi dây chuyền"

"Mày ... .. được lắm. Nhỏ nhẹ không nghe, muốn dùng vũ lực chứ gì? Tao sẽ cho mày mãi nguyện. Lục Tứ, đưa hàng vừa này mày chơi ra đây"

Hàng? Tôi không biết tên mặt sẹo muốn nói về cái gì, chỉ thấy hắn quay sang tên ốm yếu được gọi là Lục Tứ đưa tay về phía hắn. Tên này vẫn luôn im lặng không nói gì từ này đến giờ, việc hắn làm duy nhất là thả những cái ngáp dài trông cực kì mệt mỏi.

Nhận được yêu cầu của tên mặt sẹo, tên Lục Tứ cũng không có gì là khẩn trương, hắn moi từ trong túi quần ra một thứ rồi nhìn tên mặt sẹo hất mặt "Đề tao. Mày giữ nó lại"

Tôi tròn mắt nhìn thứ trên tay Lục Tứ đang cầm mà không khỏi hoảng sợ. Là kim tiêm. Hắn là con nghiện.

Xong đời rồi, phải kêu cứu, nhất định phải kêu cứu "Cứu ..... cứu với! Có ai không? Cứu tôi với!"

"Im ngay! Con ranh"

Một cái tát như trời giáng vào mặt để ngăn tôi không la hét, người đánh chính là tên mặt sẹo. Hắn đánh không nương tay chút nào, làm đầu tôi ngoẹo hẳn về một bên. Trên má đau rát không nói, điều đáng nói là hình như tôi ném thấy vị máu nơi khóe miệng.

Tranh thủ lúc tôi còn choáng váng vì cái tát, hắn lao đến định giữ lấy tôi nhưng may mắn tôi kịp tỉnh táo tránh được, dùng balo ném thẳng vào mặt hắn rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Thế nhưng, chạy chưa được bao xa tôi đã ngã nhào ra đất. Tôi đã quên mất là vẫn còn sự tồn tại của tên Lục Tứ ở phía sau. Ngay khi tôi vừa thoát khỏi tên mặt sẹo đã bị hắn cho một cước thật mạnh vào chân.

Lục Tứ tiến đến gần tôi từ trên cao nhìn xuống, tuy hình dáng không cao to lại trông ốm yếu nhưng ánh mắt hắn nhìn tôi lúc này có bao nhiêu là đáng sợ. Hắn cúi xuống thô bạo nắm lấy tóc tôi, bắt tôi ngẩng lên nhìn hắn "Yên phận một chút đưa sợi dây chuyền cho bọn tao thì đầu có bị ăn đòn" sau đó hắn đưa ống tiêm lúc lắc trước mặt tôi "Tao vừa mới chơi hàng bằng cái tiêm này xong, khỏi phải nói bị nó tiêm trúng thì hậu quả sẽ như thế nào mày cũng biết. Học sinh như mày chắc trong trường đã được dạy cho biết AIDS là gì rồi đúng không? Nhân lúc tao còn chút kiên nhẫn thì tự động mà coi sợi dây chuyền đưa ra đây, không thì đừng trách tao tại sao lại làm cho xã hội này có thêm một mầm bệnh ... .. là mày"

Hắn đang hù dọa tôi, tôi biết. Nhưng điều đó chỉ khiến tôi thêm không muốn khuất phục bọn người bỉ ổi này. Nắm chặt sợi dây chuyền trên cổ, cơ thể tôi run run liếc mắt nhìn hắn đáp trả "Đừng hòng ... .. bọn xấu xa"

"Giỏi! Con nhỏ này không biết sợ là gì. Long Ba, mày giữ nó lại để tao giúp nó toại nguyện"

Long Ba nghe lời liền hùng hổ tiến tới giữ lấy tay tôi, tôi rất muốn đứng lên trốn thoát nhưng vừa cử động, chân trái đã truyền đến cơn đau mãnh liệt khiến tôi ngã oạch trở lại, tạo cơ hội dễ dàng cho hắn tóm lấy.

"Thôi vùng vẫy đi! Đã ngu lặc vô ỏ của bọn tao còn cứng đầu thì chỉ lãnh đủ hậu quả. Bây giờ lấy sợi dây chuyền cũng dễ thôi nhưng tao không thích nữa. Cái đám học sinh bọn mày không phải khinh thường con nghiện lắm sao? Vậy thì để tao cho mày biết cuộc sống của con nghiện khôn đốn đến cỡ nào"

Lục Tứ như tên điên bắt đầu mở nắp ống tiêm lộ ra bên trong một cây kim nhỏ, từ đầu của mũi kim phun ra một thứ dung dịch trong suốt. Đó chính là ma túy, dính phải nó xem như cuộc đời sẽ tiêu tan ngay. Hắn thật biến thái khi muốn truyền nhiễm thứ độc hại đó vào một đứa học sinh như tôi.

"Không được. Tránh xa tôi ra! Tránh ra! Xin các người đó! Cứu! Cứu với! Có ai không?!"

Dẫu biết có gọi cũng vô ích nhưng tôi vẫn hy vọng ai đó có thể nghe thấy tiếng của tôi và đến giúp. Tôi thật sự rất sợ. Bà ơi, nếu bà có ở bên cạnh thì xin hãy phù hộ cho cháu.

"La hét cái gì? Không ai cứu mày đâu, haha, đến đây anh cho một mũi nào" Lục Tứ đưa mũi kim hướng tay tôi đang bị Long Ba giữ lấy chuẩn bị tiêm xuống.

"Đừng mà ... .."

"Ai bảo không có? Tránh xa cậu ấy ra"

Tình thế căng thẳng tưởng như tôi đã hết đường thoát thì có người từ con hẻm nhỏ đột ngột xông vào. Tôi còn chưa nắm kịp tình hình giọng nói đó của ai, là nam hay nữ thì ống tiêm trên tay Lục Tứ bất ngờ bị đá bay ra xa.

Sự việc đột ngột khiến Lục Tứ cũng ngỡ ngàng không kém, trong lúc hắn không đề phòng liền bị tập kích một cú vào bụng la oai oái. Chỉ có tên Long Ba là nhanh phản ứng, thấy Lục Tứ bị hạ, hắn càng siết sao giữ chặt tôi hơn, bước lùi ra sau vài bước nhìn người đang tiến tới hỏi "Mày muốn gì?"

"Bối My" hắn biết tên tôi sao? "Hạ thấp đầu, nghiêng sang trái" tuy tôi không hiểu gì nhưng vẫn y lệnh làm theo.

Phối hợp nhịp nhàng cùng tôi, người này hoàn mỹ nâng cao chân xoạc một cú đá vào đầu Long Ba đang giữ tôi ở phía sau mà không làm tôi bị thương.

Sau đó nhanh như chớp mắt, người này kéo tôi thoát khỏi vòng vây của Long Ba, thuận thế ôm tôi vào lòng.

Xem như tạm thời an toàn, tôi bình tĩnh hơn nhìn rõ người vừa cứu mình. Thật ngoài dự đoán, tôi không ngờ lại là hắn.

"Tên biến thái!" tôi hét lên rồi lập tức bật chế độ phòng hộ, tránh xa khỏi vòng tay của hắn. Nhưng vì chân đang còn đau nên một lần nữa thành công mất thăng bằng té ngã làm bạn với mặt đất.

"Thật là, có thôi gọi cái tên ... .."

"Cẩn thận phía sau"

Tên Long Ba xấu xa lợi dụng lúc sơ hở tiếp cận đánh lên từ phía sau, tôi có nhanh lẹ nhắc nhở cơ nào thì hắc y nhân cũng không kịp tránh. Khi quay lại đã lãnh trọn một đấm của hắn vào bụng.

"Đánh lên ư? Thế thì nhanh kết thúc chuyện này vậy. Lên đi!"

Thật không biết tên hắc y nhân này lấy tự tin ở đâu ra, nhìn thôi đủ biết bọn người kia không phải người bình thường, xuất thân chắc cũng từ giang hồ. Vậy mà hắn lại cả gan dám một chấp hai.

"Mẹ kiếp! Đâu ra cái thằng nhiều chuyện lại còn phách lối. Lục Tử, dạy cho nó một bài học đi"

"Mấy khối nhấc, tao đã lấy sẵn đồ nghề để chơi với nó rồi đây" Lục Tử lôi ra một con dao sáng loáng, xoay xoay vài đường để thị uy. Người thấp bé như hắn đúng là luôn trang bị vũ khí để phòng thân. Nhưng điều đó chỉ tốt đẹp với hắn, còn với người khác thì không.

Cách đây không lâu tôi đã từng xem tên hắc y nhân này là tên biến thái rồi bỏ chạy, nhưng suy cho cùng mới này hắn cũng vừa cứu tôi, bây giờ có thể xem hắn là đồng minh. Thân thấy đồng minh trên tay đã không có vũ khí như người ta, lại một mình độc chiến thì tôi không thể nào ngó lơ được.

"Tôi sẽ giúp một tay" vừa nói tôi vừa cố gắng gượng đứng dậy, nhưng rồi lại bị tên hắc y nhân đẩy trở về.

Hắn ngồi nhòm xuống đối diện với tôi, trong đêm đen lộ nụ cười nhếch mép dưới vành nón che kín nửa gương mặt "Tốt nhất cậu ngoan ngoãn mà ngồi im ở đây thì tôi đã thầm cảm ơn rồi. Tôi có thể lo liệu nên đừng có mà anh hùng lại gây rắc rối nữa"

"Nhưng một mình liệu có ổn không?"

"Yên tâm, chắc chắn tôi sẽ bảo vệ chính mình thật tốt. Bởi vì tôi vẫn còn rất nhiều điều muốn hỏi một đồ ngốc"

Không biết "đồ ngốc" hắn nói đến là ai, không biết tại sao hắn biết tên tôi và càng không biết hắn có gương mặt như thế nào. Từ lúc gặp hắn tôi hoàn toàn không biết một điều gì cả. Hắn như một ẩn số khiến tôi phải tò mò tìm lời giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lộ Diện

Cuộc đời có những chuyện biến hoá còn nhanh hơn cả cái chớp mắt. Trước có thể xem là kẻ thù nhưng sau có khi lại là bạn. Như người đang đứng chắn trước mặt tôi đây, mấy chục phút trước còn xem hắn là tên biến thái xấu xa vậy mà mấy chục phút sau tình thế đã khác. Hiện giờ, hắn lại là người đứng ra bảo vệ tôi.

Chẳng có lấy một lời khai màn trận đánh, sau khi trấn an tôi, hắc y nhân cứ thế mà lao nhanh đến ra đòn với Long Ba đầu tiên. Hạ đòn rất ác, một cú nhắm thẳng vào mặt khiến hắn trở tay không kịp.

Mà tên Long Ba này cũng không phải dạng thường, tuy bị phục kích bất ngờ nhưng rất nhanh hắn đã đáp trả lại hắc y nhân. Cơ thể vạm vỡ chính là lợi thế của hắn, khi hắn ra đòn lực không hề nhẹ chút nào. Có cảm giác sơ hở một chút trúng chiêu của hắn thì chỉ có đường gãy xương.

Tôi ngồi ở ngoài xem thôi mà còn hồi hộp, lo lắng hơn hắc y nhân đang đấm đá ở bên trong. Trái lại, hắn rất bình tĩnh tránh từng chiêu một, cơ thể thần thoát như một chú sóc đang chuyển cảnh.

"Không phải mày giỏi lắm sao? Giờ lại toàn tránh né, không dám đánh trả hả thằng nhát cây?"

Long Ba cứ ra chiêu, hắc y nhân lại tránh khiến hắn không khỏi mất kiên nhẫn khiêu khích. Nhưng hắc y nhân sau khi nghe xong chỉ cười nhạt, thậm chí còn đưa tay hướng Long Ba ngoắt ngoắt khiêu khích ngược lại hắn. Thế mà lại thành công dẫn dụ Long Ba và trận đánh vẫn cứ tiếp tục như ban đầu.

Cho đến khi Long Ba bắt đầu thấm mệt, thở từng hơi thở nặng nề và động tác dần chậm hơn thì hắc y nhân đột nhiên ngừng lại, không tránh né nữa.

"Có thể kết thúc trò chơi nhảm chán này được rồi đây"

Hắc y nhân cất giọng cao lãnh liền đổi ngay tư thế, chân phải bước về phía sau lấy đà rồi nhanh như cái chớp mắt hất bay lên tung cước vào đầu Long Ba. Một cú chuẩn xác khiến Long Ba nằm đo ván dưới đất không thể nhúc nhích.

Giờ thì tôi đã hiểu được dụng ý của tên hắc y nhân. Long Ba dù cao to vạm vỡ, ra đòn mạnh thì có ít gì, hắc cứ đánh bừa mà không chịu dùng đầu suy nghĩ thì đến một lúc nào đó cũng tới giới hạn thôi. Hắc y nhân đã cố ý dụ Long Ba tiêu hao thật nhiều sinh lực rồi chỉ cần trong một lần là có thể kết liễu hắc nhanh gọn lẹ.

Phải cảm thán rằng tên hắc y nhân này rất thông minh, thêm vào đó là cú đá hoàn mỹ như đường cong cầu vòng quả là một đòn quyết định đẹp mắt. Mà khoan đã, "cú đá cầu vòng" ư? Sao tôi lại dùng hình ảnh cú đá của Vương Nguyên Minh để so sánh với cú đá của hắc chứ? Nhưng vừa rồi trông thấy hắc thực hiện một màn đó, trong đầu cứ bỗng nhiên mà bật thốt ra hình ảnh của Vương Nguyên Minh, vì nó thật sự rất giống.

"Long Ba đợi đó, tao sẽ trả thù cho mày"

Cái tên Lục Tứ như không khí bây giờ mới lên tiếng. Cũng chẳng trách được, con nghiện như hắc thân thể vật vờ lúc tỉnh lúc mê, có hắc giúp Long Ba chỉ thêm vướng bận tay chân. Hắc chỉ giỏi nhất là dùng thứ tệ hại của bản thân để đi lừa dối người khác thôi. Nhớ lại hoàn cảnh lúc này hắc kẻ ổng tiem vào tôi mà tim vẫn rung lên vì sợ, nếu hắc y nhân không xuất hiện đúng lúc chắc tôi đã trở thành ... .. thật không dám nghĩ nữa.

"Chắc chứ? Tôi nghĩ anh nên giữ sức đưa tên ở dưới đất đi thì hơn"

"Mày đừng có phách lối. Chỉ như vậy thôi tưởng tao sợ mày chắc. Đừng có mơ!"

Tinh thần của Lục Tứ đã mất ổn định, hắc gào lên trong đêm như một loài thú hoang rồi cầm dao xông thẳng lên. Nhưng hướng hắc nhắm đến không phải hắc y nhân mà lại là tôi, một người không có khả năng chống cự vào giờ phút này.

Hắc đúng là hiểu quy luật sinh tồn, không đầu lại kẻ mạnh nhất thì phải tìm kẻ yếu hơn để diệt trừ, so tôi với tên hắc y nhân thì tức nhiên hắc sẽ chọn tôi rồi. Còn nhớ lần trước tên đại ca kia đã khiến tôi khau tận năm mũi, lần này nếu trúng một dao của Lục Tứ không biết sẽ như thế nào đây? Sao ông trời cứ bắt tôi phải đối mặt với những chuyện nguy hiểm này mãi thế? Hôm nay tôi đã quá mệt mỏi, đến cả hét lên thể hiện sự hoảng hốt tôi cũng chẳng còn đủ khí lực. Khi thấy Lục Tứ tiến tới gần trong gang tấc, tôi quyết định phó mặc cho số phận, muốn đến thì cứ đến đi.

"Đã bảo tránh xa cậu ấy ra không nghe thấy sao?"

Lại là hắc y nhân. Hôm nay từ biến thái, hắc đã biến thành anh hùng cứu tôi hai lần. Trước sự điên loạn xông về phía tôi của Lục Tứ, hắc y nhân một lần nữa kịp thời dùng tay chặn nhất dao đó cho tôi. Khỏi phải nói, tôi nhìn hắc với ánh mắt cảm kích như thế nào.

Tên Lục Tứ tay cầm dao đã bị hắc y nhân kìm chặt liền dùng tay còn lại đâm tới muốn chống cự. Hắc y nhân thân thủ nhanh nhẹn ngã người về phía sau tránh đòn thế mà cũng khó thoát khỏi va chạm. Tuy cú đâm của Lục Tứ không đến mặt hắc y nhân, nhưng lại xẹt ngang qua chiếc mũ lưỡi trai hắc đội trên đầu khiến chiếc mũ chịu trận thay văng ra xa.

Khoảnh khắc khi chiếc mũ bay lên như một thước phim chậm trình chiếu trước mắt tôi, vì đó cũng chính là khoảnh khắc sự thật tôi không ngờ tới được lộ diện.

Tôi luôn thắc mắc khuôn mặt phía sau chiếc mũ kia là người như thế nào, bây giờ dưới ánh đèn mờ ảo được trông thấy khuôn mặt mình mãi tò mò đó lại khiến tôi không tìm được từ nào diễn tả cảm xúc của mình ngoài hai từ kinh ngạc. Không thể! Hoàn toàn không thể nào!

Một người con trai da trắng lán át cả màu đen của đêm tối lộ diện trước mắt tôi. Với mái tóc hơi lộn xộn đó, đôi mày đó, chiếc mũi đó và cả khuôn miệng đó, tất cả đều rất quen thuộc với tôi trong hơn một tháng nay. Người đó luôn luôn lúc nào cũng vậy, mỗi lần xuất hiện là lấy đi của tôi bao nhiêu sự thu hút. Là người cho tôi rung động để mong nhớ và cũng là người cho tôi đau thương để từ bỏ.

Nói đi, cậu đang trêu đùa tôi đúng không Vương Nguyên Minh? Cậu thế nào lại là hắc y nhân được chứ?

Diễn biến sau đó tôi không còn biết gì nữa, tâm tư của tôi đã là một mớ rối loạn cần phải sắp xếp lại, có rất nhiều câu hỏi hiện ra nhưng tôi không thể lí giải ngay được. Vương Nguyên Minh đã cho tôi một bất ngờ quá lớn, trong một lúc tôi còn nghi ngờ rằng bản thân có phải vì tinh thần mệt mỏi nên đã hoang tưởng? Thế nhưng ngay sau đó, cậu ấy chứng minh cho tôi biết rằng tôi không hề hoang tưởng.

Tôi ngơ ngác nhìn Vương Nguyên Minh đang tiến đến bên tôi, từng nhịp bước chân càng gần của cậu ấy là từng nhịp trái tim của tôi đập nhanh không kiểm soát.

"Giải quyết xong rồi. Về thôi" cậu ấy nói ra thật đơn giản, giọng đều đều cứ như đang nói "thời tiết hôm nay thật đẹp".

Tôi nhìn phía sau Vương Nguyên Minh, Lục Tứ đã nằm bất tỉnh từ bao giờ, bên cạnh hắc là Long Ba tình hình cũng không khá hơn lúc này là bao. Mọi chuyện thật sự đã được cậu ấy giải quyết ổn thỏa, bây giờ đã không còn nguy hiểm nữa. Nhưng tâm trạng của tôi tại sao vẫn không thể thả lỏng.

"Ừm, cảm ... .. on ... .. cậu đã cứu tớ" tôi ngập ngừng nói trong khi đầu cúi gằm, không dám đối diện với Vương Nguyên Minh.

"Cậu sao vậy? Cảm ơn mà không nhìn mặt tôi thì làm sao tôi biết cậu cảm ơn tôi được"

"Nhìn mặt làm gì? Cậu nghe thấy là tốt rồi" tôi vẫn một mực lảng tránh cậu ấy.

"Trần Bối My! Nhìn tôi này!" Vương Nguyên Minh đặt hai tay vào má tôi, ép tôi ngẩng đầu lên nhìn cậu ấy "Tại sao lại khóc?"

Cuối cùng thì cậu ấy cũng phát hiện khuôn mặt giàn giụa nước mắt của tôi, chính vì đang khóc nên tôi mới không muốn đối mặt với cậu ấy. Hỏi tôi tại sao khóc ư? Ngay cả bản thân của tôi giờ phút này còn chẳng thể lí giải được tại sao tôi lại bỗng nhiên yếu đuối như vậy thì tôi biết trả lời thế nào với cậu.

Cả ngày hôm nay tôi có thể kiềm nén nước mắt lúc quyết định từ bỏ đoạn tình cảm với Vương Nguyên Minh, có thể kiềm nén nước mắt lúc bị bọn côn đồ uy hiếp, vậy mà bây giờ đến phút cuối lại như đứa ngốc khóc lóc thế này. Có lẽ sau bao nhiêu dồn nén, khi đã được an toàn rồi, tinh thần căng thẳng của tôi bắt đầu tìm chỗ bộc phát. Hoặc có lẽ, nếu là một ai khác không phải là Vương Nguyên Minh cứu tôi thì tôi đã không mít ứot như vậy.

"Nói tôi nghe, tại sao cậu khóc?" Vương Nguyên Minh không thấy tôi trả lời, kiên nhẫn lặp lại câu hỏi một lần nữa, hai tay nhẹ lau nước mắt không ngừng chảy của tôi.

"Không ... .. biết" giọng tôi đầy nghẹn ngào đến không nhận ra.

"Được rồi, đừng khóc nữa, mọi chuyện đã ổn. Có tôi ở đây cậu không cần phải sợ nữa. Lại đây nào!"

Một câu "lại đây nào" nhẹ như bông làm mê hoặc lòng người sau đó Vương Nguyên Minh tiến tới ôm tôi vào lòng. Tôi từng sốt chẳng biết làm sao cho đúng, cứ im lặng để mặc cậu ấy ôm, mà vì bất ngờ nên tôi quên luôn cả khóc.

Trong tiết trời có chút se lạnh này, cái ôm của Vương Nguyên Minh càng thêm ấm áp. Cậu ấy cứ giữ nguyên tư thế nửa ngồi nửa quỳ dưới đất vậy mà ôm tôi. Đến khi tôi có thể bình tĩnh hơn thì phát hiện cậu ấy ôm tôi mỗi lúc càng chặt.

"Nè, tớ ổn rồi"

"Ừm, thế thì tốt"

"Không, ý tớ là ... .. cậu có thể buông tớ ra được rồi"

" ... .. "

Ồ, sao cậu ấy không trả lời gì hết vậy? Ở tư thế này cũng rất là thoải mái nha.

"Cậu có nghe tớ nói không?"

" ... .. " vẫn im lặng

"Đến lượt cậu không ổn ư?"

" ... .. " tiếp tục im lặng

"Nè, chân tớ tê buốt rồi đó"

" ... .. " lại tiếp tục im lặng

"Tớ có chuyện muốn nói với cậu. Nên ... .. chúng ta cứ mãi ở tư thế này thì nói chuyện bất tiện lắm"

"Tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu"

Lần này rốt cuộc Vương Nguyên Minh cũng chịu phản ứng, nói xong liền buông tôi ra. Tôi nghẹn cả thở, vội thở lấy một hơi. Cậu ấy thật cứng đầu!

"Nhưng trước hết chúng ta ra khỏi đây đã. Chỗ này không được an toàn lắm" muốn nói gì cũng được, điều đầu tiên cần làm là thoát khỏi nơi quỷ quái này cái đã.

"Muốn ra như vậy, thế sao lúc đầu còn xông vào đây?"

"Thì tại vì cậu làm tớ tưởng là tên biến thái nên mới chạy thực mạng vào đây tránh cậu đó chứ"

"Giới cho đồ nào ngăn cậu suy diễn. Nếu trên xe bus cậu bình tĩnh từ từ nghe tôi nói thì đâu có lạc vào đây để rồi gặp nguy hiểm"

"Chẳng phải vì cậu rồi hơi thần thần bí bí làm hắc y nhân theo dõi tớ khiến tớ hiểu lầm trước đó sao?"

"Hắc y nhân? Cậu lại lôi đầu ra một cái tên mới nữa vậy? Mà xin hỏi người theo dõi tôi trước không phải là cậu sao?"

"Làm sao cậu biết?"

"Ha, không thích trả lời"

"Cậu ... .."

Thật tức chết tôi mà! Được rồi, cậu không đi thì tôi đi.

Chân dẫu có đang đau tôi cũng mặc kệ mà cố gượng đứng dậy, không thèm để ý đến cậu ta quay người lê từng bước một. Chừng được ba bước thì Vương Nguyên Minh chắn ngang trước mặt, tôi quyết định mặc kệ cậu ấy lách người sang phải, cậu ấy thế nhưng cũng lách theo tôi sang phải, tôi sang trái, cậu ấy cũng theo sang trái. Hết mức chịu đựng, tôi không thể không bộc phát hỏa khí với cậu ấy, hỏi lớn "Cậu rốt cuộc là muốn gì hả?"

Vương Nguyên Minh lập tức xoay người ngồi xổm lại dưới đất đưa lưng về phía tôi nói "Lên đi, tôi công cậu"

"Không cần, tớ có thể tự đi được"

"Với tốc độ rùa bò lúc này cậu là tính dây dưa chờ hai tên đó tỉnh lại, hay là muốn gặp thêm một đám côn đồ nào nữa? Để tôi công cậu, chúng ta vừa đi vừa nói được không?"

Lúc đầu, cậu ấy chịu hòa hoãn như thế thì có phải hơn không, cứ thích ức hiếp tôi thôi. Tôi cũng không muốn gặp phải thêm chuyện phiền phức nào nữa nên quyết định thuận theo cậu ấy.

"Nói trước là tớ nặng lắm đó"

Như cảnh báo cho Vương Nguyên Minh biết trước, tôi nhẹ tiến tới khom người choàng hai tay vòng qua cổ cậu ấy, cậu ấy cũng thuận thế ôm chặt hai chân tôi rồi nhấc bổng lên. Một loạt hành động rất tự nhiên và dễ dàng nhưng lời phát ra từ miệng cậu ấy lại là "Cậu nặng thật đấy!"

"Đồ xấu xa! Vậy thì bỏ tớ xuống đi"

"Không bỏ. Đã ở trong tay rồi thì tôi mới là người quyết định"

Thấy chưa lại ức hiếp tôi. Đồ mặt trắng, đồ hắc y nhân biến thái, đồ xấu xa Vương Nguyên Minh!

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đừng Mong Về Nhà

Từ lúc ra khỏi con hẻm tối tăm đó, Vương Nguyên Minh và tôi không ai nói với ai lời nào, giữ chung một bầu không khí im lặng. Cậu ấy vẫn cứ thế công tôi bước đi đều đều, còn tôi phía sau lại cố giữ khoảng cách với cậu ấy. Đơn giản là vì tôi rất ngại.

Thứ nhất, chúng tôi đã đi được một đoạn cũng khá xa, nếu Vương Nguyên Minh đi một mình thì không nói gì, đằng này cậu ấy lại vác thêm một "bao thịt" là tôi, khỏi phải nói tốn rất nhiều sức lực. Vì thế, tôi ở trên lưng cậu ấy không thoải mái chút nào, đến cả hít thở mạnh tôi cũng không dám bởi tôi sợ có khi nó sẽ làm tôi nặng hơn và Vương Nguyên càng thêm khổ sở.

Thứ hai, tay tôi chỉ dám vịn hờ vào vai cậu ấy, lưng thẳng nghiêm túc còn hơn cả tư thế ngồi học trong lớp để tránh cả người tôi áp vào lưng cậu ấy. Lí do là vì tôi không quen với việc tiếp xúc thân mật với con trai, nói đúng hơn là chưa từng có người con trai nào cồng tôi thế này. Nên để không phải ngại ngùng, tôi giữ khoảng cách với Vương Nguyên Minh thì hơn.

"Cậu như vậy không thấy mỏi lưng sao?" Vương Nguyên Minh bỗng nhiên lên tiếng, phá tan im lặng.

"À..... không" thật ra là mỏi muốn chết.

"Nói dối! Không mỏi mới lạ. Cậu là chê tôi hỏi nên mới tránh như vậy?"

"Nào có!"

"Vậy lí do là gì?"

"....."

"Không trả lời tức là không có lí do gì khiến cậu phải khổ sở như thế. Nên..... ôm chắc vào"

"Aaa"

Vương Nguyên Minh quăng cho tôi một câu cảnh báo rồi cứ thế không chờ tôi phản ứng, cậu ấy khụy chân một cái rồi sốc tôi nâng lên khiến tôi sợ hãi vội áp người về trước ôm cổ cậu ấy. Tôi đã bất ngờ đến hết toán cả lên và giờ thì quán chặt Vương Nguyên Minh như một con gấu koala.

"Giữ nguyên như vậy, nếu cậu không muốn tôi quăng cậu xuống đường"

Xem giọng điệu của cậu ấy kia, ai là người ban đầu đòi công tôi chứ? Thật may là cậu ấy không trông thấy mặt tôi vì giờ chắc nó đã đỏ như một trái hồng chín.

Không thể từ bỏ cảm giác rằng áp vào lưng Vương Nguyên Minh dễ chịu hơn rất nhiều và tuy có chút biến thái nhưng mùi mồ hôi trên người cậu ấy không khó ngửi chút nào, ngược lại nó nhàn nhạt như mùi hương của cỏ dại.

Vương Nguyên Minh sau khi chỉnh đốn lại tư thế của tôi thì tiếp tục đi. Tôi định hỏi cậu ấy muốn đi đâu thì nhận thấy có điểm không ổn cho lắm, trên chân tôi hình như có cái gì đó nhọn nhột và còn đang chảy nữa.

"Máu"

Tôi hốt hoảng nhìn một đường máu dài đỏ tươi trên chân mình và tôi biết chắc rằng đó không phải là của tôi. Vì tôi chỉ bị trật chân thôi, không đến nỗi phải chảy máu đầm đìa như thế. Người duy nhất còn lại chính là Vương Nguyên Minh, máu chảy ra từ trên tay của cậu ấy.

"Bỏ tớ xuống ngay, tay cậu đang chảy máu kia. Có phải lúc nãy vì chán dao cho tớ nên cậu đã bị thương đúng không?"

"Vết thương nhỏ thôi. Không sao đâu"

"Máu chảy ướt cả chân tớ thế kia mà không sao? Khi nãy đã vậy cậu còn sốc tớ lên công nữa, chắc chắc đã động đến vết thương rồi. Nhanh bỏ tớ xuống đi, chúng ta đi tìm một hiệu thuốc mua thuốc sát trùng vết thương cho cậu"

"Công cậu vẫn có thể đi tìm hiệu thuốc được mà. Cậu ở đây biết đường hơn tôi, cậu chỉ đi"

"Cậu có hiểu không, nếu cậu tiếp tục công tớ sẽ càng động thêm vào vết thương thì cậu sẽ càng đau. Hiệu thuốc gần đây thôi, chỉ có một đoạn nên tớ có thể tự đi được"

"Tôi không đau. Và như cậu nói hiệu thuốc ở gần đây, công cậu thêm một đoạn tôi cũng không chết đâu"

"Cậu..... là tên ngang bướng không ai bằng"

"Quá khen. Đi sao đây?"

"Đi ra đường lớn, rẽ trái"

Tôi hậm hừ nói rồi quyết mặc kệ Vương Nguyên Minh luôn. Người gì đâu mà cứng đầu không chịu nổi, lo lắng cho cậu ấy cũng bằng thừa. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, vết thương đó là vì tôi mà mới có, nghĩ mặc kệ nhưng trong lòng thì không thoải mái chút nào. Ánh mắt tôi vẫn luôn dán vào bàn tay phải đang rỉ từng giọt máu của cậu ấy mà thấp thỏm lo âu như người chảy máu là tôi chứ không phải cậu ấy.

Đến được hiệu thuốc, tưởng đâu Vương Nguyên Minh đã chịu bỏ tôi xuống, ai ngờ cậu ấy vẫn một mực công tôi đi vào. Tôi chọn nhanh cơ hội đứng xếp hàng đợi đến lượt, hạ thấp âm giọng thủ thủ bên tai cậu ấy "Cậu còn làm sao nữa mà không chịu bỏ tớ xuống. Mọi người đang nhìn kia"

Vương Nguyên Minh có quay qua ngoái lại nhìn xung quanh rồi cho tôi câu trả lời "Mặc kệ. Họ có liên quan đến chúng ta sao?"

"Chúng ta" ư? Từ bao giờ mà từ miệng cậu ấy lại phát ra từ "chúng ta" dễ dàng vậy? Tôi nghe xong chỉ biết đỏ mặt, quên luôn cả phản bác Vương Nguyên Minh.

"Chào hai em! Hai em muốn mua gì?" đợi một lúc thì cũng đến lượt, chào đón chúng tôi là một chị dược sĩ có má lúm đồng tiền rất dễ thương.

"Em muốn mua thuốc sát trùng và một ít băng gạc ạ" tôi đáp

"Cho em thêm một chai thuốc xoa bóp nữa" Vương Nguyên Minh bổ sung

Cậu ấy vẫn là không quên cái chân trật khớp tội nghiệp của tôi. Lúc nãy có bức tức cậu ấy bao nhiêu thì lúc này lại vì chút ân cần của cậu ấy mà cảm động.

Hiệu thuốc ở đây kẻ cũng lạ, cả chị dược sĩ này nữa, sau khi nhận yêu cầu của tôi và Vương Nguyên Minh, chị ấy cứ vừa làm vừa cười tủm tỉm, còn những người khác thì tùm hai tùm ba nhìn nhìn tôi và cậu ấy bàn tán. Ngoài việc Vương Nguyên Minh có hơi khác người khi đang công tôi ra thì tôi thấy chúng tôi có gì để họ nhìn chăm chăm thế chứ?

"Thứ hai em yêu cầu đây, tổng cộng là một trăm mười bốn nghìn"

Vương Nguyên Minh là người trả tiền, việc này tôi cũng không muốn lằng nhằng giành với cậu ấy, vì theo kinh nghiệm xương máu thế nào tôi cũng thua

nên cứ để mặc cho cậu ấy trả, tôi có nhiệm vụ cầm túi đồ chị được sẽ đưa là được.

Trả tiền lấy hàng xong, Vương Nguyên Minh cồng tôi đi ngay. Vừa ra đến cửa, như sợ chúng tôi không nghe thấy, các chị trong hiệu thuốc to tiếng bàn tán đến nỗi cách xa ba mét còn có thể nghe được.

"Trời ơi hai đứa nó dễ thương quá!"

"Thấy không, thấy không? Thằng nhỏ đẹp trai, con bé xinh xắn. Đã vậy tay thằng bé đang chảy máu vẫn nhất quyết cồng con bé, lằng mằng quá đi mất!"

"Thằng nhỏ cồng con bé vì hình như con bé bị trật chân đấy, lúc này còn khéo léo nhắc tôi lấy thêm thuốc xoa bóp. Ân cần ghê chưa? Tôi cũng muốn có người ân cần với tôi như vậy"

"Thôi mơ đi nha! Mà trông hai đứa nó xứng đôi thật"

"Đứng đây!"

Thật không ngờ chuyện họ bàn tán lại là như thế này, tôi nghe xong ngại ngần chỉ muốn độn thổ luôn. Xứng đôi? Họ thấy tôi và Vương Nguyên Minh xứng đôi sao? Có chút kì lạ khi nghe được điều này vì có lần tôi đã nghĩ tôi và cậu ấy trông chẳng hòa hợp ở điểm nào. Cậu ấy hoàn hảo, còn tôi lại đầy khuyết điểm. Lúc trước không biết Vương Nguyên Minh là ai thì không sao, sau khi biết được cậu ấy là ai rồi thì mỗi lần đối diện với cậu ấy, tôi không khỏi có cảm giác khác biệt.

Trong lúc tôi cứ nghĩ vẫn nghĩ thì Vương Nguyên Minh đã tự quyết định cồng tôi vào một cửa hàng tiện lợi cách hiệu thuốc khoảng vài căn. Nơi đây là nơi tiện nghi gần chúng tôi nhất vào lúc này, nó có bàn ghế và đèn đóm sáng sủa, vẫn còn hơn là hai đứa cứ quanh quẩn mãi ở ngoài đường không có chỗ dừng chân.

Vào cửa hàng tiện lợi, Vương Nguyên Minh rót nước cũng chịu bỏ tôi xuống. Cậu ấy đưa tôi đến một chiếc bàn cạnh cửa ra vào rồi bảo tôi ngồi đây chờ, còn cậu ấy thì đi mua hai chai nước khoáng một chốc liền quay lại.

"Cậu uống chút nước đi" Vương Nguyên Minh đưa tôi một trong hai chai nước cậu ấy vừa mua về.

"Cảm ơn cậu nhưng chuyện này để sau đi. Cậu ngồi xuống trước đã"

Tôi không thể cứ nhìn Vương Nguyên Minh ôm bàn tay máu me đó đi lung tung thêm được nữa, đến lượt tôi chủ động đẩy cậu ấy ngồi xuống ghế, sau đó kéo một chiếc ghế khác đến ngồi cạnh cậu ấy.

"Tay" tôi nhìn Vương Nguyên Minh yêu cầu.

Ngạc nhiên là lần này cậu ấy không nhiều lời, rất phối hợp đưa bàn tay bị thương cho tôi. Tôi nhanh chóng nắm lấy cứ như sợ rằng Vương Nguyên Minh sẽ chạy mất, sau đó dùng chai nước cậu ấy đưa cho rửa sạch vết máu trên tay cậu ấy. Nước có hơi lạnh, tôi sợ Vương Nguyên Minh sẽ thấy rất nên cả quá trình vô cùng tỉ mỉ. Làm sạch máu xong mới thấy được vết thương cũng không sâu lắm, chảy máu nhiều là do cậu ấy cứng đầu không chịu để tôi cầm máu liền mà cố cồng tôi đến nơi cho băng được.

Tôi công đoạn bôi thuốc sát trùng, cái này còn đau hơn cả việc rửa nước lạnh. Mỗi lần tôi bị thương, bôi thuốc sát trùng là việc tôi ghét nhất, bởi thứ đó đồ có mùi hăng đó luôn khiến tôi phải chau mày.

"Tớ bôi thuốc sát trùng đây, hơi rát một chút nên cậu cố chịu nha"

Tôi chuyên nghiệp như y tá nhắc nhở cậu ấy rồi dùng bông đã có thuốc sát trùng bắt đầu bôi chậm chậm từ ngoài vào trong miệng vết thương.

"Àu"

"Đau sao? Xin lỗi, chắc là tớ mạnh tay quá rồi. Để tớ thôi cho"

Biết ngay là rất rát mà. Nghe Vương Nguyên Minh kêu lên một tiếng tôi vội thôi "phù phù" cho cậu ấy. Cách này hồi nhỏ mẹ vẫn hay làm cho tôi bớt đau, hiệu quả vô cùng.

"Bớt đau hơn chưa?"

Giọng như vỗ về một chú mèo, tôi quan tâm hỏi Vương Nguyên Minh. Nhưng vừa nhìn đến thì lại nhận được khuôn mặt như cười như không, ngó nghiêng của cậu ấy. Một chút biểu hiện đau cũng chẳng có, cậu ta hoàn toàn thành thoi dùng tay còn lại chống đầu quan sát tôi như xem trò vui.

"Cậu giả bộ đau đúng không?"

"Ừm"

Còn "Ừm" cho được, cậu đang muốn chọc điên tôi chứ gì?

"Đừng giận, chỉ là thấy cậu lo lắng thái quá cho vết thương bé tẹo này nên muốn trêu đùa cậu thôi. Cảm giác được thôi "phù phù" cũng không tệ"

"Vui lắm sao? Đã vậy cậu tự mà băng bó phần còn lại đi. Tớ mặc kệ"

Không thèm lo lắng cho cái đồ vô tâm như cậu ấy nữa, tôi buông tay Vương Nguyên Minh ra để cho cậu ấy tự sinh tự diệt mà băng bó.

Vương Nguyên Minh cũng không nói gì, lẳng lặng lấy băng gạc ra tự băng cho mình thật. Nhưng thao tác thì vụng về vô cùng, vì làm sao mà cậu ấy có thể tự băng cho mình được. Trông thấy cậu ấy vật lộn với miếng băng gạc một hồi cũng không xong, còn chạm thêm vào vết thương. Cuối cùng, tôi cũng không đành lòng, đưa tay cướp miếng băng từ trong tay cậu ấy.

"Đề tớ"

"Biết ngay là cậu sẽ giúp mà"

"Cậu thì giỏi rồi cái gì cũng biết. Chỉ có tớ là ngu ngơ không biết gì bị cậu trêu chọc. Cậu biết tất cả, biết tớ theo dõi cậu nhưng không vạch trần tớ, nhìn tớ tiếp tục mỗi tuần như đứa ngốc làm trò trước mặt cậu. Còn cậu thì đóng giả làm hắc y nhân theo dõi ngược lại tớ, như thế vui lắm sao? Vui như cách bây giờ cậu đùa với cảm giác lo lắng của tớ vậy"

Không biết bị cái gì nhập, trong khoảnh khắc bị cậu ấy chọc tức, tôi tuôn trào hết mọi suy nghĩ bủa vây tôi từ lúc gặp Vương Nguyên Minh đến giờ. Nói liền một hơi truy vấn trong khi mắt và tay vẫn tập trung băng bó cho cậu ấy.

"Tuyệt đối không phải đùa giỡn" có thể cảm nhận Vương Nguyên Minh thay đổi thái độ ngay tức thì bằng giọng nói nghiêm túc hơn "Ban đầu phát hiện ra cậu bỗng nhiên đến THPT A tôi đã rất ngạc nhiên, lúc đó tôi nghĩ có thể là cậu tình cờ đến đây. Nhưng không ngờ những lần sau đó lại được tiếp tục thấy cậu. Vì không rõ mục đích cậu theo dõi tôi là gì nên tôi mới không vạch trần cậu. Còn về việc bí mật theo dõi ngược lại cậu chính là vì..... lo cho cậu"

Lo cho tôi ư? Tôi chấn động khi nghe Vương Nguyên Minh nói vậy, liền ngạc nhiên ngẩng lên nhìn cậu ấy, thấy được trong đôi mắt phức tạp kia dường như chứa đựng sự chân thành.

Vương Nguyên Minh cũng đang đáp lại ánh mắt của tôi, tiếp tục nói "Cậu là con gái lại một mình về trễ ở một nơi xa xôi như thế nên tôi mới không an tâm mà đi theo cậu. Tôi cũng đã định chiều thứ sáu hai tuần trước làm rõ ràng mọi chuyện với cậu nhưng chính vào thời điểm đó cậu lại không xuất hiện. Cậu có biết hai tuần đó tôi đã....."

"Đã như thế nào?" tôi ngây ngô hỏi lại theo cảm xúc bất chợt dâng trào của Vương Nguyên Minh.

Cậu ấy có vẻ lúng túng sau khi định nói gì đó, ánh mắt đang đối diện với tôi ngay lập tức lảng tránh "Không thể nào hết. Tóm lại, cậu cần giải thích cho tôi biết tại sao hai tuần rồi cậu đột nhiên không đến?"

"Chuyện đó..... thật ra..... " chẳng lẽ nói với Vương Nguyên Minh là vì biết được cậu ấy đã có bạn gái nên làm tôi đau lòng không muốn đến nữa? Có điên tôi mới nói vậy.

"Nói mau, tại sao?" Vương Nguyên Minh đã đứng lên từ khi nào, thân thể to lớn tiến tới gần tôi trong gang tấc. Hai tay cậu ấy chống vào hai bên tay ghế thành công giam tôi vào khoảng không gian của cậu ấy, từ trên cao nhìn xuống tôi bức ép.

"Là vì..... cậu, tránh ra trước đi rồi nói được không?" suy nghĩ đã rối ren lắm rồi, cậu ta còn đến gần khiến tôi càng lúng túng hơn.

"Không tránh. Nếu hôm nay cậu không trả lời cho tôi biết thì đừng mong về nhà"

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Lời Mời Bất Ngờ

Nơi tôi và Vương Nguyên Minh đang đứng hiện tại chính là trước cổng nhà tôi. Từ cửa hàng tiện lợi có sự thay đổi lớn như thế cũng là nhờ cuộc gọi điện bất ngờ của mẹ tôi. Không những có sự thay đổi về địa điểm mà còn thay đổi luôn cục diện đang rối rắm của tôi.

Chuyện là đang lúc dầu sôi lửa bỏng, Vương Nguyên Minh dùng đến cả chiêu hù dọa không cho tôi về nhà thì điện thoại trong balo của tôi reo lên.

Tiếng chuông điện thoại càng lúc càng thúc giục nhưng Vương Nguyên Minh vẫn bất động nhìn tôi uy hiếp. Tôi muốn hướng tầm mắt của cậu ấy sang cái balo chứa chiếc điện thoại đang âm ỉ ở trên bàn nên đành giọng "À hem, tớ..... có điện thoại"

"May mắn nhì? Nhưng chúng ta chưa xong đâu, cậu nghe điện thoại đi"

Nói rồi Vương Nguyên Minh liền di chuyển tránh sang một bên, nhường đường cho tôi đến lấy điện thoại. Tôi cũng chỉ mong có vậy, chớp thời cơ bay

nhanh đến balo lục tìm điện thoại xem ai có công cách mạng cứu tôi như thế. Màn hình điện thoại hiển thị lên một tên gọi thân thương - "Mẹ yêu".

Chưa bao giờ tôi thấy vui mừng đến vậy khi mẹ gọi, thầm cảm ơn mẹ tôi một trăm lần vì đã giải vây cho tôi. Tôi nhanh nhẩu bắt máy, cố ý nói to cho ai kia nghe thấy "Alo mẹ à, mẹ điện thoại có chuyện gì không ạ?"

"Con nhỏ kia, sao bây giờ mới chịu bắt máy? Mẹ điện thoại cho mày mấy cuộc mà mày không trả lời có biết mẹ lo lắng không? Đang ở đâu đấy mà còn chưa chịu về? Về rồi mẹ cho mày một trận" mẹ hét cho tôi một tràng khiến tôi tắt ngúm luôn sự hào hứng vừa có.

Vì cố ý cho Vương Nguyên Minh nghe thấy nên tôi để loa lớn, kết quả cậu ta vừa nghe mẹ tôi xả tôi xong liền không nhịn được cười một trận. Tôi phụng phịu rồi nhỏ giọng trấn an con bạo phát của mẹ già "Con xin lỗi, con về ngay đây. Về rồi con sẽ nói với mẹ sau"

"Thật là con với cái, nhanh về đây"

"Vâng ạ"

Gặp phải bọn lưu manh rồi cả chuyện của Vương Nguyên Minh khiến tôi quên bèn luôn đã hứa với mẹ phải về sớm. Kiểm tra lại cuộc gọi quả thật có mấy cuộc gọi nhờ của mẹ, chắc lúc mẹ gọi là lúc tôi phải lo lắng đối phó với bọn lưu manh đó nên đã không nghe thấy. Bây giờ đã có lệnh triệu tập gấp của mẹ già, nếu tôi còn kì kèo ở đây thêm nữa thì khi về đến nhà đảm bảo kết quả sẽ không mấy tốt đẹp.

Cắt đi điện thoại xong xuôi, tôi mang luôn balo lên vai rồi nhìn Vương Nguyên Minh một lúc mới thờ dài một hơi nói "Tớ phải về đây"

"Tôi đưa cậu về"

"Hả?"

"Hả cái gì? Đi thôi hay cậu muốn mẹ cậu điện thoại mắng cậu một lần nữa?"

"Nhưng ... .. đã muộn lắm rồi. Nếu cậu không tranh thủ về sẽ không kịp xe bus đâu"

"Nếu không kịp thì tôi xin ngủ nhờ ở nhà cậu một đêm vậy"

"Cái gì? Không được" không giấu nổi ngạc nhiên, tôi to giọng phản đối ngay

"Cậu làm gì phản ứng ghê vậy? Tôi đùa thôi. Chuyện tôi làm sao về được không cần cậu lo. Tôi đưa cậu về trước đã"

"Nhưng tớ....."

"Cậu mà còn từ chối nữa là thật sự không cho cậu về nhà đấy"

Cái con người ngang ngược gì thế này? Tôi không cam tâm, thậm chí nhíu mày "Đồ ngang ngược"

"Cậu vừa nói gì?"

"Haha, không có gì. Tôi nói cậu thật tốt bụng"

"Vậy sao?" Vương Nguyên Minh nhanh nhẹn nhìn tôi nhưng rồi vẫn như cũ đến trước tôi nửa ngồi nửa quỳ nói "Được rồi, đi thôi"

Rốt cuộc vẫn là chịu thua cậu ấy, tiếp tục để cậu ấy công tôi và thêm việc nữa là đưa tôi về nhà.

Lần này có chút thích nghi hơn với việc ai đó công mình, tôi ngoan ngoãn choàng hai tay qua cổ Vương Nguyên Minh, thoải mái tìm điểm tựa trên vai cậu ấy. Ngày hôm nay có thể nói là một ngày dài đối với tôi nên giây phút êm ái trên bờ vai của cậu ấy thật khiến tôi có cảm giác lưu luyến.

Theo sự chỉ dẫn của tôi, Vương Nguyên Minh cứ thế công tôi đi trên con đường mòn tôi vẫn đi hằng ngày. Có thể xem đây là cậu ấy đang bước vào cuộc sống của tôi không? Từ thành phố D xa xôi, Vương Nguyên Minh đã vì lo cho tôi mà theo đến đây, với tôi nó cứ như điều không tưởng vậy.

Xa xa đã là nhà tôi, đâu biết có gặp nhau ắt có tạm biệt nhưng dường như thời gian ở bên Vương Nguyên Minh quá ít ỏi khiến tôi tham lam mong rằng thời gian có thể dừng ngay tại khoảnh khắc này.

"Tớ biết hỏi điều này có chút không đúng nhưng..... hôm ở bệnh viện, tại sao cậu lại không giữ đúng lời hứa chờ tớ ở bên ngoài?" đây là điều tôi đã luôn thắc mắc bấy lâu nay, tôi muốn tận dụng ít thời gian còn lại này để tìm cho mình một đáp án.

Vương Nguyên Minh sau khi nghe câu hỏi của tôi thì lập tức dừng cước bộ, đầu hơi quay nghiêng ra sau nhìn tôi khiến bóng chốc khuôn mặt của cả hai gần trong gang tấc "Cậu thật sự muốn biết tại sao?"

"Ừm" tôi cụp mắt ngại ngùng khẽ gật đầu.

"Đâu có chuyện cậu được hỏi như vậy, lúc này tôi hỏi thì cậu không chịu trả lời, bây giờ lại đặt câu hỏi cho tôi. Cậu thấy như thế có công bằng không?"

"Cậu có cần nhỏ nhen thế không?"

"Đây không phải là nhỏ nhen mà là có qua có lại, để cho cậu hiểu cảm giác không được người khác đáp trả sẽ như thế nào"

"Ai bảo cậu tớ không biết cảm giác đó như thế nào?"

Không phải là tôi đã lặng thầm thích cậu ấy mà có thể mãi tôi cũng không được đáp trả đó sao? Cảm giác ấy còn khó chịu hơn là không nhận được câu trả lời rất nhiều lần cậu biết không?

Không khí giữa tôi và Vương Nguyên Minh bắt đầu trở nên trầm lắng xuống từ câu nói đầy ẩn ý của tôi. Vương Nguyên Minh bỏ ngỏ cuộc nói chuyện ở đó rồi công tôi đi tiếp và cứ thế tôi cũng chưa nhận được câu trả lời nào từ cậu ấy.

Thật sự khi biết hắc y nhân chính là Vương Nguyên Minh, đã có chút hy vọng nào đó nhen nhóm trong tôi, nhưng hình như tôi đã mơ tưởng quá rồi. Vương Nguyên Minh có phát hiện ra tôi theo dõi cậu ấy thì sao chứ? Tất cả cũng không có gì thay đổi, cậu ấy chỉ đến cứu tôi và mọi chuyện có lẽ sẽ kết thúc tại đây. Khoảnh khắc nhỏ nhoi được ở bên cạnh cậu ấy, được cậu ấy tận tình chăm sóc thế này thôi cũng đã quá đủ. Từ khi bắt đầu đã không thể thì kết thúc chính là không thể.

Vương Nguyên Minh còn có cuộc sống khác biệt tôi ở thành phố D, người cậu ấy thích cũng đang ở đó thế thì tôi cần chi phải tìm cho mình chính xác đáp án nữa. Bởi cuối cùng, kết cục chung cho chúng tôi chính là không liên hệ. Cậu ấy một trời, tôi một vực. Lần này nữa thôi sẽ hoàn toàn cắt đứt sợi dây mỏng manh liên kết giữa tôi và Vương Nguyên Minh.

"Đến nhà tớ rồi" đoạn đường đưa tôi về nhà rồi cũng phải đến điểm dừng, lời nói từ tôi thốt ra mang theo nhiều cảm xúc hỗn loạn.

Vương Nguyên Minh phản ứng theo lời tôi nói, nhẹ nhàng đặt tôi xuống mới xoay người lại đối diện với tôi. Tôi cũng quyết định bỏ hết mọi ngại ngùng nhìn thẳng vào cậu ấy, ghi nhớ hết tất cả các đường nét trên khuôn mặt đẹp trai này, vì chắc đây đã là lần cuối cùng tôi còn được trông thấy cậu ấy.

Hai chúng tôi cứ vậy mà đứng nhìn nhau, để lại một khoảng lặng giữa hai người và dường như tối nay chúng tôi thưởng cho nhau những im lặng như thế này.

"Tớ phải vào nhà đây. Cảm ơn cậu..... vì tất cả" không thể mãi im lặng được nên tôi quyết định mình là người lên tiếng trước. Và cho dù có nhiều thứ tôi muốn nói nhưng tất cả chỉ tóm gọn lại một lời cảm ơn và một tiếng "Tạm biệt cậu"

Sau đó, không nhìn cậu ấy thêm một chút nào nữa, tôi quay người bước vào nhà.

"Tôi không có thất hứa"

Vương Nguyên Minh đột ngột lên tiếng cùng với đó là tay tôi được cậu ấy dùng lực giữ lại. Trái tim tôi không khỏi lay động vì hành động này mà dừng bước, chờ xem cậu ấy sẽ nói gì tiếp theo.

"Hôm đó tôi vẫn luôn ở ngoài phòng phẫu thuật đợi cậu, chỉ là sau đó bạn và thầy của cậu xuất hiện, tôi thấy không tiện nên đã lánh mặt. Biết cậu không sao nữa, tôi cũng không nên làm phiền vì thế quyết định sáng hôm sau sẽ đến thăm cậu. Chỉ không ngờ là cậu lại chuyển viện sớm đến thế"

Ra là như vậy sao, thật tốt khi đó không phải một lí do đau lòng. Được nghe chính Vương Nguyên Minh giải thích rõ ràng thế này, tôi coi như đã cảm thấy an ủi. Nhẹ cười trả lời cậu ấy nhưng tôi vẫn không có ý định quay lại "Không uống phí đêm đó tớ đợi cậu cả đêm, được nghe những lời này tớ đã rất vui rồi. Cũng cảm ơn cậu hôm đó đã giúp tớ lấy lại công bằng. Giờ thì chắc không còn gì nữa đúng không?"

"Tôi vẫn còn điều chưa nói xong"

"Vậy cậu nói đi"

"Tôi phải nói chuyện với cái lưng của cậu sao?"

"Tớ vẫn đang nghe cậu đây"

"Tôi ghét nói chuyện với người không nhìn mình nên nếu cậu không vui lòng quay sang đây thì chúng ta cứ đứng đây chờ mẹ cậu ra rồi hãy nói vậy"

Từ lúc biết được uy thế của mẹ tôi, Vương Nguyên Minh không dưới một lần đem mẹ tôi ra uy hiếp, nhưng phải nói rằng nó hiệu quả vô cùng. Tôi như con rùa, không tình nguyện từ dịch chuyển từng bước quay lại đối mặt với Vương Nguyên Minh "Nói được rồi chứ?"

"Chiều thứ sáu tuần sau cậu đừng đến trường tôi nữa"

Ngay lập tức tim tôi đón nhận một cơn chấn động. Biết rằng đây là điều hiển nhiên tôi sẽ làm nhưng không ngờ lại được nghe từ chính miệng Vương Nguyên Minh nói ra. Chắc chắn việc tôi theo dõi cậu ấy đã khiến cậu ấy cảm thấy rất phiền phức, nói ra như vậy là để làm rõ cho tôi hiểu phải không?

"Tớ sẽ không đến nữa đâu, cậu không cần phải lo" cúi đầu thật thấp chỉ mong nước mắt đừng rơi bây giờ, cố thêm một chút nữa thôi.

"Hình như cậu hiểu lầm ý tôi rồi, nghe tôi nói hết đã" hiểu lầm? Cậu ấy còn ý khác nữa sao? "Ý tôi là thứ sáu cậu không cần đến mà thay vào đó là thứ bảy. Hãy đến tham gia lễ hội truyền thống của THPT A có được không? Cậu..... rảnh chứ?"

Không phải bảo tôi là từ nay đừng tìm cậu ấy nữa mà là một lời mời cho thứ bảy sao? Nước mắt như sắp tuôn rơi chảy ngược vào trong, tôi như không thể tin vào điều mình vừa nghe. Lúc này tôi mới nhìn Vương Nguyên Minh, mắt đối mắt trông thấy cậu ấy đang đợi câu trả lời của tôi.

"Thứ bảy ư? Tổ rảnh, rảnh chứ"

"VẬY CẬU ĐẾN NHÉ? HÔM ĐÓ LÀ KỈ NIỆM 10 NĂM THÀNH LẬP TRƯỜNG NÊN SẼ CÓ RẤT NHIỀU HOẠT ĐỘNG, CẬU ĐỪNG LO SẼ CHÁN"

"Tổ nhất định sẽ đến"

"Ừm, đưa tôi mượn điện thoại của cậu"

"Để làm gì?"

"Không lấy điện thoại của cậu đem bán đâu mà sợ. Bảo cậu đưa thì đưa đi"

Vô cớ lại yêu cầu mượn điện thoại của tôi, tuy không rõ mục đích của Vương Nguyên Minh làm gì nhưng tôi vẫn ngơ ngác lùi điện thoại ra đưa cho cậu ấy. Sau đó, tôi thấy cậu ấy bấm thoăn thoắt vào điện thoại của tôi rồi từ đâu không biết có tiếng chuông điện thoại reo lên một hồi liên tấp.

Vương Nguyên Minh làm xong một loạt thao tác, rất nhanh liền trả lại điện thoại cho tôi "Vì hôm lễ hội sẽ rất đông và cần có vé thông hành mới được vào, nên để tiện cho liên lạc tôi đã trao đổi số chúng ta cho nhau. Khi cậu đến hãy gọi cho tôi"

"À, là vậy sao. Được, khi tới tớ sẽ gọi"

Tôi nhìn lại điện thoại thấy một dãy số xa lạ hiển thị trên màn hình, phía trên là tên của cậu ấy - Nguyên Minh. Hành động này vô tình đã tạo ra sợi dây liên hệ giữa tôi và cậu ấy, khiến cho ý định của tôi cùng cậu ấy không liên can nửa phút chốc bị cậu ấy đảo ngược.

"Không còn gì nữa thì chắc bây giờ tớ vào nhà đây" phải biết rằng thời gian đã không còn nhiều để cho phép tôi nán lại lâu hơn.

"Mang theo cả cái này. Buổi tối trước khi đi ngủ nhớ xoa là được" Vương Nguyên Minh chia cho tôi túi thuốc lúc này, bên trong còn có một chai thuốc xoa bóp.

"Cảm ơn cậu, tớ sẽ dùng nó thật tốt. Nhưng cậu thì sao, giờ đã trễ rồi, cậu về nhà bằng cách gì?"

"Cậu nghĩ từ THPT A không đi chung chuyến xe bus đầu với cậu thì tôi đuổi theo cậu bằng cách gì chứ? Yên tâm vào nhà đi, sẽ có tài xế đến đón tôi"

"Vậy thì tớ vào nhà đây"

"Ừm"

Một lúc sau, tôi vẫn chưa đi chuyển khiến Vương Nguyên Minh nhìn tôi kì lạ hỏi "Sao còn chưa vào?"

"Cậu..... nắm tay tớ chặt quá" bàn tay to lớn của cậu ấy đang siết lấy tay tôi khiến tôi khó xử không biết hành động thế nào.

"À, xin lỗi" ngại ngùng buông tay tôi ra ngay, Vương Nguyên Minh hơi khó xử nhìn sang hướng khác, dùng ngón trỏ nhẹ xoa mũi.

Có chút buồn cười với hành động của cậu ấy nhưng vẫn là cho cậu ấy thể diện nên tôi đã nén cười xoay người bước vào nhà. Lúc tôi khoá cổng, Vương Nguyên Minh còn đứng đó nhìn theo, tôi cũng không đành lòng mà nói thêm với cậu ấy.

"Tạm biệt"

"Đừng quên thứ bảy tuần sau. Hẹn gặp lại cậu"

Không phải tạm biệt mà là hẹn gặp lại, câu nói đơn giản của Vương Nguyên Minh một lần nữa gieo vào lòng tôi hạt giống của sự mong chờ. Đặt tay lên lồng ngực cảm nhận nhịp tim đang đập loạn, khoe môi chẳng rõ cong lên từ bao giờ. Xong rồi, tôi mà mang về mặt hớn hở này vào nhà thế nào cũng không qua nổi mắt mẹ tôi, nhưng là tôi không thể ngăn nổi cảm xúc rạo rực của mình ngay lúc này.

Vượt qua cái sân nhỏ nhà tôi, lúc gần vào hẻm nhà thì phía sau tôi xuất hiện tiếng động cơ xe, ánh đèn loé vàng cả góc sân. Tôi nán lại thêm một chút nhìn ra hướng cổng thấy Vương Nguyên Minh đang được chú tài xế đến đón. Cậu ấy hoàn toàn không nói dối để tôi yên tâm.

Bóng xe dần dần khuất trong màn đêm, Vương Nguyên Minh đã không còn ở đó. Chỉ khi nhìn vào chai thuốc xoa bóp trong tay mình tôi mới dám chắc vừa mới này Vương Nguyên Minh đã ở đây, đã nắm tay tôi và cho tôi một cuộc hẹn.

Thứ bảy tuần sau, thật mong chờ đến ngày hôm đó.

Chương 27: Những Mối Quan Hệ Cần Lời Giải Đáp

Tôi biết đến THPT A qua lời kể của Châu Châu và tự mình một lần trải nghiệm khi đặt chân đến đây, biết đến nó như là một ngôi trường tâm cỡ dạy dỗ bọn người giàu lại giỏi. Chỉ là tôi chưa hình dung ra được nó hoành tráng ở mức độ nào thôi.

Đứng trước khung cảnh náo nhiệt người người ra vào của THPT A, khuôn mặt tôi há hốc còn hơn cả lần đầu tiên tôi đến đây. Đập vào mắt tôi trước hết chính là cái cổng chào vòng cung to đồ sộ, được lợp toàn lá cây mang màu xanh của tự nhiên. Trên đỉnh, một con chim trắng to cũng không kém đặt nửa thân tạo dáng như đang tung cánh, sải hai cánh dài sang hai bên. Đó là còn chưa kể đến những chùm bong bóng đang đong đưa trong gió sắc sỡ nhiều màu sắc.

Xuyên qua cánh cổng khổng lồ này, có thể thấy hai bên trái phải là những hàng dài gian hàng đang nhộn nhịp người kéo đến tham quan. Mỗi một gian hàng là mỗi phong cách trang trí khác nhau, cả mặt hàng họ buôn bán cũng mỗi người mỗi vẻ. Đồng phục nghiêm trang, tao nhã của học sinh THPT A đã thay thế thành những bộ trang phục đa dạng, đẹp mắt có và kì lạ cũng có. Khoảng sân trường rộng rãi tôi thường thấy ở đây bây giờ hoàn toàn được lấp kín bởi màu sắc rực rỡ của lễ hội truyền thống.

Ngay tại cảnh tượng choáng ngợp này, tôi đã hiểu sâu sắc lí do Vương Nguyên Minh trao đổi số điện thoại với tôi. Cậu ấy không phải là người tùy tiện ai cũng có thể cho số điện thoại, mà thật sự biết chắc mình tôi không thể chen vào giữa một rừng người và gian hàng thế này. Mặc dù hôm nay tôi đến đây không phải chỉ một mình.

"Nè, làm gì mà bất động như tượng vậy. Chúng ta còn chờ gì mà không vào?"

Vâng, người nói câu nói ấy không ai khác chính là cô bạn của tôi, Châu Châu. Sở dĩ có sự xuất hiện của Châu Châu không ngoài lí do là vì tôi ngại đến nơi đông người một mình, thói quen là khó bỏ nên tôi đành phải nói về cuộc hẹn của mình và Vương Nguyên Minh cho cô ấy biết. Châu Châu nghe nhắc đến lễ hội của THPT A thì không giấu nổi sự háo hức, thậm chí cô ấy còn mong đến thứ bảy hơn cả tôi. Nhưng nguyên do quan trọng nhất vẫn là cô ấy muốn được tận mắt một lần chiêm ngưỡng Vương Nguyên Minh. Theo như Châu Châu nói, không phải vì cô ấy ham chơi, mà là vì muốn kiểm chứng Vương Nguyên Minh có ma lực gì ghê gớm, để khiến một đứa nhút nhát như tôi dám cả gan lặn lội mỗi chiều thứ sáu đến thành phố D chỉ để ngắm cậu ấy đọc sách.

Chuyện Châu Châu cùng tôi đến đây, tôi đã nhắn tin hỏi qua ý kiến của Vương Nguyên Minh, vì dù sao người mời tôi đến đây chính là cậu ấy, vẫn nên biết tôn trọng ý kiến của chủ nhà thì mới phải đạo. Tin nhắn gửi đến cậu ấy chừng nửa ngày sau tôi mới nhận được câu trả lời và cái tin rất chi là ngắn gọn - "Tuyệt cậu". Hoàn toàn tôi không đoán được cảm xúc trong tin nhắn này Vương Nguyên Minh thể hiện thích hay không thích, nên tôi đành quyết định cứ làm theo nghĩa đen của nó vậy.

Từ đó đến nay, đây cũng là tin nhắn duy nhất tôi và Vương Nguyên Minh nhắn cho nhau. Một tuần cứ thế trôi qua và cho đến hôm nay, khi vừa nãy bước xuống xe bus tôi mới chủ động gọi điện cho cậu ấy báo rằng mình đã đến nơi. Sau đó bên kia điện thoại, giọng cậu ấy nhẹ nhàng mà rõ ràng trong mớ tạp âm của lễ hội nói với tôi hãy đi đến cổng đợi, cậu ấy sẽ ra đón tôi và Châu Châu.

"Con nhỏ ngốc này, đừng có ngốc nữa! Có điện thoại kìa"

Tôi bừng tỉnh sau cái lấy vai thô bạo của Châu Châu, quay sang hỏi cô ấy "Cậu loạn gì chứ? Có chuyện gì sao?"

"Bà cô của tôi ơi, điện thoại cô reo sắp cháy luôn rồi kìa"

"Ồ, điện thoại?"

Lúc bấy giờ tôi mới chú ý đến chiếc điện đang cầm trên tay reo in ỏi, nhìn đến màn hình là Nguyên Minh đang gọi, tôi vội vàng bấm nhận mà cũng không suy nghĩ nhiều.

"Alo Nguyên Minh, tớ đang ở phía bên trái cổng đợi cậu đây"

"Xin lỗi, tớ không phải là Nguyên Minh"

Hà? Vậy là ai? Hạ điện thoại xuống nhìn vào cái tên trên màn hình, xác định mình không nhìn nhầm mới áp lại vào tai từ tốn hỏi người bên phía đầu dây bên kia "Vậy xin hỏi tớ là đang nói chuyện với ai?"

"Chào cậu, tớ là Nhã Nam, bạn của Nguyên Minh. Vì Nguyên Minh đột ngột phải tổng duyệt trước chương trình nên nhờ tớ đi đón cậu và bạn cậu. Không biết cậu có thể nói rõ hơn là cậu đang đứng vị trí nào của bên trái cổng không?"

"À, tớ hiện đứng ở....." tôi ngó nghiêng xung quanh tìm thứ gì đó có thể nhận dạng được "gần một cái..... thùng rác"

Thật không ngờ tôi và Châu Châu có thể đứng được ở đây, nhưng nhờ vậy mà có lẽ cậu ta sẽ dễ tìm ra chúng tôi hơn giữa biển người này.

"Được rồi, hình như tớ đã thấy các cậu. Cứ đứng ở đó, tớ sẽ tới ngay"

"À nhưng....." Tút tut tut

Còn chưa kịp nghe tôi thắc mắc, cái cậu tên Nhã Nam kia đã vội tắt máy. Bạn của Nguyên Minh ư?

"Sao rồi? Là ai gọi thế?" Châu Châu lắng nghe nãy giờ, tò mò hỏi tôi.

"Một người tự xưng là bạn của Nguyên Minh, cậu ta nói sẽ đến đón chúng ta"

"Thế tên Nguyên Minh đó đâu?"

"Phải chăng nên lịch sự gọi tên người khác cho đàng hoàng?"

Sau lưng Châu Châu bỗng vang lên một giọng nói, rồi không biết từ đâu có một cậu trai đeo kính đi tới. Điều đầu tiên tôi nghe được khi cậu trai lạ mặt này xuất hiện là:

"Mỏ Nhọn" Châu Châu nói

"Lưỡi Sắc" cậu trai lạ nói

"Tại sao cậu lại ở đây?" cái này là cả hai cùng nói

Sau đó, à không có sau đó, vì sự sững sốt của hai người này vừa kết thúc thì xung quanh liền nổi lên sát khí dày đặc. Hai người họ đứng đó trao nhau ánh mắt sắc sảo cho một cuộc chiến.

"Hai người quen biết nhau ư?" tôi can đảm xen vào bầu không khí căng thẳng giữa họ hỏi một câu.

"Hừ, không quen tên Mỏ Nhọn này mới lạ"

"Xin lỗi, đối với kẻ thù thì tôi không có khái niệm quen nhau"

"Đây cũng xin lỗi, đây quên đó không chỉ mỏ nhọn mà còn nhỏ mọn nữa"

"Cái lưỡi sắc của cậu đúng là biết uốn éo đủ đường. Cần thận, có ngày tự mình chém lấy mình đấy"

"Cảm ơn cậu đã quan tâm, trước khi tôi tự chém lấy mình, tôi cũng phải tia mò của tên nào đó thì mới cam lòng"

"Wow, nếu nói như cậu thì chẳng phải miệng chúng ta sẽ chạm vào nhau sao? Thế không phải là hôn à? Ày, cậu muốn hôn tôi cũng không cần nói vậy đâu"

"Tên điên thô thiển, ai muốn hôn cái mỏ nhọn nhà cậu chứ. Ăn nói cho cẩn thận nếu không muốn bị ăn đấm"

"Có gan thì cậu đến đây mà đấm"

"Được, thách thức ư? Chờ đó!"

"Shop, shop, shop. Hai người có thể thôi ngay không?"

Từ lúc tên con trai lạ mặt kia xuất hiện là cậu ta cùng Châu Châu người này trả một câu, người kia liền đáp một câu. Tôi ở ngoài định chen chân thắc mắc rốt cuộc có chuyện gì cũng không có cơ hội, đến khi nói được một lời lại là lúc họ sắp đánh nhau. Vội can ngăn lấy họ, tôi lớn tiếng hét đồng thời ôm chặt Châu Châu để cô bạn tôi thôi mạnh động định giờ nắm đấm sấn tới cậu trai kia.

Khi thấy họ đã bình tĩnh hơn, tôi mới đánh mắt sang cậu con trai được Châu Châu gọi là Mỏ Nhọn hỏi "Cậu là quen biết Châu Châu nên mới đến đây bắt chuyện à? Nhưng trông có vẻ cậu muốn gây hấn với cậu ấy thì đúng hơn"

Cậu ta không vội trả lời mà cười cười như vừa nghe tôi nói chuyện hài "Bất chuyện? Nếu biết có cái lưỡi sắc ở đây tôi đã tránh xa rồi. Tôi đến là tìm cậu"

"Tìm tôi?" tôi ngạc nhiên chỉ vào bản thân mình hỏi lại cậu ta.

"Cậu là Bôi My đúng không?"

"À, đúng. Nhưng sao cậu biết tên tôi?"

"Xin lỗi cậu vì vừa đến đã ầm ĩ không giới thiệu gì với cậu. Tôi là Nhã Nam, bạn của Nguyên Minh. Người vừa nói chuyện điện thoại với cậu đấy. Nguyên Minh nhờ tôi đến đây đón cậu"

"A, ra là cậu ư. Cậu...."

"My My, cậu có thể hỏi Nguyên Minh nhà cậu nhờ người khác đến đón chúng ta được không? Nếu để tớ đi chung với tên này thì không khéo lại có án mạng" Châu Châu vừa nghe Nhã Nam chính là người đến đón chúng tôi, cô nàng liền không kiềm chế được mà chen ngang vào.

"Châu Châu, cậu bớt nói lung tung đi. Cái gì mà 'Nguyên Minh nhà cậu' ở đây?" tôi quay sang nhỏ giọng cảnh báo Châu Châu, rồi liền nhanh chóng chuyển thành tươi cười với Nhã Nam bên cạnh "Haha, cậu đừng để ý những lời cậu ấy nói. Cảm ơn cậu đã bỏ thời gian đến đón hai đứa tớ"

"Không sao, xưa nay tớ thường không hay chú ý đến những lời tạp nham đâu. Cậu cũng đừng khách sáo, chuyện Nguyên Minh nhờ cũng là chuyện của tớ thôi"

"Nói nghe hay thật nhỉ. My My à, người ta là tình nguyện làm lính dẫn đường, cậu không cần cảm ơn đâu"

Hai người này cứ không ngừng khẩu chiến khiến kẻ đứng giữa như tôi phải chịu đủ bom đạn. Để tránh cho tình trạng này không tiếp diễn nữa tôi đề nghị với Nhã Nam "Chúng ta có thể đi được rồi chứ? Cảm phiền cậu dẫn đường cho hai đứa tớ"

"Được, đi thôi. Cậu cứ theo sát tớ là được. Còn người kia nếu đã có ý không cần thì không cần theo cũng được"

"Nực cười, cậu nghĩ mình là ai mà khiến tôi phải theo chứ?"

"Thôi nhé! Hai cậu có thể đừng gây nhau nữa được không? Hay các cậu muốn chúng ta cứ đứng đây đến tối để cãi nhau? Nhã Nam, cậu dẫn đường thì đi trước đi, tớ sẽ cố gắng theo sau cậu. Còn Châu Châu, đi cạnh tớ là được rồi chứ? Hai bên nước sông không phạm nước giếng. Quyết định vậy nhé!"

Cả hai vẫn đứng đó lờm lờm nhau không ai muốn trả lời khiến tôi phải cao giọng nhắc lại lần nữa "Quyết định vậy nhé!"

"Được" bây giờ thì cả hai đồng thanh cùng lên tiếng nhưng sau đó lại ngoảnh mặt đi không ai thèm nhìn ai. Hai người này không biết đã có đại thù sâu hận gì với nhau, cứ mở miệng là cãi nhau liên hồi, còn hơn cả trẻ lên năm.

Sau khi chuyện đã dẹp yên, tôi và Châu Châu theo sự dẫn đường của Nhã Nam bắt đầu hoà mình vào dòng người của lễ hội. Trong lúc di chuyển, tôi lặng lẽ quan sát cậu trai tên Nhã Nam này.

Cậu ta có vóc người trung bình, mái tóc hơi xoăn cùng khuôn mặt điển trai là kiểu ưa thích của con gái thích sự ấm áp và ngọt ngào bây giờ. Bên ngoài, cậu ta trông có vẻ thư sinh trong cặp kính cận, nhưng cứ nhìn cách cậu ta đôi lúc đẩy gọng kính rồi mới đối đáp cùng Châu Châu thì tôi nghĩ cậu ta không phải là dạng "trông mặt mà bắt hình dong".

Châu Châu và Nhã Nam đã tạm thời đình chiến nhưng mùi thuốc súng chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo thì vẫn còn quanh quẩn đâu đây. Tốt nhất là tôi nên đi trước họ một bước, phá vỡ cái bầu không khí nặng nề này. Chợt nhớ đến lí do vì sao Nhã Nam phải đến đón chúng tôi, tôi chủ động bắt chuyện với cậu ấy.

"Nhã Nam, tại sao Nguyên Minh lại nhờ cậu đón chúng tớ vậy?"

"Bên câu lạc bộ Karate có một tiết mục trình diễn cho lễ hội trường. Ban đầu, nó được sắp xếp ở cuối nhưng không biết vì lí do gì lại chuyển thành trình diễn khai màn khiến Nguyên Minh phải tổng duyệt gấp. Thế nên, cậu ấy mới không thể ra đón cậu được mà nhờ đến tớ"

"Ra là vậy nhưng Nguyên Minh sẽ biểu diễn một mình sao?"

"Tên khó ờ đó chịu mới là lạ, tức nhiên là biểu diễn cùng các thành viên khác rồi. Huấn luyện viên của cậu ấy đã phải theo cảm rằm mãi cậu ấy mới đồng ý đấy"

"Cậu có vẻ rất thân với Nguyên Minh nhỉ?"

"Thân ư? Tớ thì muốn vậy nhưng không biết cậu ta xem tớ là gì? Cậu đừng nghĩ Nguyên Minh nhờ tớ đón cậu là vì tớ rất thân với cậu ấy. Không đâu, đây là lần đầu tiên cậu ấy nhờ tớ làm một việc gì đó đấy"

"Lần đầu tiên?"

"Đừng ngạc nhiên. Nguyên Minh rất độc lập, cậu ấy cũng giỏi nữa nên thừa sức giải quyết mọi việc. Ở trường thì cậu ấy chẳng tỏ ra quan tâm đến ai nên cũng chẳng có ai khiến cậu ấy phải bận tâm. Duy chỉ có lần này, Nguyên Minh chịu mở lời nhờ tớ giúp đỡ. Tớ đã rất ngạc nhiên và càng ngạc nhiên hơn khi tớ biết cậu ấy đang kết bạn với một cô gái ngoài trường"

"Cứ làm như bạn của cậu chưa từng làm quen con gái vậy" sau một lúc im lặng thì Châu Châu đột nhiên chen vào một câu.

"Cậu nói vậy là có ý gì?" Nhã Nam như muốn làm cho ra lẽ nên ngay lập tức dừng lại hỏi ngược Châu Châu.

"Thế cái cô tên Cao Trân gì đấy không phải là con gái sao? Còn là bạn gái nữa chứ"

"Cao Trân? Con nhóc đó từ bao giờ mà lại thành bạn gái của Nguyên Minh?"

Định véo cho Châu Châu một cái vì tự dưng lại nhắc đến chuyện bạn gái của Nguyên Minh làm gì thì nghe được câu trả lời của Nhã Nam khiến tôi không khỏi ngạc nhiên.

Cao Trần không phải bạn gái của Vương Nguyên Minh, vậy thì là gì chứ? Ngày hôm nay có thật nhiều mối quan hệ làm tôi khó hiểu, đầu tiên là Châu Châu và Nhã Nam, sau đó là Nhã Nam và Vương Nguyên Minh, rồi thì bây giờ là Vương Nguyên Minh và Cao Trần. Có ai nói cho tôi biết giữa họ cuối cùng là có mối quan hệ gì không?

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Quên Cái Tên Đó Đi

Không khí xung quanh là một mảng náo nhiệt, mọi người đứng theo từng cụm vui vẻ cười nói chờ đến lúc lễ hội khai mạc văn nghệ. Thế nhưng, trong đầu tôi mãi vẫn quần quanh suy nghĩ về chuyện Nhã Nam vừa kể.

Sau khi nghe cậu ấy nói Cao Trần không phải là bạn gái của Vương Nguyên Minh, không chờ tôi lên tiếng thì Châu Châu đã đặt câu hỏi trước tôi "Thế cậu giải thích sao về bài đăng trên diễn đàn trường cậu?"

Nhã Nam hồ nghi hỏi lại "Bài đăng? Đừng nói là cái bài đăng nhầm nhứ thông báo Cao Trần đã là bạn gái của Nguyên Minh đấy, còn có hình chụp để chứng minh nữa? Haha, các cậu tin sao?"

Tôi chẳng hiểu cậu ta cười cái gì, còn Châu Châu nhăn mặt hung dữ thắc mắc "Nè tên hâm kia, có thôi cười để nói cho rõ không?"

"Haha được rồi, để tôi nói cho các cậu nghe. Cả trường tôi không lấy ai thêm tin vào mấy bài đăng về Nguyên Minh tràn lan trên diễn đàn cả. Đó đều là tin để tung hỏa mù của các nữ sinh trường tôi nhằm loại bỏ những nữ sinh trường khác theo đuổi Nguyên Minh thôi. Trong trường đã nhiều đối thủ lắm rồi nên họ luôn muốn giảm bớt càng nhiều đối thủ càng tốt. Các cậu là con gái, phải biết con gái lắm trò thế nào chứ? Vậy mà vẫn tin sao?"

"Điều cậu nói là thật?" Châu Châu như vẫn không tin lời Nhã Nam nói, xác nhận lại lần nữa.

"Nói dối cậu mấy chuyện này làm gì chứ?"

"Thế thì tốt! Haha, không phải thì tốt"

Đến lượt Châu Châu đột nhiên phá lên cười nham nhở khiến Nhã Nam tắt luôn nụ cười đang dở, kì lạ nhìn cô ấy. Tôi cũng bất lực với sự bất thường của cô bạn mình, quay sang ghé vào tai Châu Châu hỏi thầm "Nè, cậu cười thô thiển cái gì đấy?"

"Tớ cười vì nếu con nhóc kia không có quan hệ gì với Vương Nguyên Minh thì chẳng phải cậu có cơ hội sao? Đồ ngốc" may mắn là câu nói này Châu Châu cũng rất thức thời thì thầm lại với tôi, nếu không tôi cũng chẳng biết nhìn Nhã Nam như thế nào.

Đáng lẽ ra khi nghe tin tức này tôi phải vui mới đúng, nhưng thật sự trong suy nghĩ của tôi lại đặt ra câu hỏi liệu cơ hội đó có quan trọng không? Điểm mấu chốt ở đây không phải ở cơ hội, mà chính do sự nhút nhát của tôi.

Một tuần vừa qua tôi đã nghĩ rằng ngay tại khoảnh khắc Vương Nguyên Minh đặt cho tôi câu hỏi ở cửa hàng tiện lợi, tôi nên dũng cảm cho cậu ấy câu trả lời mới đúng. Hôm đó là cơ hội của tôi nhưng tôi lại dễ dàng để nó qua đi. Nếu không có lời mời của Vương Nguyên Minh thì ngày hôm đó cũng chính là lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau. Tôi nên biết rằng bằng một duyên số nào đó, tôi và Vương Nguyên Minh gặp được nhau, nhưng không có nghĩa là mãi mãi tôi sẽ có cơ duyên gặp được cậu ấy. Cơ hội đang ở trong tay tôi, còn việc có biết nắm giữ nó hay không là do bản thân tôi quyết định.

Khi thích một ai đó, cách để giảm bớt tổn thương cho trái tim nhất là dũng cảm đối mặt với tình cảm của mình. Tôi không được quyền nhút nhát nữa, hôm nay dù có ra sao thì Vương Nguyên Minh nhất định phải nghe được suy nghĩ của tôi.

"My My, lại gần sân khấu một chút đi. Chuẩn bị khai mạc rồi kìa"

"À ừ, nhưng Nhã Nam đâu rồi?"

Sau khi tìm cho tôi và Châu Châu một chỗ đứng thoải mái gần sân khấu thì cậu ta biến mất lúc nào tôi cũng chẳng hay.

"Cậu hỏi tên đó làm gì? Hấn bảo là đi báo với Vương Nguyên Minh chúng ta đã đến"

"Cậu có vẻ gay gắt với Nhã Nam nhì? Khai mau, rốt cuộc là hai người làm sao quen được nhau?"

"Ai thêm quen biết gì với cậu ta. Cậu ta và tớ là kẻ thù không đội trời chung thì có"

"Rồi rồi, là gì cũng được. Nhưng lí do nào khiến hai người lại thù địch nhau như thế?"

"Tên đó là trưởng nhóm hùng biện của THPT A. Cậu còn nhớ cái lần cậu cùng tớ đến đây thi không? Lần đó chính vì đối đầu với một tên mồm mép như cậu ta nên trường chúng ta mới hạng ba đấy. Từ đó, những cuộc thi hùng biện sau luôn hay đụng độ với hắn. Cậu không biết là mấy câu hùng biện của cậu ta khiến tớ khó chịu thế nào đâu"

"Đây là do cậu háo thắng mới ghét người ta đến thế"

"Này, cậu có phải bạn tớ không vậy? Còn đi bênh vực cái tên Mỏ Nhọn đó"

"Cậu thật là tớ chỉ muốn....."

"AAA, xuất hiện rồi kìa!"

Bỗng nhiên mọi người reo hò thật vang, tôi ngay lập tức bị phân tán sự chú ý, nhìn bọn họ như ong vỡ tổ ùa lại gần sân khấu. Tiếng nhạc vui nhộn trỗi lên, tôi và Châu Châu tò mò hướng mắt về sân khấu xem chuyện gì đã xảy ra.

Trên sân khấu, từ bao giờ đã xuất hiện khoảng mười người mặc đồng phục Karate trắng, xếp thành đội hình mũi tên ngay ngắn. Nhưng rất tiếc vì khói sân khấu tỏa ra tạo hiệu ứng nên tôi chẳng nhìn rõ mặt mũi ai là ai.

"Chính thức khai mạc rồi!" mặc cho cảnh chen lấn, Châu Châu vẫn hào hứng dịch tới dịch lui để mong có thể nhìn rõ hơn.

Tôi cũng quyết không để thua bọn người náo loạn này, cố gắng nhón chân nhìn xuyên qua làn khói trắng tìm kiếm Vương Nguyên Minh trên sân khấu. Loay hoay chen chút một hồi, hết bị người này đẩy lên lại tránh người kia đẩy xuống, đến khi tôi định quay sang hỏi Châu Châu có xem được không thì phát hiện tôi đang đứng cạnh toàn những người xa lạ. Bằng cách nào đó, tôi đã bị đám đông đẩy ra xa.

Ôi không, giữa mênh mông biển người này thì thật khó tìm lại Châu Châu, ngay cả định hướng để đi còn là một việc khó khăn nữa là. Đành lấy sân khấu làm điểm chuẩn, tôi cứ vậy mà hướng nó đi thẳng, cố gắng đưa tay lên lối xin đường. Nhưng cũng thật khó khăn khi mọi người dường như ai nấy đều ra sức reo hò mà chẳng ai thèm chú ý đến tôi.

Đi đến lúc mồ hôi vã ra cả áo, chân phát đau vì luôn bị mọi người vô tình giẫm lầy khiến tôi muốn từ bỏ ý định tìm lại Châu Châu. Có lẽ phải đợi thêm một lúc nữa thì mới mong thoát ra khỏi đám đông cuồng nhiệt này.

"Đi theo tôi"

Hừm? Cái gì vậy? Đang yên đang lành tay tôi đột ngột bị ai đó nắm lấy, còn chưa chờ tôi kịp xác định được gì đã thô bạo lôi tôi đi. Nhìn cánh tay đang bị nắm, tôi vùng vẩy hốt hoảng nói "Cậu là ai? Buông tay tôi ra!"

"Ngoan ngoan một chút sẽ được thoát ra chỗ này, còn không thì đồ lùn như cậu đợi chết ngộp ở đây đi" người lạ đó vừa mở đường dẫn tôi đi vừa nói.

"Nhưng tôi với cậu đâu có quen biết nhau, việc cậu dẫn tôi đi thế này tính là bắt cóc đấy"

"Sao mà nhiều lời quá vậy? Đợi khi thoát ra khỏi đây rồi thì hãy nói xem chúng ta có quen nhau không, giờ thì im mồm mà đi đi"

Lời lẽ của người này thật chẳng thoải mái chút nào, tôi có quen một người thô lỗ vậy sao? Ở THPT A, ngoài Vương Nguyên Minh ra, tôi còn quen ai được nữa chứ? Theo những bước chân vội vã của người này, một nỗi hồ nghi trong tôi nổi lên nhưng để hỏi thì tình hình bây giờ quả thật không tiện. Cứ như hắn nói vậy, trước mắt thoát ra khỏi chỗ này rồi sẽ biết rõ ràng mọi chuyện thôi.

Nghi ngờ là nghi ngờ nhưng đi theo thì vẫn đi theo, có hắn mở đường tôi đi được dễ dàng hơn rất nhiều. Sau chừng mười phút ròng rã, cuối cùng cũng thoát khỏi đám đông đáng sợ đó. Ra đến nơi rộng rãi và thoáng khí hơn, tôi ngay lập tức vùng tay tên đó ra rồi đứng thở để lấy hơi, dùng tay áo lau nhanh mồ hôi nhễ nhại ở trên mặt, tiếp đó mới chú ý đến hắn. Không ngờ vừa nhìn đến, tôi liền phản xạ theo tự nhiên lùi lại một bước.

"Sao vậy? Sợ ư?" hắn nhếch môi cười hỏi tôi

"Không hề. Chỉ là ngạc nhiên thôi" tôi bình tĩnh đáp lại

Hắn cười khẩy "Thế bây giờ đã xác định được chúng ta có quen biết nhau hay không chưa?"

Quen biết ư? Tôi nực cười khi nghe hắn nói vậy. Đối với người đã chính tay đánh tôi phải nhập viện thì tôi có điên mới nhận là quen biết. Tưởng đâu sẽ chẳng còn phải gặp tên đại ca này thêm lần nào nữa nhưng thật trớ trêu thay, trong hoàn cảnh tôi chật vật nhất lại nhận sự giúp đỡ của hắn.

"Xin hỏi cậu dựa vào gì lại cho rằng chúng ta quen biết nhau?" giọng tôi không một chút hứng thú hỏi lại hắn

"Cậu không nghe câu không đánh không làm bạn ư? Với lại, hôm đó..... tôi không cố ý"

"Có cố ý hay không đó là chuyện của cậu. Bây giờ cậu đứng trước mặt tôi nói chuyện bạn bè là ý gì?"

"Vết thương của cậu....." hắn tiến đến gần tôi trong gang tấc, ngang nhiên đưa tay sờ lên trán tôi ".....không sao chứ?"

Diễn rồi! Chuyện gì thế này? Tên đại ca ngang ngược, phách lối tôi đã từng chứng kiến đâu mất rồi? Đột nhiên hắn nhẹ nhàng, quan tâm tôi thật khiến tôi không khỏi sợ hãi. Cảm xúc bất tôi lùi một bước, đưa mắt phòng chừng nhìn hắn "Cậu rất cuộc muốn gì?"

"Tôi chưa làm gì cậu, sao cậu cứ xù lông nhím mà dè chừng vậy?"

"Với một người như cậu thì hành động của tôi không thừa"

"Vậy với Vương Nguyên Minh thì khác sao?"

Thật khó hiểu, hắn bỗng nhiên nhắc đến Vương Nguyên Minh làm gì?

"Cậu ấy thì liên quan gì chứ?"

"Hum, không phải cậu là người rõ nhất? Với tên đó, không những không cách xa mà còn mỗi tuần tình nguyện làm cái đuôi cho hắn, không phải sao?"

"Làm thế nào cậu biết được?" trong một lúc tôi đã mất bình tĩnh, cao giọng ngạc nhiên hỏi hắn.

"Có thể cho là tình cờ đi. Một lần tan trường trông thấy cậu thập thò sau gốc cây cổ thụ trước trường nhìn trộm tên Vương Nguyên Minh đó. Sau này thì không dưới một lần cậu mặt dày đến đây đứng không?"

"Cậu, có thể ăn nói cho dễ nghe hơn không?" nếu không vì lúc này hắn giúp tôi, tôi đã trực tiếp cho hắn một đấm rồi.

"Tôi nói sai à? Thế nào? Cái đuôi như cậu cuối cùng đã được đáp lại tình cảm chưa? Bây giờ cậu còn dám xuất hiện tận ở trong trường tôi thì chẳng lẽ tên ngu ngốc đó vẫn còn chưa biết?"

"Cậu....."

"Trước khi nói người khác ngu ngốc thì hãy nhìn lại mình trước đã"

"Nguyên Minh!" giữa đám đông nhộn nhịp, Vương Nguyên Minh trong bộ đồng phục thanh lịch của trường đứng cách tôi chừng năm mươi mét.

Luôn là những lúc tôi cần nhất thì cậu ấy xuất hiện, nhẹ nhàng và khoan thai, chừng ba bước Vương Nguyên Minh đã đi đến bên cạnh tôi. Việc đầu tiên cậu ấy làm khi đến không phải là đối đáp với tên đại ca, mà như một hành động tự nhiên, Vương Nguyên Minh kéo tôi tách ra khỏi hắn về đứng sau lưng của cậu ấy. Còn cậu ấy, vẫn như lần đầu đã đó, đứng chắn trước tôi như một cách đề bảo vệ.

"Hành động của mày là có ý gì?"

"Như cậu nhìn thấy" Vương Nguyên Minh lạnh lùng trả lời ngắn gọn một câu

"Hiểu rồi, ra là đã biết. Không cần phải thế đâu. Tao cũng chẳng muốn hít chung một bầu không khí với mày nên sẽ đi đây" sau đó hắn chuyển tầm nhìn sang tôi đang nép ở phía sau Vương Nguyên Minh "Còn cậu. Tôi nợ cậu một câu xin lỗi. Nhưng tôi sẽ không nói với cậu bây giờ vì hiện tại, tên chết tiệt này đang ở đây, tôi không muốn hắn cũng được nghe thấy"

Với vẻ sau, hắn cố ý dùng giọng khiêu khích, nửa cười nửa không trao đổi ánh mắt với Vương Nguyên Minh rồi đắc ý quay người vừa rời đi vừa nói "Chắc chắn sẽ còn gặp lại nên cậu yên tâm là tôi sẽ không quỵ cậu lời xin lỗi đó đâu. Nhớ lấy tên tôi là Hải Lâm. Tạm biệt"

Cho tôi và Vương Nguyên Minh một cái vẫy tay mà không quay đầu lại, cứ thế hắn đi về hướng sân khấu rồi khuất dần trong đám đông. Cái tên kì lạ đó đột nhiên xuất hiện, đột nhiên thay đổi thái độ, đột nhiên muốn xin lỗi và rồi thì nói cả tên của hắn cho tôi biết. Động cơ của hắn là gì tôi không biết nhưng hôm nay cách hắn cư xử với tôi thật không giống với tên đại ca ngang tàng trước đây. Nói thế nào nhỉ? Dường như hắn đang cho tôi cảm giác của sự quan tâm.

Đứng nhìn bóng dáng hắn đã biến mất từ lâu, đến khi Vương Nguyên Minh bên cạnh lên tiếng thì tôi từ trong trạng thái trầm ngâm suy nghĩ một khắc lại thêm bội phần khó hiểu.

"Lúc này, cậu ta nói cậu ta tên gì?"

"Hải Lâm"

"Quên cái tên đó đi"

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đồ Xấu Tính

"Lúc này, cậu ta nói cậu ta tên gì?"

"Hải Lâm"

"Quên cái tên đó đi"

Có ai đó nói con gái khó hiểu thì xin hãy quên khái niệm đó đi vì con trai cũng khó hiểu vô cùng. Một tên từ bạo lực trở nên dịu dàng, một tên tự nhiên lại bảo quên này quên nọ. Tôi thật sự không đoán được tâm tư của bọn con trai đang nghĩ gì. Đã thế người nào người nấy sau khi hành động và ăn nói kì lạ xong lại bỏ dở ở đó, bước đi như chưa từng có chuyện gì.

Diễn hình như cái tên đứng trước mặt tôi, tôi còn chưa kịp thắc mắc tại sao phải quên tên "Hải Lâm" thì Vương Nguyên Minh đã lạnh lùng đề tôi đứng đó mà đi ngang qua. Đi được một đoạn không thấy tôi bước theo lại quay đầu khó chịu hỏi "Cậu còn làm gì mà đứng ngây ra đó?"

"Cậu có bảo tớ phải đi theo sao?"

"Còn đợi tôi bảo? Tôi đến đón cậu, cậu không theo tôi thì theo ai?"

"Ít ra cậu cũng phải nói đi đâu để tớ biết chứ?"

"Thật là, ngày hội truyền thống thì tức nhiên là đưa cậu đi tham quan rồi"

"Nhưng..... còn Châu Châu? Lúc này bọn tớ đã lạc nhau" là bạn tốt của nhau, tôi không thể ham chơi mà quên bạn được.

"Cậu ấy đi với Nhã Nam rồi, cậu đừng lo. Lát nữa hẹn gặp nhau ở gian hàng trường tôi"

"Vậy sao? Thế thì tớ yên tâm rồi"

Miệng nói là yên tâm nhưng trong đầu tôi thừa biết hai người họ đi chung sẽ có chiến tranh xảy ra, chỉ sợ không ai kịp thời ngăn cản họ đấu võ mồm sẽ dẫn đến đánh nhau sứt đầu mẻ trán thôi. Tôi nhắm mắt lại, khẽ đặt tay lên ngực thầm mong điều tôi nghĩ không trở thành sự thật.

"Được rồi, đi nhanh thôi" khi tôi mở mắt ra, Vương Nguyên Minh đã quay trở lại đứng trước mặt tôi, hơi đưa cánh tay phải của mình ra.

Tôi khó hiểu không biết điều cậu ấy muốn là gì nên chỉ vào cánh tay đang đưa ra hỏi "Gì vậy? Tay cậu đau hả?"

Ngay lập tức tôi nhận được cái cau mày của Vương Nguyên Minh "Ngốc! Đưa tay cậu đây"

"Để làm gì?"

"Lần sau sẽ không thêm hỏi ý kiến đồ noron không liên kết như cậu nữa"

Chẳng cần giải thích với tôi thêm, Vương Nguyên Minh cứ vậy mà nắm tay tôi kéo đi. Ban đầu có hơi không bắt kịp nhịp bước chân của cậu ấy, tôi phải khổ sở chạy bước nhỏ ở phía sau. Dần dần, cậu ấy cũng nhận ra và điều chỉnh lại nhịp bước chân của mình để tôi đi được song song với cậu ấy.

Khi băng chỗ đông người, Vương Nguyên Minh càng siết chặt tay tôi hơn và kéo tôi nép về phía mình. Dẫu có chen lấn cỡ nào thì tay cậu ấy vẫn kiên định đan vào tay tôi, dắt tôi đi qua từng nơi từng nơi một.

"Đã biết nắm tay cậu để làm gì chưa?" đợi đến khi đi qua chỗ đám đông, đến nơi dòng người thưa thớt hơn, Vương Nguyên Minh băng quơ ngó sang tôi đi bên cạnh hỏi.

"Biết rồi. Nhưng tớ muốn hỏi một chuyện?"

"Không phải là chuyện ngu ngốc thì hãy hỏi"

Cái tên này cứ thích phóng gai vào lời nói châm chọc tôi mới vừa lòng mà. Tôi xem như lời nói gió bay vậy, không thèm chấp cậu ấy tiếp tục nói "Giữa đám đông thế này làm sao cậu tìm ra tớ được vậy?"

"Không phải tôi tìm được cậu, mà là nó"

Vương Nguyên Minh thân nhiên giơ chiếc điện thoại của mình đến trước mặt tôi, tôi nhìn lên đó thấy có một dấu đỏ đang nhấp nháy trên bản đồ "Cậu định vị tớ? Từ bao giờ vậy?"

"Từ hôm trao đổi số điện thoại với cậu. Chỉ là để phòng hờ thôi nhưng ai ngờ cậu lại khiến cho nó có chỗ hữu dụng"

Đến cả việc dự đoán tôi sẽ bị lạc cậu ấy cũng nghĩ ra. Người dùng não để làm việc đúng là khác hẳn với đứa làm việc theo cảm xúc giống như tôi.

"Xin lỗi đã để cậu nhọc công đi tìm. Vật vã lạc trong đám đông đó nên đã lỡ màn trình diễn của cậu mất rồi!"

Thật tiếc khi nghĩ đến điều này, phải biết rằng tôi không được học cùng trường với Vương Nguyên Minh, cơ hội gặp cậu ấy đã khó huống chi là cơ hội thấy cậu ấy tập võ trong bộ đồng phục Karate. Còn nhớ hình ảnh lần trước cậu ấy xuất hiện trong bộ đồng phục đó với vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cuốn hút biết bao nhiêu. Càng nghĩ đến, tôi càng rầu rĩ hồi tiếc.

"Sao hả? Cậu tiếc?"

Hỏi người khác có tiếc không mà lại đắc ý vậy ư? Đúng là tự phụ đến đáng ghét.

"Không hề" tôi đồng đặc trả lời trái với lòng mà không một chút suy nghĩ, vì tôi quyết không để cậu ấy được như ý nguyện.

Những tưởng Vương Nguyên Minh sẽ đáp trả lại tôi bằng một câu châm chọc khác, nhưng cậu ấy hành động còn đáng sợ hơn. Đang duy trì sóng bước cùng nhau, cậu ấy đột ngột dừng hẳn, dùng lực kéo tôi ép sát vào người cậu ấy. Theo chiều cao chênh lệch thì mặt tôi áp đúng vào vị trí lồng ngực của Vương Nguyên Minh, một chút cũng không sai lệch. Tình huống này, ngoài trợn mắt ngạc nhiên ra thì thứ tôi có thể làm là chờ xem cậu ấy định làm gì.

Vương Nguyên Minh không nhanh không chậm hạ thấp người cúi xuống tiến đến bên tai tôi thủ thủ, y như cái lần đứng dưới gốc cây ở hội sách "Từ giờ, nếu cậu không học được cách che giấu thì nên chân thật với lòng mình đi. Tiếc thì nói tiếc. Không thích thì nói không thích. Hoặc là, thích..... thì nói thích. Nhớ đấy! Giờ thì đi thôi!"

Có ai biết được, khoảnh khắc Vương Nguyên Minh bắt đầu nói là khoảnh khắc tôi bắt đầu ngừng đi nhịp thở, để dành cho hơi thở của cậu ấy được dịp tung hoành len lỏi vào tai tôi. Cho đến khi cậu ấy rời khỏi trở lại trạng thái bước đi song song bình thường, tôi mới vội lấy hơi để điều hòa không khí. Chết tiệt! Cứ nói chuyện bình thường sẽ chết sao, ám muội như thế để làm gì chứ? Thích thì nói thích ư? Đơn giản như lời cậu nói thì tôi đã không một tim như vậy rồi.

Ợt Ợt Ợt ~~~

Thật là, từ tim cho đến bụng, cả hai đều muốn phát cờ khởi nghĩa một lần mà. Xấu hổ còn chưa hết, cái bụng không yên phận của tôi lại được nước lấn tới khiến tôi thật muốn tìm chỗ nào đó để úp mặt vào. Khởi phải nói tiếng kêu khiếm nhã này không gây chú ý với người bên cạnh mới là lạ, trong tích tắc Vương Nguyên đã hỏi "Cậu đói rồi sao?"

Bây giờ có ngại ngừng cũng chẳng یت gì, tôi gật đầu như gãi tôi đáp "Ừm, chen lấn nhiều quá chắc là đã tiêu hao hết bữa ăn sáng của tớ rồi"

"Vậy thì đi tìm cái gì ăn đi. Cậu muốn ăn gì?"

"Xiên que nướng" mắt tôi sáng như sao trả lời Vương Nguyên Minh, bởi đây là món ăn thu hút tôi cả mùi lẫn sắc từ nãy đến giờ.

"Có thể ăn món khác không?"

"Tại sao?"

"Không được sạch sẽ"

"Không được sạch ..... Nè, nói sao thì nó cũng là đồ do người của trường cậu làm, cậu không thể nói vậy chứ"

"Là ai làm cũng vậy thôi, căn bản món ăn đó đã không được vệ sinh rồi"

"Cậu.....thật hết nói nổi cậu. Dù sao cũng là tớ ăn, không liên quan đến đại thiếu gia nhà cậu nên đừng lo. Tớ đi mua đây"

Không thèm chú ý đến Vương Nguyên Minh nữa, tôi một mực vung tay cậu ấy ra rồi chạy như bay đến gian hàng bán xiên que nướng đang tỏa hương thơm mời gọi tôi. Chọn chọn lựa lựa khoảng hơn hai chục cây mới thỏa mãn trả tiền trở về tìm Vương Nguyên Minh. Nào ngờ, chỉ cần quay đầu đã nhìn thấy cậu ấy đứng ngay sau tôi đợi từ lúc nào. Không giấu sự vui vẻ, tôi mỉm cười không ngại nhảy chân sáo đến bên cậu ấy mời mọc "Nè nhiều lắm, cho cậu"

Chia cho Vương Nguyên Minh một xiên thịt bò mộng nước xem như đã rất ưu ái với cậu ấy. Thế nhưng, thứ tôi nhận được không phải là một nụ cười cảm kích, mà là một cái mặt lạnh như băng, vô cảm nhìn tôi nói "Không cần. Cậu cứ giữ mà ăn"

Được lắm! Không ăn thì tôi ăn một mình. Cứ chuẩn bị nhìn tôi ăn rồi thêm thưởng đi.

Mặc kệ Vương Nguyên Minh, tôi nhấm cái ghế đá gần đó, chọn nó làm điểm ăn lí tưởng của tôi rồi cứ thế ngồi xuống và ăn một cách thoải mái. Được một lúc thì cậu ấy cũng tiến tới ngồi bên cạnh tôi. Tôi không nói gì chỉ tập trung ăn, còn Vương Nguyên Minh cũng thế nhưng là tập trung nhìn và điều cậu ấy nhìn chính là tôi đang chiến đấu khí thế với mớ xiên que trên tay.

"Cậu là quái thú sao?"

"A ha.....a ha.....a ha"

Nếu tôi có mắc nghẹn chết thì thủ phạm không ai khác chính là Vương Nguyên Minh. Lúc cậu ấy cho tôi câu hỏi đáng nguyên rủa đó, tôi đang tiêu thụ một xiên xúc xích to tướng được nửa đường thì mắc nghẹn ở cổ họng. Tôi ho sặc sụa, chạy vội đến thùng rác nôn ra cái xúc xích còn trong miệng mới cảm thấy khá hơn một chút. Vương Nguyên Minh xem như cũng còn có chút lương tâm, liền theo sau vuốt nhẹ vào lưng tôi để tôi cảm thấy dễ chịu hơn.

Sau khi đã ổn định, việc đầu tiên tôi làm là quắc mắt nhìn sang Vương Nguyên Minh truy hỏi "Cậu định giết tớ sao? Bao nhiêu hình ảnh không so sánh, lại so sánh tớ với quái thú? Cậu nhìn ở tớ điểm nào ra được hay vậy?"

"Cách ăn"

"Cách ăn của tớ thì đã sao?"

"Hoang dã như quái thú"

"Cậu.....còn gì để nói nữa không?"

"Khả năng ăn tạp không kiểm soát"

"Cậu đi chết đi!"

Tôi dù sao cũng là con gái, con gái đó biết không? Cậu ấy có thể nói thế với một người con gái sao? Tôi quay đầu tức giận bỏ đi, trong lòng tràn đầy ảm ức. Vương Nguyên Minh là tên chết bầm, tôi thậm chí rủa cậu ta một ngàn lần.

"Nè, cậu bỏ đi đâu vậy?"

"Mặc kệ tớ. Không cần cậu quan tâm"

"Tôi nói đùa thôi, đừng giận"

"Cậu không cần phải biện minh"

"Vậy cậu tính đi tới khi nào?"

"Ai bảo cậu đi theo bao giờ"

"Trần Bối My! Cho cậu ba giây để đứng lại, nếu không thì đừng trách"

Tôi sợ chắc? Cậu ấy bảo dừng là việc của cậu ấy, còn đi là việc của tôi.

"Một, hai, ba"

Lại là cái trò đếm số như không, có ai đòi đếm nhanh như cậu ấy chứ. Người gì đâu đã xấu tính còn ngang ngược, cứ ở đó mà chơi trò đếm số vô vị của cậu đi.

Tôi định sẽ không trả lời Vương Nguyên Minh thêm một câu nói nào nữa, bước chân kiên định đi về phía trước quyết không ngoảnh lại. Nhưng tôi đã quá xem thường Vương Nguyên Minh rồi. Sau khi tiếng đếm oái oăm kia kết thúc, ngay lập tức tôi cảm giác sau lưng mình có một lực đạo rất lớn đang tiến đến. Suy nghĩ vẫn chưa định hình được là gì, tôi đã bị tập kích bất ngờ, cả cơ thể được một sức lực mạnh mẽ nâng lên, kèm theo là một mùi hương quen thuộc xộc vào mũi.

"AAA, cậu làm cái gì vậy? Mau bỏ tớ xuống! Bỏ tớ xuống! Có nghe không?"

Mặc cho tôi giãy dụa, mặc cho tôi hét ầm ĩ gây chú ý đến mọi người xung quanh, Vương Nguyên Minh vẫn vừa đi vừa bế bồng tôi như chẳng có chuyện gì to tát. Cậu ấy cố tình giả vờ không nghe tôi nói, cứ cố chấp đi mãi, đi đến đâu mọi người liền xôn xao bàn tán đến đó khiến tôi xấu hổ muốn chôn mặt mình cho xong.

Được lắm! Không nghe tôi nói chứ gì, mặt mũi cũng đã mất hết, thế thì tôi hét cho cậu ta điếc luôn "Đồ xấu tính, sao cậu có thể ngang ngược như vậy hả? Có bỏ tớ xuống không? Cậu mà không bỏ....."

"Không bỏ thì sao? Sao không nói tiếp"

Đợi đến khi cậu ấy lên tiếng thì đến lượt tôi im bật. Tất nhiên điều gì cũng có lý do của nó, bởi nơi Vương Nguyên Minh mang tôi đến chính là một cái hồ to tướng xanh ngắt, lặng như tờ, còn cậu ấy thì ngang nhiên đứng ngay cạnh mép hồ. Cơ thể tôi trên tay Vương Nguyên Minh và mặt hồ đang hướng song song vào nhau, như thế đã đủ hiểu dụng ý của cậu ấy là gì, bảo sao tôi không im lặng chứ.

"Nếu cậu muốn ném thư nước hồ của THPT A thì cứ thử hết nửa đi"

"Đồ xấu tính, ngang ngược, khó ư, aaaaaa đừng bỏ tay ra"

Chỉ là lí nhí mắng cậu ấy thôi mà cậu ấy dám buông lỏng tay đang bế tôi ra làm tôi được một phen hoảng loạn nhào vào ôm chặt lấy cổ cậu ấy.

"Biết sợ sao?"

Tôi không muốn đáp lời nên chỉ nhẹ gật đầu, cầm chặt vào vai Vương Nguyên Minh để cậu ấy cảm nhận được câu trả lời của tôi.

"Có muốn tôi bế cậu vào trong không?"

Tôi càng gật đầu như giã tỏi.

"Vậy thì hứa đi. Không được gọi tôi là đồ xấu tính, ngang ngược, khó ư nữa"

Tôi cắn răng gật đầu.

"Không được giận dỗi bỏ đi"

Tôi cắn răng, bặm bụng gật đầu

"Chuyện lúc nãy tôi chỉ đùa thôi nên chúng ta làm lành?"

Tôi uất ức, cam chịu tiếp tục gật đầu và không quên mắng thầm trong suy nghĩ "Vương Nguyên Minh là đồ xấu tính chết bằm!"

Cậu ấy đương nhiên là không hề biết suy nghĩ của tôi, còn rất vui vẻ nhẹ xoa đầu tôi như một chú mèo nói "Tốt lắm"

Giữ đúng lời hứa, Vương Nguyên Minh bế tôi từ mép hồ đi cách xa vào bên trong. Vừa vào được đến nơi đã có một bất ngờ dành cho tôi. Và nếu như biết trước được thì tôi đã chọn đứng ở mép hồ cho Vương Nguyên Minh trêu chọc còn hơn.

"Anh Nguyên Minh!"

Từ phía xa, ngược hướng tôi và Vương Nguyên Minh, một cô gái tóc ngắn chấm vai đang chạy tới, gương mặt tươi cười xinh xắn ngọt ngào gọi tên của Vương Nguyên Minh. Dù chỉ nhìn thấy trên hình và gặp có một lần thôi nhưng tôi làm sao quên được cô gái này là ai chứ. Đặc biệt, khi người đó còn là "đối thủ" của tôi, Cao Trân.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Làm Người Tốt Thật Khó

Gọi một tiếng "Anh Nguyên Minh" ngọt ngào, cô gái nhỏ Cao Trân đã rất nhanh chạy đến chỗ hồ nước to, nơi tôi và Vương Nguyên Minh đang đứng. Lúc đến nơi, nụ cười của Cao Trân lúc đầu có bao nhiêu dịu dàng rạng rỡ thì dần dần cứng đờ theo ánh nhìn Vương Nguyên Minh đang bế bồng tôi.

Trông thấy ánh mắt đó khiến tôi chợt dạ không thôi, ngay lập tức trong lúc Vương Nguyên Minh đang lơ là sự chú ý mà từ trên tay cậu ấy nhảy xuống, khó xử chính đốn lại tư thế đối diện với Cao Trân. Dù sao thì trong một thời gian dài tôi cũng đã hiểu lắm Cao Trân là bạn gái của Vương Nguyên Minh, bây giờ để cô ấy trông thấy tình huống này không khỏi có cảm giác như bị bạn gái của người ta bắt quả tang tại trận vậy.

Nhưng trái với cảm xúc khó thu hồi của tôi, Cao Trân nhanh chóng đã điều chỉnh lại ánh mắt cũng như nụ cười của mình, dùng giọng nói trong trẻo như tiếng chuông ngân nói chuyện với Vương Nguyên Minh.

"Tìm anh thật khó đấy anh Nguyên Minh!"

Con gái người ta dịu dàng là thế, vậy mà Vương Nguyên Minh chỉ cụt lùn hỏi "Em tìm anh làm gì?"

"Anh quên rồi sao? Anh đã hứa đến tham quan gian hàng lớp em. Vậy mà đợi cả một buổi trưa vẫn không thấy anh xuất hiện, gọi điện thoại thì anh không bắt máy nên em mới phải chạy đi tìm anh đấy"

"Anh không hề hứa, tự em mặc định là anh đồng ý thôi"

"Anh lúc nào cũng im lặng, làm sao em biết anh nghĩ gì chứ. Hôm nay cũng không phải anh không có thời gian, đến tham quan gian hàng lớp em một chút cũng không được sao?" Cao Trân càng nói càng buồn, khuôn mặt xinh đẹp ấy mất đi sự tươi tắn vài phần.

"Anh bận rồi"

"Anh bận gì chứ? Bạn đi cùng người kia?" cô ấy không khách khí chỉ điểm cái đứa đứng im này giờ là tôi.

"Người kia mà em gọi tên là Bối My và lớn hơn em hai tuổi nên chú ý cách xưng hô của mình"

"Đừng trách em ấy, do chưa có thời gian giới thiệu nhau thôi. Chị tên là Bối My, em là Cao Trân đúng không?"

"Làm sao cậu biết được tên của Cao Trân?"

Chết rồi, Cao Trân vẫn chưa giới thiệu tên của mình, tôi nhanh miệng nói mất rồi. Bây giờ chẳng lẽ lại nói vì tớ theo dõi cậu và cô ấy trên diễn đàn nên mới biết? Có mà đào sẵn một cái hố to tự chôn mình luôn.

"À thì lần trước đến đây vô tình tớ biết được"

"Vô tình thế nào hay vậy?"

Nghĩ ra đại một cái cớ cũng không thể lấp liếm được với Vương Nguyên Minh, cậu ấy quyết không buông tha hỏi cho tới cùng.

"À thì.... mà chuyện nhỏ thôi, cậu biết tường tận để làm gì. Em ấy đang mời cậu đến tham quan gian hàng lớp em ấy kìa, cậu đồng ý đi. Dù sao thì chúng ta cũng đang đi tham quan mà, ghé qua chỗ em ấy xem như thế nào"

Mượn lời đề nghị đi tham quan gian hàng của lớp Cao Trân, tôi nhanh chóng lái nhanh vấn đề sang một hướng khác. Rất may là cả Vương Nguyên Minh và Cao Trân đều chú ý đến nó, Vương Nguyên Minh lập tức nhìn tôi xác nhận "Cậu thật sự muốn đi đến đó?"

"Cái gì mà thật sự hay không. Em ấy đã thành ý mời như thế mà"

"Xin lỗi nhưng chị đừng hiểu lầm. Tôi chỉ mời anh Nguyên Minh chứ không có ý định mời luôn chị"

Cao Trân thẳng thừng lên tiếng bác bỏ bao công sức tôi nói giúp cô ấy. Giờ thì hay chưa, nói giúp người ta nhưng người ta một chút phối hợp cũng không có, ngược lại tự chuốt lấy xấu hổ cho bản thân.

"Anh Nguyên Minh à, mình đi thôi anh. Em sẽ giới thiệu cho anh rất nhiều thứ hay ho ở gian hàng lớp em" quả thật xem tôi như không khí, Cao Trân bỏ tôi qua một bên, tiến đến kéo lấy tay Vương Nguyên Minh biến thành chú mèo nhỏ ngoan ngoãn nũng nịu.

"Em mời anh nhưng lại gạt bạn anh sang một bên, em nghĩ anh có đi không?" nói xong câu này, Vương Nguyên Minh thể hiện ngay hành động từ chối bằng cách rút tay ra khỏi hai tay đang nắm lấy cậu ấy của Cao Trân. Sau đó, quay sang tôi đang đứng một bên vô vị ngắm cảnh nói "Bối My, đi thôi"

Tôi cũng chỉ biết "À" một tiếng rồi đi theo cùng Vương Nguyên Minh. Nét mặt Cao Trân lúc đó vô cùng khó coi, đặc biệt với riêng tôi là cô ấy cho tôi hẳn cái nhìn của sự căm phẫn.

"Cả diễn đàn đang đồn thổi anh với chị ta là thật sao?"

Đi còn chưa xa, Cao Trân phía sau đã lớn tiếng hỏi bắt Vương Nguyên Minh phải chú ý mà dừng bước. Thế nhưng nó chỉ tác động đến đứa tò mò là tôi, còn Vương Nguyên Minh lạnh nhạt trả lời "Anh không quan tâm"

"Anh..... Được rồi. Em mời chị ấy là được chứ gì?"

Vương Nguyên Minh đang định đáp lại Cao Trân thì điện thoại cậu ấy reo vang, đành phải gác cuộc đối thoại sang một bên để nghe điện thoại. Cậu ấy không sang chỗ khác nhận cuộc gọi, mà trực tiếp đứng cạnh tôi bất mấy nên tôi nghe rõ cậu ấy nói gì.

"Alo" "Bây giờ sao?" "Được rồi, tôi đến ngay"

Ngắn gọn như thế Vương Nguyên Minh đã nhanh kết thúc cuộc gọi, hình như là có người đang tìm cậu ấy. Vương Nguyên Minh nhìn sang tôi khó xử nói "Huấn luyện viên ở câu lạc bộ Karate tìm tôi. Tạm thời cậu cứ đứng đây đợi, tôi gặp xong sẽ quay lại tìm cậu"

"Không sao, cậu cứ....."

"Anh Nguyên Minh, anh bận việc thì đi trước đi, em sẽ thay anh chăm sóc chị ấy. Dù sao thì cũng tính là đến gian hàng lớp em tham quan, cứ để chị ấy đến đó chơi trước, anh xong việc rồi đến sau cũng được. Như thế có được không chị?"

Thật biết cách tính toán, tôi còn chưa kịp lên tiếng cô ấy đã vạch sẵn hướng giải quyết rồi. Còn dùng cái giọng ngọt ngào nhất để hỏi ý kiến tôi thì tôi có muốn nhỏ mọn nói không cũng chẳng được.

"Cũng.....được. Nguyên Minh, cậu cứ đi gặp huấn luyện viên đi, lát nữa hẹn nhau ở gian hàng lớp em ấy là được rồi. Tớ cũng muốn đi đâu đó hơn là ngồi một chỗ"

Có chút đắn đo nhưng rồi Vương Nguyên Minh vẫn quyết định "Vậy cậu cứ đi cùng Cao Trân, nhanh thôi tớ sẽ quay lại. Nhớ em chiều cổ Bối My giúp anh"

Cao Trân cho Vương Nguyên Minh một nụ cười tiêu chuẩn "Anh đừng lo, em không để ai bắt cóc chị ấy đâu mà sợ"

"Tớ đi đây, lát nữa gặp lại"

"Ừm, lát nữa gặp lại"

Cho nhau lời hứa hẹn xong thì Vương Nguyên Minh nhanh chóng rời đi, tôi cũng không muốn nán lại một mình một chỗ đối diện với Cao Trân nên đề nghị ngay "Chúng ta cũng đi thôi. Em dẫn đường được chứ?"

"Tất nhiên là.....được, sao lại không? Nhưng....." tôi ghét cái kiểu nói chuyện lấp lửng này, con bé này rốt cuộc muốn gì thì nói ra luôn đi "Chị, có lẽ nên giúp tôi một tay"

"Giúp? Giúp chuyện gì?"

"Đơn giản thôi. Làm phục vụ"

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại đồng ý với Cao Trân làm "chân chạy việc" cho cô ấy chỉ với lí do "Chị rảnh rồi cũng chẳng làm gì, quán đang đông chị giúp tôi một tay cho đỡ nhàm chán"

Gian hàng của lớp Cao Trân là quán cafe mang tên "Những thiên thần của bầu trời", lấy phong cách hàng không làm chủ đạo. Thiết kế quán như những khoang máy bay thượng hạng và người phục vụ thì mặc đồng phục như tiếp viên hàng không. Ở đây chỉ bán bánh quy cùng cafe đơn giản thôi, có thể nếm thử bất kì đâu nhưng quán lại đông khách không tả nổi. Bởi điểm thu hút của nó không phải nằm ở chất lượng đồ ăn nước uống, mà nằm ở các cô gái xinh xắn mặc những chiếc váy hàng không màu xanh quyền rũ, kết hợp cùng nón ca lô đội lệch đáng yêu thì nam sinh nào có thể từ chối chứ. Đặc biệt ở đây còn có Cao Trân, bông hoa xinh đẹp khối mười của THPT A, mọi người kéo đến đây chủ yếu là để ngắm cô ấy là chính. Còn tôi, sau một tiếng làm việc như con sen ở cái quán cafe này đã nhận ra được những điều đó.

"Nè, chị xem mẻ bánh quy trong lò chín chưa vậy? Chín rồi thì mau lấy ra đi, khách đang đợi đó" cô A nói

"Cái chị gì kia, dọn giúp tôi bàn số hai cho khách chuẩn bị vào nha" cô B nói

"Mớ ly phía sau chị đã rửa chưa vậy? Hết ly rồi đấy" cô C nói

Suốt cả quá trình, từ lúc Cao Trân dẫn tôi đến đây cô ấy đã biến mất biệt tích để lại tôi cho đám con gái tôi không biết tên sai tới sai lui. Vì đã trót hứa và cũng vì bản tính khó lòng từ chối sự nhờ vả của người khác nên tôi nhịn để họ sai vặt. Tự nhủ chỉ là chút chuyện nhỏ thôi, cứ làm chờ đến lúc Vương Nguyên Minh trở lại cho đỡ nhàm chán. Nhưng càng lúc họ càng được nước lấn tới, đến khoảng giữa trưa khi khách đã bớt hơn, tôi cứ tưởng họ sẽ giúp tôi dọn dẹp, ai ngờ "những thiên thần" lại rảnh rồi ngồi đó buồn dưa lê tám chuyện trong khi bắt tôi phải đi đổ rác.

"Bà chị Cao Trân mang đến có phải người Vương Nguyên Minh nắm tay và bế trong hình chụp đang được mọi người đồn ầm trên diễn đàn không vậy?" tôi nhận ra người này, cô ấy là Thanh An, lúc này cũng là người sai bảo tôi nhiều nhất.

"Là chị ta chứ ai, tớ đã xem qua hình, hoàn toàn giống nhau" còn cô gái ngồi kế bên tên Cẩm Ngọc, người chỉ biết nói chứ không biết làm.

"Thật à? Anh Nguyên Minh của chúng ta đâu thể biết loại kém chất lượng như vậy"

"Sao lại không? Cậu thử nhìn hình trên diễn đàn đi, có đời nào anh Nguyên Minh tỏ ra thân thiết với đứa con gái nào như thế bao giờ chưa? Ngay cả Cao Trân mà anh ấy còn chẳng cho vào mắt quá năm giây"

"Các cậu là đang nói tớ so với chị ta một góc cũng không bằng?"

Tôi đứng khuất sau vách ngăn khu pha chế và sánh tiếp khách nghe bọn người kia bàn luận sôi nổi một hồi thì đầu đó vang lên giọng của Cao Trân. Cô ấy bất ngờ bước vào từ cửa chính khiến bọn người đang bà tám kia khiếp đảm trở mặt nhìn.

"Cao Trân, cậu nói gì vậy? Tớ là đang nói những suy nghĩ nông cạn của bọn trên diễn đàn thôi" phải khâm phục trình độ dẻo miệng của Cẩm Ngọc, cô ta lái vấn đề còn nhanh hơn chong chóng.

"Nực cười! Bọn họ có mắt để nhìn thấy chị ta và tớ khác nhau như thế nào. So sánh thiên cặn!"

"Cao Trân à, nhưng cậu không thấy anh Nguyên Minh đối với chị ta đặc biệt sao?" Thanh An chen vào câu chuyện

"Cậu nói thế thì chẳng phải giữa tớ và chị ta điểm khác biệt chính là anh Nguyên Minh đối xử với chị ta đặc biệt hơn tớ? Những hình ảnh các cậu thấy chẳng nói lên được điều gì. Bao năm tớ quen anh Nguyên Minh tớ hiểu anh ấy nhất. Còn chị ta? Cùng lắm chỉ là anh ấy hứng thú nhất thời hoặc....."

"Hoặc gì?" Thanh An không kiềm nổi sự tò mò

"Hoặc chị ấy cũng như mấy cái đuôi phiền phức khác từng theo anh Nguyên Minh. Bám dai như đĩa, anh ấy thấy phiền phức quá nên động lòng bỏ thì

cho chút tình cảm thôi"

"Haha, đúng là như vậy. Trông chị ta cứ như mấy đứa học trường tỉnh ấy, quê mùa chết đi được. Tưởng anh Nguyên Minh cho chút cử chỉ quan tâm thì hay lắm. Cao Trân à, cậu yên tâm, tội tớ theo lời cậu đã chinh chết chị ta rồi!" như đứa trẻ vừa lập chiến công, Cẩm Ngọc hớn hơ khoe chiến tích của mình. Nhưng cô ấy không biết những lời cô ấy nói khiến tôi điên tiết thế nào.

"Thế các cậu đã làm gì?"

"Thì cho chị ta làm việc đến không kịp thờ luôn"

"Như vậy mà các cậu nói chinh chết chị ta sao?"

Cẩm Ngọc và Thanh An cùng nhìn nhau khó hiểu. Sau đó, Thanh An là người cất lời thắc mắc "Vậy cậu muốn như thế nào?"

"Chị ta dám khiến anh Nguyên Minh xem nhẹ tớ. Điều này là không thể bỏ qua. Các cậu cứ theo kế hoạch này mà làm"

Tôi đứng sau vách ngăn nghe hết tất cả, nhìn ba bọn họ tùm lại một chỗ nhỏ to bàn luận mà lòng cảm thán phải chăng sống tốt cũng khiến người khác ghét? Nếu đã như thế thì tôi không cần làm một người chị hiểu chuyện nữa nhỉ? Họ muốn chơi, tôi sẽ chơi cùng họ.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đơn Giản Thôi... Là Vì Tớ Thích Cậu

Một màn kịch hay tức nhiên là cần một người chỉ đạo tài tình và diễn viên giỏi. Vở kịch tôi chuẩn bị chứng kiến đây chắc cũng đáng cho nó vào đội ngũ những tác phẩm kinh điển. Vì nếu tôi không tỉnh cò nghe được "kịch bản" của họ, tôi cũng chẳng nghĩ họ đang diễn kịch trước mắt tôi. Đúng là nhìn người không nên chỉ nhìn bề ngoài.

Từ lúc tôi đi đổ rác vào, thái độ bọn họ liền thay đổi hẳn, bỗng chốc thân thiện với tôi hơn. Một tiếng cũng chị, hai tiếng cũng chị, cứ như biến thành những con người khác vậy.

"Chị à, cả một buổi sáng bọn em làm phiền chị quá. Nào, đến đây ngồi nghỉ chút đi chị"

"Không cần đâu, chị không cảm thấy mệt"

"Thật là, chị cứ ngồi xuống đây trước đi"

Thanh An một mực lôi kéo tôi ngồi xuống. Sau đó đến lượt Cẩm Ngọc tươi cười như hoa mùa xuân, ân cần đến hỏi tôi "Từ sáng đến giờ chị chỉ lo giúp đỡ bọn em nên chắc chưa thử qua cafe của tiệm rồi. Ở đây đợi đi, em đi lấy cho chị nếm thử"

Rất muốn nói là tôi đã nếm thử từ đời nào rồi và mùi vị cafe thì không có gì đặc biệt để bình phẩm. Nhưng cô ấy nhanh nhẩu đi vào khu pha chế khiến tôi không kịp mở lời từ chối.

Tiếp đó Thanh An cùng tôi trò chuyện vài câu, chủ yếu là cô ấy hỏi tôi làm sao quen được Vương Nguyên Minh nhưng tôi chỉ cười ậm ừ rồi cho qua. Nói chuyện chưa quá ba phút, cô ấy bắt đầu cảm thấy chán nản với cách nói chuyện nửa thật nửa đùa của tôi, rất may là Cẩm Ngọc mang cafe kịp trở lại nếu không chắc Thanh An đã không nhịn được mà nổi điên với tôi rồi.

"Cafe đến đây" chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, từ cửa phòng pha chế bước ra, Cẩm Ngọc cho tôi một nụ cười hoạt bát biết bao. Nhưng cũng chính nụ cười này là sự khởi nguồn cho một trò đùa bất đầu.

Ly cafe cả đoạn đường vẫn an vị trên khay, không chạm, không lắc, không có bất cứ điều gì tác động. Thế mà khi đến chỗ tôi đang ngồi, nó rời khỏi chiếc khay như một điều hiển nhiên, tuôn thứ chất lỏng sũng sánh được gọi là cafe ấy vào cả người tôi. Trong phút chốc chiếc áo sơ mi trắng tôi đang mặc được nhuộm một màu nâu và cơ thể thì nhon nhót đầy mùi cafe.

"Ôi không chị Bối My! Em xin lỗi! Chị không sao chứ?"

Câu hỏi thừa thãi nhất tôi từng nghe. Tôi muốn hỏi Cẩm Ngọc cô ấy có mắt để làm gì mà không thấy hiện tại tôi nhếch nhác cỡ nào. Còn tỏ vẻ hốt hoảng trước tội đồ của mình gây ra, diễn xuất quả thật không tệ.

"Trời ơi Cẩm Ngọc! Cậu lỏng ngóng thế nào mà để cafe đổ hết lên người chị Bối My vậy?"

"Tớ.....tớ thật sự không biết sao nữa. Lúc nãy chắc là sàn nhà hơi trơn nên tớ đã trượt chân, lỡ tay..... đem cafe hắt cả vào người chị Bối My. Thật sự xin lỗi chị!"

"Thật tình! Sao cậu vụng về vậy không biết. Bắn hết áo chị Bối My rồi này"

Khâm phục thật! Kẻ xướng người tuý, họ làm rất tròn vai. Một người đứng một bên tỏ vẻ hối lỗi, một người thì nhiệt tình dùng khăn giấy lau đi vết cafe trên áo tôi. Tôi quyết định không nói gì để xem bước tiếp theo họ định giờ trò gì.

"Chuyện gì vậy?"

"A, Cao Trân. Cậu đến đúng lúc lắm. Cậu xem Cẩm Ngọc vụng về làm đổ hết cafe lên áo chị Bối My rồi này"

Lần này là "biên kịch" đích thân ra mặt ư? Thú vị đây!

Cao Trân đến gần tôi xem xét tình hình, nhìn một hồi cô ấy cũng chịu lên tiếng "Cẩm Ngọc không cố ý đâu, chị đừng để bụng nhé"

Bọn họ mỗi người hỏi một câu là tử tế, một câu là hối lỗi. Nếu tôi còn không lên tiếng tha thứ thì chắc chắn mọi người có mặt ở đây nghĩ tôi là chị lớn mà nhỏ nhen. Nói chung tình thế này, bọn họ đã đưa tôi vào vòng rồi.

"Không sao đâu. Chị tức nhiên là người lớn nên không so đo rồi. Chỉ là vết cafe hơi ố trên áo thôi"

"Như vậy mặc đi ra ngoài rất kì. Chị nên thay một cái áo khác mới được"

Cao Trân vừa đưa ra lời đề nghị, rất nhanh Cẩm Ngọc đã phản ứng "Đề chuộc lỗi, em dẫn chị đi thay áo mới nhé? Em có dư một chiếc áo mang theo đây"

Từ trong balo của mình, Cẩm Ngọc lấy ra một chiếc áo sơ mi màu xanh khiến tôi tí nữa đã thốt lên "May mắn vậy à?". Trò hay của họ nếu thiếu sự phối hợp của tôi thì không phải sẽ đổ vỡ sao? Thế thì tôi nên thuận theo một chút vậy.

"Cũng được. Làm phiền em" tôi đáp

"Làm phiền gì chứ? Em mới là người phiền chị đấy. Chị đi theo em vào nhà vệ để thay áo nha?"

Tôi gật đầu xem như đồng ý, theo sau Cẩm Ngọc rời khỏi gian hàng đi đến nhà vệ sinh cách đó không xa. Vì là giữa trưa nên nhà vệ sinh có hơi vắng vẻ, lúc tôi và Cẩm Ngọc đi vào đúng lúc trong này không có ai cả.

"Chị chọn một phòng vào thay đi, em ở ngoài đợi chị"

"Chắc chứ?"

"Sao chị hỏi lạ vậy? Tức nhiên là em phải đợi chị ra rồi"

Bảo tôi hỏi lạ? Rồi cô ấy sẽ biết tôi hỏi thế có lạ không. Tôi chọn đại một buồng vệ sinh rồi vào trong đấy, từ bên trong tôi nói vọng ra "Em chưa đưa áo sơ mi cho chị"

"Chị đợi em một chút. Chị cứ thay áo trước đi"

"À"

Tôi biết Cẩm Ngọc làm gì ngoài đó nên mới bắt tôi phải đợi. Không sao, tôi có thể kiên nhẫn chơi trò chơi này với cô ấy. Nhưng Cẩm Ngọc cũng rất thức thời, sợ tôi nghĩ ngờ nên liền lên tiếng ngay "Áo đây, chị thay đi"

Thông qua khe hở của cửa buồng vệ sinh, Cẩm Ngọc luồn tay cầm áo vào đưa cho tôi. Không đợi chờ gì nữa, thay vì là chiếc áo, tôi chọn nắm chặt lấy bàn tay mịn màng của Cẩm Ngọc kéo vào bên trong buồng vệ sinh. Khởi phải nói cô ấy bất ngờ thế nào với hành động đột xuất của tôi, hai mắt tròn xoe mở to ngạc nhiên hỏi lớn "Chị làm gì vậy?"

Trái ngược, tôi bình tĩnh trả lời "Ngạc nhiên sao? Thế thì ngạc nhiên thêm chút nữa đi"

Nói xong tôi tranh thủ Cẩm Ngọc còn chưa kịp thích ứng đẩy cô ấy ngã ngồi xuống bồn vệ sinh, sau đó bản thân chuồn ra khỏi đó rồi nhanh tay lấy thanh chắn chặn cửa buồng vệ sinh lại. Hỏi tôi thanh chắn ở đâu ư? Tất cả đều là nhờ người con gái bên trong này chuẩn bị cho tôi cả đấy, nhưng rất tiếc tôi phải phụ lòng nhường lại cho cô ấy dùng rồi.

"Chị làm gì vậy? Thả tôi ra! Thả tôi ra!" vừa đập cửa, Cẩm Ngọc không ngừng thể hiện chất giọng khòe khoắn của mình.

"Trò vui chỉ mới bắt đầu thôi. Không cần phải tốn sức để hét thế đâu"

Nhìn xô nước bên cạnh chân mình, đây cũng là thứ do Cẩm Ngọc chuẩn bị khiến tôi có chút đắn đo. Dù sao thì cô ấy cũng chưa thực hiện ý đồ này với tôi, làm vậy thì có hơi quá.

"Con mụ điên xấu xí kia! Mau thả tôi ra!"

Con mụ điên xấu xí? Tôi đối ý rồi, đối với cô gái mang danh "thiên thần" này nên dạy cho cách xử sự phải phép mới đúng.

Lôi kéo xô nước đến gần khu rửa tay, mượn thành bệ của nó hỗ trợ thêm chiều cao có hạn của tôi, tôi mang theo xô nước trèo lên đó. Chuẩn bị xong tất cả, tôi hít sâu một hơi lấy sức nói "Này, trời hơi nóng nên để chị đây tắm mát cho một chút nhé?"

Cứ thế tôi nâng trọn xô nước trên tay nhắm thẳng buồng vệ sinh có tiếng hét chói tai của Cẩm Ngọc hắt xuống. Chưa đầy ba giây sau tiếng hét ấy càng được dịp tăng đề xi ben hơn.

"Aaaaa.....tôi, nguyên, rù, chị!" Cẩm Ngọc tức giận đến mức cho giọng luồng qua kẽ răng, có lẽ giờ cô ấy đã ướt như chuột lột ở trong đó.

Tôi nhảy xuống thành bệ bồn rửa tay tiến tới lấy thanh chắn ra, mở toan cửa nhìn Cẩm Ngọc quần áo rũ rượi, tóc bết dính nhỏ từng giọt nước ton ton. Sau đó chưa đợi cô ấy nức nở than khóc đã mạnh bạo nắm chặt tay cô ấy lôi đi.

"Chị còn định làm gì nữa hả? Buông tôi ra"

Cùng là nữ nhưng so với cô tiểu thư này thì sức tôi có chênh hơn một chút. Thế nên đâu có chút khó khăn trong sự vùng vẫy của Cẩm Ngọc, tôi vẫn có thể kìm chặt tay cô ấy kéo ra khỏi nhà vệ sinh. Còn về sự kháng cự yếu ớt của cô ấy bằng lời nói, tôi xem như gió thoảng qua tai, không thèm quan tâm.

Mất kha khá sức lực để lôi Cẩm Ngọc trở lại quán cafe, vừa đến nơi đã nghe giọng các cô gái lớn tiếng cười cợt "Haha, phải trụng nước cho chị ta biết mặt. Giờ chắc đã thành một con chuột lột đáng thương rồi, haha"

"Chúng ta chỉ cần đợi Cẩm Ngọc mang tin tốt về nữa thôi"

"Haha, đúng rồi"

Cả một đám người chỉ lo túm tụm cười nhạo nói xấu, không ai quan tâm đến sự xuất hiện của tôi và Cẩm Ngọc. Chỉ tội cho cô gái ướt mem cạnh tôi đã muốn khóc tới nơi, nhưng đã làm thì làm cho trót, tôi không khách khí đẩy Cẩm Ngọc chen ngang vào chỗ bọn người kia đang tụ tập, nơi đó còn có Cao Trân trên môi đang không ngớt nụ cười.

Đột ngột như thế khiến cả bọn được phen kinh ngạc đồng thanh "Aaaaa..... cái gì vậy?"

"Là Cẩm Ngọc? Cậu sao vậy?" người quan tâm lên tiếng đầu tiên là Thanh An.

Cẩm Ngọc cũng chỉ đợi có vậy, cất giọng nức nở "Huhu, các cậu phải trả thù cho tớ. Chị ta thật là quá đáng mà, huhu"

"Chị ta đã làm gì cậu?" lần này người hỏi là Cao Trân.

"Chị ta nhốt tớ trong nhà vệ sinh rồi hắt nước vào người tớ. Đúng là quá đáng mà, huhu. Các cậu nhất định phải lấy lại công bằng cho tớ" Cẩm Ngọc không thôi tiếp tục bù lu bù loa

"Cái gì? Tại sao người bị tạt nước không phải là chị ta mà là cậu?"

"Thanh An!"

Cao Trân lớn giọng nhắc nhở Thanh An khi cô ấy buộc miệng nói ra hành vi xấu của họ. Tôi nghe xong chỉ cười khẩy một tiếng "Tôn sức che giấu làm gì. Thay vì như vậy thì nên nghĩ cách để xin lỗi đi"

"Xin lỗi? Thật buồn cười!" Cao Trân cho tôi nụ cười trào phúng rồi nói tiếp "Chị nghĩ mình là ai mà bắt tội này phải xin lỗi. Cứ cho rằng bọn tôi có mưu đồ xấu đi nhưng bọn tôi vẫn chưa làm gì với chị. Ngược lại, chính chị là người đã ức hiếp Cẩm Ngọc trước"

"Chưa làm gì sao? Có cần chị đây thuật lại kế hoạch của mấy cô để mấy cô biết mấy cô đã làm gì với chị rồi không?"

"Kế.....hoạch gì chứ? Bằng chứng đâu?" Thanh An to tiếng đáp trả

"Đến nước này còn cố không nhận? Muốn bằng chứng chứ gì? Nghe cái này đi"

Nói nhiều với người không hiểu chuyện sẽ chẳng được kết quả. Chuyện lần trước của tên đại ca, tôi đã học được từ Vương Nguyên Minh một điều, đó là khi muốn nói lí lẽ thứ cần nhất chính là bằng chứng. Thế nên lúc nghe lên họ nói chuyện, tôi đã âm thầm ghi âm để chuẩn bị cho lúc này đây phản công lại họ.

"Đầu tiên, các cậu phải tiếp cận lấy được lòng tin của chị ta trước đã. Sau đó, hai cậu hãy dàn cảnh mời cafe, khéo léo sắp đặt vô tình đổ cafe lên áo chị ta để dụ chị ta vào nhà vệ sinh thay áo. Nhất định phải tìm cách nhốt chị ta trong buồng vệ sinh, nếu được thì lấy luôn áo của chị ta. Đến đây thì..... hãy giúp cho chị ta được tắm mát một chút"

"Wow wow wow, trò này hay đấy! Nghĩ đến cảnh chị ta ướt mem thôi đã thấy vui rồi"

"Đúng đấy, nghĩ đến thôi đã hả dạ. Cho chị ta biết tiếp cận anh Nguyên Minh không phải đơn giản như chị ta nghĩ"

Kết thúc đoạn ghi âm, ba người ba giọng không sót một ai. Cả ba bọn họ nghe xong đều tái mặt đi, còn những người có mặt xung quanh không ngừng bàn tán sầm sì. Tôi đã không định đi đến bước phải vạch tội xấu họ trước mặt mọi người thế đâu nhưng vì họ cố tình không nhận nên đừng trách tôi là chị lớn mà ức hiếp đàn em.

Tưởng rằng sau đoạn ghi âm họ sẽ cho tôi được một lời xin lỗi, dù không phải là chân thành cũng được. Ấy vậy mà tôi đã nhầm rồi, nhầm to nữa là, vì thứ tôi nhận được không phải câu xin lỗi mà chính là một tách cafe tạt thẳng vào mặt. Buồn cười làm sao khi đây đã là lần thứ hai trong ngày hôm nay tôi biết đến hương vị cafe theo cách tệ hại nhất.

"Đã thế thì sao? Đây chính là thay Cẩm Ngọc trả lại cho chị" Cao Trần kiêu ngạo đáp trả sau khi cho tôi "rửa mặt" bằng cafe, cô ấy tiếp tục lên tiếng "Bọn tôi chơi xấu chị đó. Đã có gan đặt chân đến trường này, có gan dòm ngó đến anh Nguyên Minh thì chút trò đùa còn con này có là gì. Không bọn tôi thì chị cũng bị người khác chơi thôi. Thế nào? Không chấp nhận được à?"

Đúng là không chấp nhận được, vì không ngờ Vương Nguyên Minh đã vô tình biến một bộ phận nữ sinh trở nên xấu xa đấu đá nhau đến vậy.

Tôi từ tốn lau đi cafe trên mặt, không màn tóc đang bết kết dính đến khó chịu, bình tĩnh đối mặt với Cao Trần "Chuyện bọn cô trêu chọc người khác là việc làm quá đáng của các người, nó chẳng liên quan gì đến Nguyên Minh cả. Mấy người lấy quyền gì để quyết định người theo đuổi Nguyên Minh? Cậu ấy đâu phải của riêng ai. Vì thế các cô có thể, thì chị đây cũng có thể"

Cao Trần càng đánh mặt hơn, nhìn tôi như muốn xuyên thấu "Bằng một câu có thể thì có thể sao? Tôi đã biết anh Nguyên Minh được ba năm rồi. Chị so với tôi thì hiểu anh Nguyên Minh được bao nhiêu? Có biết anh ấy là ai không? Anh ấy thích làm gì? Thích ăn gì? Uống gì? Mặc gì? Chị rõ sao? Nói đi, chị biết gì?"

Liên tục đặt cho tôi câu hỏi, mỗi lần như thế Cao Trần lấn át tôi bằng cách tiến tới một bước cho đến khi cả người áp sát tôi, dùng khí thế bức người đẩy vai tôi khiến tôi lùi về sau một bước.

Sự thật chứng minh tôi không biết gì về Vương Nguyên Minh cả, chỉ biết từ xa dõi theo bóng hình của cậu ấy. Thời gian Cao Trần ở bên và thấu hiểu cậu ấy đúng là tôi không thể sánh bằng. Nhưng ngay lúc này tôi không thể thua khí thế cô ấy được, nếu đã không có gì thì cứ biến thành có gì đấu với cô ấy vậy.

Ngước mắt cho Cao Trần cái nhìn ngang tàng, sau đó lời điện thoại ra áp vào tai, thâm sâu mỉm cười với cô ấy nói "Đúng là tôi không biết gì về Nguyên Minh. Nhưng bây giờ tôi sẽ cho cô thấy tôi có gì"

Không để cho Cao Trần thể hiện bất cứ biểu cảm nào, tôi nói to vào điện thoại "Là tớ đây. Có phải lúc trước cậu hỏi tớ tại sao biến mất hai tuần liền không? Bây giờ tớ trả lời cậu. Là vì tớ hiểu lầm Cao Trần là bạn gái của cậu. Nhưng sao đó lại không kiểm lòng được mà quay trở lại tìm cậu. Và rồi như đứa ngốc buồn bã bỏ về khi thấy cậu và Cao Trần thân thiết. Cậu có biết tại sao tớ hành động kì lạ với một người không thân thiết như cậu không? Đơn giản thôi..... là vì tớ thích cậu" câu nói tôi tưởng chừng như sẽ nặng nhọc và khó khăn lắm khi nói ra, bây giờ tôi có thể nói với tâm thế tự tin nhất.

Quan sát thấy biểu cảm của Cao Trần đã muốn biến thành núi lửa phun trào, cô ấy đang rất kiềm chế con tức giận của mình đến thờ dốc khiến tôi tràn đầy sự thoải mái. Nhưng như thế vẫn chưa đủ, tôi muốn Cao Trần hoàn toàn mất đi vẻ cao ngạo của mình nên đặc biệt nói thêm "Bây giờ tớ đã biết Cao Trần không phải là bạn gái của cậu rồi. Vì vậy Nguyên Minh..... chấp nhận cho tớ theo đuổi cậu nhé?"

"Lời đề nghị của cậu tôi có thể không trả lời ở đây được không?"

Ờ? Sao tiếng điện thoại lại chân thật vậy? Nên biết rằng cuộc gọi này là giả, thực chất tôi không hề điện thoại cho Vương Nguyên Minh. Từ này đến giờ chỉ là diễn cho Cao Trần xem thôi. Đã là giả nhưng nếu nghe được giọng nói của chính chủ thì khả năng duy nhất.....

Tôi vội vàng quay ra sau ngó tìm lung tung trong đám đông vây quanh chỉ mong là mình nghe nhầm. Thế nhưng, tôi không nghe nhầm. Thứ tôi nhầm chính là chọn sai cách để chọc tức Cao Trần. Tại sao sớm không đến, muộn không đến, cứ phải chọn ngay lúc tôi bày tỏ lại đến?

Nhìn thấy Vương Nguyên Minh tách đám đông bước đến bên cạnh, tôi như hoá đá tí nữa là không giữ vững được điện thoại trong tay. Cậu ấy cười như không cười nhìn tôi nói "Chờ lát nữa sẽ nói cho cậu nghe đáp án"

Trời à! Hay người trực tiếp hoá đá tôi luôn đi. Xấu hổ chết đi được!

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Bày Tỏ

Lúc lấy điện thoại ra diễn trò trước mặt Cao Trần tôi chưa hề nhấn phím gọi cho Vương Nguyên Minh. Mục đích duy nhất của tôi chỉ là muốn chọc tức

lòng kiêu hãnh của Cao Trân thôi. Mặc dù cho hôm nay tôi có quyết định sẽ bày tỏ với Vương Nguyên Minh thì cũng không phải là những lời mạnh dạn và trong hoàn cảnh như thế này.

Ban đầu, tôi định rằng sẽ diễn một màn Vương Nguyên Minh chấp nhận cho tôi theo đuổi rồi cứ thế cúp máy, họ cũng không thể xác nhận lời của người nói qua điện thoại nên tôi muốn nói gì chẳng được. Tôi cũng không phải là học sinh ở đây thế nên sau đó họ có biết sự thật rồi bàn tán cười nhạo, tôi cũng chẳng màn quan tâm. Nhưng giờ thì hay ho rồi, to tiếng nói dối lại bị nhân vật chính bắt quả tang, chỉ cần Vương Nguyên Minh vạch mặt thì xem như tôi toi đời.

Vương Nguyên Minh bất ngờ xuất hiện khiến đám đông được dịp thêm bát nháo. Họ mong chờ nhất chính là câu trả lời từ cậu ấy.

"Anh Nguyên Minh, anh đến đúng lúc lắm. Từ này giờ chị ta cầm điện thoại nói hươu nói vượn mà không biết ngượng. Anh nói xem, chị ta giả vờ gọi điện thoại cho anh đúng không?"

Con nhóc Cao Trân này rất nhanh nắm bắt vấn đề và tốc độ bám dính Vương Nguyên Minh thì khỏi phải bàn. Cậu ấy vừa xuất hiện đã chẳng cần suy nghĩ mà chạy đến chiếm ngay vị trí bên cạnh. Có một chút khó chịu nhưng bây giờ tôi không có thời gian cho cảm giác này.

Vì lời nói dối của bản thân mà trán tôi đã lấm tấm vài giọt mồ hôi, mắt nhắm tịt chỉ mong cách Vương Nguyên Minh vạch tội tôi ở mức tôi có thể chịu được.

"Anh Nguyên Minh, anh nói gì đi. Chị ta đang lừa mọi người đúng không anh? Làm gì có chuyện chị ta gọi điện cho anh"

"Quay sang đây!"

Vương Nguyên Minh không trả lời câu hỏi của Cao Trân mà lại nói một câu chẳng liên quan chút nào. Cậu ấy bảo ai quay sang đây?

"Bối My, quay sang đây"

Tôi ư? Cậu ấy muốn gì chứ? Tôi chậm chạp quay sang, cúi gầm mặt không dám đối diện với cậu ấy.

"Sao lúc này trong điện thoại cậu to tiếng lắm giờ lại như con rùa rụt đầu vậy?"

Rùa? Cậu ta mới là rùa đấy. Bảo tôi quay sang đây chỉ để trêu chọc tôi thế sao?

"Em ấy hỏi lúc này cậu có gọi điện cho tôi không, cậu là người gọi ắt hẳn biết rất rõ? Thế cậu có gọi cho tôi không?"

Sao lại thành đây vấn đề sang tôi? Vương Nguyên Minh cái tên này thật sự muốn gì vậy?

"Có hay không?" cậu ấy gặng hỏi lần nữa

"C...ó... có"

Nắm chặt tay thành nắm đấm, tôi lắp bắp nói. Là cậu ấy cho tôi trả lời đấy nhé, tôi tức nhiên sẽ trả lời có lợi cho mình rồi.

"Anh Nguyên Minh, con người dối trá như chị ta trả lời làm sao tin được"

"Anh tin là được rồi"

Chẳng rõ tôi nên biết ơn hay cảm động. Thừa biết tôi không hề gọi cho cậu ấy nhưng hiện tại lại nói tin tôi cứ như thể điều đó là sự thật.

"Không còn gì nữa thì Bối My, đi thôi!"

Tôi còn dờ dẩn chưa biết phải xử lý thế nào, Vương Nguyên Minh đã quyết định kết thúc mọi chuyện. Trước mặt mọi người, cứ vậy mà cậu ấy kéo tay tôi đi.

"Đứng lại cho em! Anh muốn tin chị ta cái gì thì mặc kệ nhưng chị ta hắt nước vào người Cẩm Ngọc thì anh tính sao đây?"

Thật muốn chửi thề mà, tôi đã nhường nhịn bỏ qua chuyện con nhóc Cao Trân này hắt cafe vào mặt, xem như có qua có lại, giờ cô ta còn muốn tính toán với tôi? Chưa nhìn ra rằng mình sai ở đâu sao? Phải nói cho cô ta thông nào mới được.

Nhưng trước khi tôi kịp nói gì thì Vương Nguyên Minh đã nhanh hơn tôi một bước kéo tôi lại.

"Là một người thông minh chắc em có thể thấy được mức ảnh hưởng của nước và cafe khác nhau cỡ nào? Hơn nữa, em đã từng đảm bảo chiều cổ đến bạn của anh nhưng khi anh quay trở lại sự tình có vẻ rất tồi tệ. Nếu anh đã không truy vấn thì em cũng đừng đặt vấn đề ngược lại cho anh. Đừng khiến anh phải nói hai từ thất vọng về em!" nói liền một mạch không lấy một tia cảm xúc, sau đó chẳng cho Cao Trân giải bày thêm mà trực tiếp bảo tôi "Đi thôi, Bối My"

Dường như không còn lời gì để nói, Cao Trân đứng thẫn ra đó, oán giận nhìn Vương Nguyên Minh đưa tôi rời đi. Cô ấy thích Vương Nguyên Minh đến vậy, chắc lần này tôi đã chính thức biến thành cái gai trong mắt cô ấy rồi, mà có khi là tất cả bọn con gái trường này cũng nên.

Nhanh chóng bắt nhịp bước chân của Vương Nguyên Minh khiến phút chốc tôi cũng chẳng còn nghe thấy đám đông phía sau bàn tán điều gì. Tôi định sẽ cứ im lặng mà mặc nhiên duy trì sóng bước cùng cậu ấy nhưng cái trường THPT A này rất to, tôi lại đang vô cùng nhếch nhác, lang thang trong tình trạng này gây bao nhiêu sự chú ý nên không thể không đặt câu hỏi cho Vương Nguyên Minh được.

"Đi đâu vậy?"

"Đi trả lời câu hỏi của cậu"

"Hả?"

Vương Nguyên Minh lợi dụng chiều cao từ trên nhìn xuống tôi bổ sung "Cộng thêm làm sạch cậu"

Nói cái gì vậy? Làm sạch gì ở đây? Biết rằng Vương Nguyên Minh đang nói đến là vết cafe trên người tôi, nhưng cách nói vắn tắt và không rõ ràng của cậu ấy khiến tôi phải suy nghĩ sâu xa đấy.

Ôi hai má tôi chắc đã đỏ bừng bừng, tim đập nhanh hơn cả tốc độ bước chân. Cậu ấy sẽ sắp trả lời về đề nghị hẹn hò của tôi. Phải làm sao đây? Làm sao để giải thích đây?

Trong lúc tôi đang nhộn nhạo lo lắng, soạn sẵn ra bài diễn văn một ngàn tám trăm từ chuẩn bị nhận lỗi với Vương Nguyên Minh thì trước mặt tôi đã xuất hiện một bảng hiệu to đùng mà nghiêm nghị đề "Thư viện".

Không khỏi thắc mắc, tôi hỏi ngay "Nè, vào đây làm gì? Cậu muốn đọc sách lúc này sao?"

"Không"

Đã đến thư viện không đọc sách thì làm gì? Chỉ trả lời tôi mỗi từ "không" rồi kéo tôi nhanh vào đó. Mọi người bây giờ toàn bộ đều tập trung cho lễ hội nên cũng chẳng có bóng người nào trong thư viện. Vừa vào chỉ thấy mỗi một cô quản thư đã độ tứ tuần đang uể oải gấp dài gấp ngắn, cô ấy trông thấy Vương Nguyên Minh dẫn tôi đến liền thân thót ngưng ngay con gấp, đẩy gọng kính cau có nhìn cậu ấy nói to "Ngày này mà cậu cũng đến ám thư viện của tôi ư? Mọi người vui chơi rộn ràng ngoài đó tôi chỉ hận không được tham gia, cậu lại mò vào đây làm gì hả? Còn dẫn theo ai đó? Nè, nè, nè, có nghe tôi nói không cái thằng ngang ngược kia?"

Mặc kệ những lời phàn nàn của cô quản thư, Vương Nguyên Minh cứ vậy mà bỏ ngoài tai kéo tôi đi thẳng lên lầu hai của thư viện. Tôi tò mò ngoái đầu nhìn lại thì thấy cô ấy đang nhìn tôi cười bí hiểm. Gì vậy? Một giây trước còn hung tợn, một giây sau đã cười đến rợn người.

Nói về thư viện của THPT A, nó không phải quá to nhưng lượng sách chứa trong đây thì khiến tôi kinh ngạc vì quá nhiều. Tầng tầng lớp lớp những ngăn tủ đựng sách phải cao hơn gấp đôi tôi bao phủ cả thư viện, đầy đủ tất cả các thể loại. Đó là tầng một, còn tầng hai lại có vẻ ít sách hơn, chủ yếu là trang bị bàn ghế và không gian cho học sinh đọc sách thì nhiều.

Đưa tôi lên tận tầng hai tưởng đâu Vương Nguyên Minh cuối cùng cũng cho tôi được ngồi an vị ở một chiếc ghế nào đó. Nhưng không, cậu ấy tiếp tục đưa tôi ngang qua các dãy sách đi sâu vào bên trong, sau đó mới chịu dừng lại trước một cái cửa sổ khá lớn có màn che màu trắng chẳng rõ làm gì.

Vương Nguyên Minh buông tay tôi ra, tiến tới góc màn nắm một sợi dây kéo mạnh, phút chốc cửa màn được dàn sang hai bên. Thì ra nó không phải là một cửa sổ bình thường. Sau bức màn này là một nơi được thiết kế như một gian phòng nhỏ, cửa sổ đích thị được sắp xếp xa hơn và nhỏ hơn cái kích thước thực bên ngoài màn che thể hiện. Bên trong có một chiếc ghế nệm dài được làm vừa vặn với chiều rộng của khung cửa sổ, một chiếc bàn con con trên đó và mấy chậu cây xanh xung quanh trông thoải mái vô cùng. Vừa nhìn thấy thôi, tôi liền muốn trải nghiệm ngay cảm giác được ngồi ở đây đọc những quyển truyện yêu thích của mình. Chắc chắn sẽ rất có cảm giác hưởng thụ.

"Wow, nơi này tuyệt quá!"

"Ừm, là chỗ riêng tư của tôi"

"Hửm? Không ai biết chỗ này ư?"

"Chắc là không. Vì chẳng mấy ai vào đây nên giờ nó vẫn là bí mật"

"Cậu có nơi trú ẩn tuyệt vời đấy!"

"Đây không phải lúc để cậu cảm thán chuyện này. Vào đó ngồi đợi tôi một lát"

Cả một sáng chạy ngược chạy xuôi, chân tôi mỏi nhừ ra nên Vương Nguyên vừa bảo ngồi tôi cũng không khách khí mà đặt mông ngồi xuống. Cảm giác êm ái thật nha!

Góc nhỏ cửa sổ này chính là nơi Vương Nguyên Minh đọc sách hàng ngày, ngồi từ đây có thể quan sát toàn bộ khung cảnh của THPT A. Có thể tưởng tượng ra bộ dáng của cậu ấy tĩnh lặng chẳng màng thế sự ngoài kia mà chỉ chuyên chú đọc sách như thế nào. Không biết diễn tả có đúng không nhưng trông có vẻ rất cô đơn. Như Nhã Nam nói thì Vương Nguyên Minh rất độc lập, một mình cậu ấy trải qua những năm tháng tươi đẹp của cấp ba có phải quá buồn chán rồi không?

"Nghĩ cái gì mà đần người ra vậy?"

Đang miên man suy nghĩ thì Vương Nguyên Minh đã trở lại từ lúc nào. Tôi không hề biết cậu ấy ở phía sau nên khi vừa nghe giọng cậu ấy tôi liền quay lại, kết quả là có một màn mặt đối mặt với Vương Nguyên Minh. Chút nữa thôi là tôi đã ghen vì đột ngột thay đổi nhịp thở. Vội nhích người ra xa nhưng Vương Nguyên Minh như đoán trước được liền rất nhanh kéo tôi lại khiến khoảng cách còn gần hơn lúc đầu.

"Ngồi yên!"

"Làm.....gì?"

"Cậu định để bản thân như con mèo nhem nhuốc đến bao giờ?"

Trong tay Vương Nguyên Minh là một chiếc khăn đã được thấm nước, cậu ấy cứ giữ khoảng cách như vậy mà bắt đầu lau đi vết cafe cho tôi. Từ tóc cho tới mặt, cậu ấy tỉ mỉ nhẹ nhàng lau sạch giúp tôi. Tôi không dám nhìn lung tung, vì quá ngại ngùng mà chỉ dám đưa mắt hướng xuống dưới. Phải tìm chuyện để nói nếu không trái tim tôi sẽ không giữ được nhịp đập ổn định mất.

"Chuyện khi nãy.....xin lỗi đã lôi cậu ra làm bia đỡ đạn. Tớ nhất thời bị cảm xúc lấn át nên muốn hơn thua với em ấy mà không suy nghĩ. Cảm ơn cậu đã giúp tớ nói dối, còn lại thì cậu đừng để bụng"

"Còn lại ở đây là gì?"

Thừa biết còn hỏi, muốn tôi phải nói hoạch toét ra sao? "Thì.....lúc tớ nói thích cậu và..... cả muốn cậu chấp nhận cho tớ theo đuổi. Cậu cứ quên hết đi"

"Vậy tất cả đều là nói dối sao?" Vương Nguyên Minh ngừng hẳn động tác. Nghe cậu ấy nói câu này tôi liền ngược lên nhìn, ngay lập tức ánh mắt bị cậu ấy bắt lấy.

Tất nhiên là không phải nói dối, mọi điều tôi nói đều là những điều ấp ủ dần theo thời gian tôi dõi theo cậu ấy. Đồng ý khi đó tôi có cảm xúc bốc đồng nhưng chung quy lại thì khi những câu nói ấy cất lên nó được nói từ chính con tim rung động này.

Nói cũng đã nói rồi, nghe cũng đã nghe rồi. Trần Bối My, hãy thử một lần đối mặt với trái tim mình xem nào.

Không trốn tránh, dũng cảm nhìn thẳng Vương Nguyên Minh trả lời câu hỏi cậu ấy đang đợi "Không hề nói dối. Tuy là lời nói thách thức, nhưng điều tớ nói là thật"

Có thể thấy hình bóng tôi phản chiếu qua đôi mắt đen sâu hun hút của Vương Nguyên Minh, cậu ấy nhếch miệng cười hỏi tôi "Thế tại sao bảo tôi đừng để bụng khi cậu đang nói thật chứ?"

"Vi chúng ta không có khả năng"

Ánh mắt Vương Nguyên Minh ngay lập tức nhìn tôi như muốn hỏi tại sao. Ngừng một lát, tôi tiếp tục nói "Giữa cậu và tớ có rất nhiều khoảng cách. Từ nơi sinh sống, mức độ quen biết, hiểu nhau cho đến kiến thức, hoàn cảnh gia đình, tất cả đều có khoảng cách. Chỉ xét đến việc tớ và cậu mỗi người một thành phố thôi đã thấy chúng ta không....."

"Đó là suy nghĩ của cậu, không phải của tôi"

Tôi còn chưa nói tròn câu, Vương Nguyên Minh đã chặn ngang lời tôi, gương mặt biến sắc như sắp nổi giận đến nơi. Cậu ấy siết chặt lấy tay tôi hơn, thu hẹp khoảng cách từ mười centimet trở thành..... mũi chạm mũi.

"Nè, gần quá đó. Cậu..... tránh ra một chút đi" lần này tôi có trốn ánh mắt sang đâu thì Vương Nguyên Minh quyết truy đuổi sang đó.

"Không tránh! Để tôi nhìn kĩ xem cậu rốt cuộc lấy đâu ra một mớ suy nghĩ ấu trĩ đó"

"Ấu trĩ?"

"Con người khi sinh ra đã định mỗi người một hoàn cảnh, không ai giống ai. Chuyện mọi người quen nhau không như cách cậu chứng minh hai tam giác đồng dạng, phải xét trên nhiều phương diện về độ giống nhau của nó. Tôi không rõ khi chú ý đến một người, muốn tiếp cận người đó thì sẽ bắt đầu từ đâu. Thế nên cứ như một người bạn bình thường mà cho nhau thời gian tìm hiểu. Hãy bắt đầu như thế, cậu..... có đồng ý không?"

Ánh nắng lúc xế chiều xuyên qua cửa sổ nhuộm nơi này thành một màu vàng cam rực rỡ, tôi đã vô thức đắm chìm vào giọng nói của người con trai trước mặt mình. Tôi không phải quá ngốc để hiểu được Vương Nguyên Minh muốn nói gì.

Không từ chối tôi nhưng muốn tôi và cậu ấy hãy cùng nhau đi từng bước, cho nhau thời gian để hiểu nhau hơn. Với tư cách là người lạ của nhau nếu ngay từ đầu tôi nói chúng tôi không thể thì chẳng phải mớ lí do trên tôi đưa ra, mà chính suy nghĩ của tôi mới là lí do tiết đi cơ hội khiến Vương Nguyên Minh thích tôi.

Khoảnh khắc bên cạnh cửa sổ này, cơ thể cao lớn của Vương Nguyên Minh bao phủ lấy tôi in hình bóng cả hai hòa vào nhau trải dài theo vệt nắng cuối chiều. Những điều tôi e ngại giờ đây hoá như không. Nơi con tim có sự xúc động rộn ràng cùng khung cảnh bên ngoài có sự bình yên quả là đối lập. Tôi mỉm cười cho Vương Nguyên Minh câu trả lời cũng như cho trái tim bắt đầu đón nhận một quan hệ mới.

"Việc chớp nhoáng thích cậu tớ đã thấy kì lạ. Lúc này cậu cho tớ cơ hội để chúng ta tìm hiểu nhau, tớ càng thấy kì lạ hơn. Nhưng trên tất cả nếu cậu đồng ý thì tớ cũng sẽ đồng ý. Hãy làm bạn trước nhé, Vương Nguyên Minh!"

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bắt Đầu Làm bạn Bè

Cho đến lúc yên vị trên xe bus trở về nhà thì trời đã sẩm tối. Tôi và Châu Châu gặp lại nhau cũng là khi lễ hội dần kết thúc, mặt trời bắt đầu lặn ở đằng tây.

Với cá tính của Châu Châu và độ hiểu biết của tôi về cô ấy, ắt hẳn sau khi gặp lại tôi, cô ấy sẽ luyên láy hỏi tôi không ngừng. Thế nhưng từ lúc tạm biệt Vương Nguyên Minh và Nhã Nam rồi đi lên xe bus, Châu Châu cứ luôn trong trạng thái trầm mặc. Thậm chí tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần để kể cho cô ấy nghe, ấy vậy mà một câu cô ấy cũng chưa hề hé lời. Khoảng thời gian lạc nhau, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi. Lúc gặp lại, thái độ của Nhã Nam và Châu Châu cũng rất kì lạ, hai người họ đã không còn đầu khẩu nhau như lúc đầu nữa. Rốt cuộc giữa bọn họ tôi liệu đã bỏ lỡ điều gì chăng?

"Nè, cậu sao vậy?" dùng khuỷu tay của mình đẩy khuỷu tay của Châu Châu, nhằm lôi kéo sự chú ý của cô ấy từ cửa sổ quay về.

Châu Châu có hơi giật mình sau khi bản thân, nhìn tôi ngơ ngác "Hả? À, không có gì. Tớ hơi mệt thôi"

"Chắc chứ? Cậu với Nhã Nam không phải có chuyện gì chứ? Ví như..... đánh nhau?"

"Đánh nhau cái đầu cậu đấy!" Châu Châu cho tôi một cái cốc đầu rồi nói tiếp "Tớ và tên đó thì có gì chứ. Ngược lại, tớ phải hỏi cậu và Vương Nguyên Minh có gì mới đúng. Chỉ trong một buổi chiều mà cả trường THPT A đi đâu cũng nghe nhắc về cậu và Vương Nguyên Minh. Hai người rốt cuộc đã làm gì rồi?"

Sao thành ra là tôi bị tra ép thế này? Đành phải thành thật khai báo tất cả, tôi tóm gọn mọi chuyện xảy ra buổi chiều hôm nay vồn vện trong ba phút trường thuật lại với Châu Châu.

Cô ấy vừa nghe xong lập tức vỗ bốp bốp vào vai tôi "Chuyện thú vị như vậy tiếc là tớ không ở đó, có tớ là con nhóc Cao Trần đó đừng mong ức hiếp cậu. Thế rồi sao? Hai cậu chỉ xác định làm bạn bè vậy thôi à?"

"Cậu ấy hẹn gặp tớ vào tuần sau. Địa điểm là thành phố M của chúng ta"

Đây là lúc Vương Nguyên Minh đưa tôi rời khỏi thư viện đi tìm Châu Châu, cậu ấy vừa đi vừa hỏi qua ý kiến của tôi. Cậu ấy nói rằng không thể mãi để tôi đến nơi thuộc về cậu ấy được nên lần này cậu ấy sẽ là người đến nơi thuộc về tôi.

"Ừm..... có vẻ như cậu ta cũng có ý muốn tìm hiểu cậu thật sự đấy. Rồi cậu đã có kế hoạch gì chưa?"

"Kế hoạch? Kế hoạch gì chứ?"

"Cô hai của tôi ơi! Đừng có xác định làm bạn bè trước thì không hành động gì để xúc tiến mối quan hệ của hai người. Buổi hẹn tuần sau hình thức là bạn bè tìm hiểu lẫn nhau nhưng thực chất nó cũng có thể xem như là buổi hẹn hò của hai người, cậu không thể khơi khơi chờ đến đó mà không chuẩn bị gì được"

"Nhưng tớ không biết chuẩn bị gì cả"

"Cậu yên tâm, có tớ ở đây là quân sư tình yêu cho cậu thì cậu không cần phải lo. Tớ sẽ giúp cậu chuẩn bị, cứ giao cho tớ."

Một khắc biến thành quân sư tình yêu của tôi, trong lòng tôi tràn ngập lo lắng bao nhiêu thì Châu Châu lại vỗ ngực đầy tự tin bấy nhiêu. Một tuần sau không biết sẽ như thế nào đây?

Ngày chủ nhật bình thường của tôi chính là ngủ chống vó đến chín giờ. Mặt trời treo trên ngọn cây tôi mới chịu lê lê bước xuống giường chào buổi sáng mẹ già thân yêu. Nhưng hôm nay chỉ khi gà gáy tỉnh mơ thôi tôi đã chồm người thức dậy. Đến nỗi mẹ tôi lấy làm ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện của tôi ở dưới bếp mà phải nhìn đồng hồ đến mấy lần.

Đêm hôm qua tôi trần trọc cả đêm không ngủ được mãi cho đến khi trời sáng bởi một vấn đề duy nhất, hôm nay chính là ngày Vương Nguyên Minh đến thành phố M gặp tôi. Cuộc hẹn bắt đầu vào lúc chín giờ, hiện tại đã là tám giờ rưỡi nhưng tôi còn ngồi trước đồng hồ quần áo Châu Châu tuyển chọn cho tôi mà đắn đo suy nghĩ.

Một bên là đầm hoa nữ tính, dịu dàng, một bên là váy xòe xếp ly năng động, tất cả đều rất khác xa với phong cách mặc đồ có phần hơi nam tính của tôi thường ngày. Thật phiền phức! Cả mớ này đủ màu sắc khiến tôi loạn cả lên không biết chọn cái nào, chưa kể mặc những cái này với một đứa tùy tiện như tôi thì đúng là cực hình.

Tít tít tít! Có tin nhắn đến. Tôi bỏ lẩn qua đồng hồ chòm lầy điện thoại để ở đầu giường mở ra xem. Tin nhắn có ba chữ "Tôi đến rồi".

Vương Nguyên Minh đã đến, còn đến rất đúng giờ nữa nhưng mà tôi vẫn chưa đầu vào đầu. Bắt cậu ấy đường xá xa xôi đến đây còn phải chờ tôi là điều không thể chấp nhận được. Nhìn lại mớ quần áo ngổn ngang trên giường, tôi đã có quyết định của mình.

Mất mười phút cho việc thay quần áo và đầu tóc, tôi nhanh nhất có thể mang balo vọt ra khỏi nhà. Dắt chiếc xe đạp ra đến sân, trước khi mở cổng, một lần nữa tôi nhìn lại chính mình. Sơ mi trắng đơn giản cùng quần jean, tóc cột đuôi ngựa gọn gàng, như vậy không quá tồi tệ xòa chứ? Cũng không phải là thật sự hên hò, bạn bè thì không cần quá cầu kỳ hình thức, tôi hồi hộp làm cái quỷ gì?

Mở toan cổng ra, phía trước là một chàng trai đang xoay lưng về phía tôi. Trên có bầu trời xanh mây trôi hờ hững, dưới có con đường sỏi đá đỏ gạch làm nền cho từng bụi cây phía hai bên thêm xanh ngắt. Chàng trai áo trắng đứng một mình giữa khung cảnh giản dị này khiến nó bỗng trở nên bình yên đến kì lạ.

Tôi không nhớ gọi tên người con trai ấy vì sợ sẽ phá hỏng một khắc đẹp như tranh vẽ này. Nhưng rất nhanh như cảm nhận được sự xuất hiện của tôi, người con trai ấy từ tốn quay lại.

Không hẹn mà gặp cùng một tông trắng, ở cậu ấy là áo thun, quần jean có chút rách, nhìn bụi bặm và trẻ trung hơn nhiều so với khi cậu ấy mặc đồng phục. Nếu không nói thì người ngoài có thể lầm tưởng là chúng tôi đang mặc đồ đôi.

"Xin lỗi đã để cậu đợi"

"Không sao"

"Cậu đến đây bằng gì vậy?"

"Chú Thông đưa tôi đến" người cậu ấy nói chắc là chú tài xế tóc hoa râu rồi "Chúng ta đi đâu đây?"

"À chuyện này..."

Là người sinh sống ở đây nhưng giờ cậu ấy hỏi tôi đi đâu thật không biết giới thiệu địa điểm nào thú vị cho cậu ấy. Một đứa suốt ngày làm ỏ trong chăn như tôi thì với thế giới bên ngoài trong phạm vi tám trăm mét tôi còn đi lạc, huống gì bây giờ trở thành hướng dẫn viên cho Vương Nguyên Minh.

Tối qua, Châu Châu cũng có giới thiệu cho tôi vài địa điểm, xem xét lúc đó tôi thấy khá ổn nhưng bây giờ bỗng nhiên tôi thấy nó chả ổn tí nào. Quán cafe, rạp chiếu phim, dạo hồ, nhà băng,... những thứ này toàn có yếu tố lãng mạn cốt yếu, theo sự sắp đặt của Châu Châu là muốn tôi và Vương Nguyên Minh nhanh chóng tiến triển, nhưng theo suy nghĩ của tôi thì những nơi đó chỉ khiến tôi và cậu ấy thêm ngại ngùng, khó xử hơn thôi.

"Nếu hôm nay cậu giao quyền quyết định cho tớ thì tớ không dám chắc hành trình của chúng ta sẽ suông sẻ đâu. Những nơi tớ dẫn cậu đến có thể cậu không thích"

"Đã đến nơi của cậu, không dựa vào cậu dẫn dắt thì tôi biết tìm ai? Nếu đã sợ cậu đưa tôi đến nơi tôi không thích thì tôi đã không đến đây. Cứ theo ý của cậu đi"

"Được, vậy thì đi thôi!" tôi khì khải gạt chống xe vào tư thế sẵn sàng.

"Đừng nói với tôi nó là phương tiện chúng ta sẽ đi?" Vương Nguyên Minh đánh ánh mắt nghi ngờ vào chiếc xe đạp đang được tôi dắt.

Tôi hồn nhiên cứ vậy mà trả lời "Ừm! Có vấn đề gì sao?"

"Cậu dắt nó đi. Tôi gọi chú Thông đưa chúng ta đi"

"Không cần phiền phức như vậy! Đi bằng xe đạp sẽ tiện lợi và thoải mái hơn nhiều"

"Tiện lợi và thoải mái? Đạp xe rất tốn sức, cậu cho là tiện lợi? Đến trưa trời nắng như lửa đốt, cậu cho là thoải mái?"

"Nhưng ở đây không giống như thành phố của cậu, đi đi lại lại bằng ô tô là chuyện bình thường. Thành phố M có những nơi đường xá khá nhỏ, xe lớn ra vào rất khó khăn, chưa kể chúng ta đi như vậy sẽ gây bao nhiêu sự chú ý đấy, ở thành phố của tớ ô tô được xem là thứ phương tiện xa xỉ"

"Có một vấn đề cậu phải hiểu là....." đang nói giữa chừng Vương Nguyên Minh ngập ngừng dừng lại.

Vì chiều cao chênh lệch, mắt tôi hơi ngược lên nhìn cậu ấy thắc mắc "Vấn đề gì?"

Vương Nguyên Minh nhắm mắt rồi lại mở mắt, tay chỉ thẳng vào chiếc xe đạp của tôi "Tôi..... không biết lái cái đồng sắt này"

Một... hai... ba...

".....phụt..... haha... Xin lỗi cậu nhưng tớ nhin cười không được"

Phải cố gắng lắm ba giây đầu tôi mới không cười thành tiếng, thế nhưng cuối cùng cũng không chịu nổi mà phụt cười. Vương Nguyên Minh với những điều cơ bản của cuộc sống có vẻ như cậu ấy bị khiếm khuyết khá nhiều, dẫn đến có những tình huống đến buồn cười. Lần trước là đi xe bus, lần này là đi xe đạp.

"Nếu là vấn đề đó cậu không cần phải lo, tớ sẽ chờ cậu"

Tôi tự cảm nhận câu đó mình nói rất ngẫu, hiếm khi có chuyện tôi hơn cậu ấy chứ. Vậy mà cho tôi lại là khuôn mặt băng lạnh ngàn năm của cậu ấy "Cậu xem tớ là ai lại để con gái chờ"

Đây được gọi là sĩ diện của bọn con trai đúng không? Bình đẳng nam nữ rồi mà vẫn có chuyện cần phân biệt thế này ư?

"Cậu đừng lo, tớ không ngại nặng nhọc. Với lại chúng ta xem nhau là bạn bè thì giữa bạn bè và bạn bè chuyện này chẳng đáng phải quan ngại đâu"

"Bạn bè?" cậu ấy gần hỏi lại.

Tôi đã nói sai gì sao? Tại sao trông cậu ấy như sắp muốn nướng chín tôi bằng mắt của mình vậy.

"Được, là bạn bè. Thế thì trông cậy vào bạn Bối My nhiệt tình đạp xe."

Gi thế? Quay ngoắt một trăm tám mươi độ cười nhếch mép với tôi, còn trịnh trọng gọi tôi một tiếng "bạn". So với thời tiết thì tâm tình của Vương Nguyên Minh còn biến chuyển nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: hện Hồ Lạ Lẫm

Cuộc hành trình của chúng tôi bắt đầu bằng việc tôi đưa Vương Nguyên Minh ngang qua con đường hằng ngày tôi đi học.

Tôi giới thiệu cho cậu ấy cánh đồng hoa cúc đại nỏ vàng quanh năm, nơi mà lúc nhỏ tôi cùng bọn trẻ trong xóm bày đủ trò từ cướp cờ, rượt bắt, thả điều cho đến trò đóng giả gia đình. Cánh đồng này có một bụi cây mây rất to, các tán lá chồng chéo lên nhau tạo thành một không gian nhỏ mát mẻ. Vào đó kê một tờ báo để ngồi, đem theo một đồng hồ ăn và mấy quyển truyện thì tôi có thể tránh nóng cả mùa hè. Hơn nữa khi đến mùa mây chín, cây sai quả cho những chùm mây trắng xù xì, trái nhỏ nhỏ bên trong có ruột màu đỏ rượu, ăn vào tuy chua và hơi chát nhưng là hương vị kích thích khiến người ta ăn mãi không ngừng. Trùng hợp lúc này là mùa mây, tôi dẫn Vương Nguyên Minh băng ngang qua cánh đồng rộng lớn, đến tận rìa bờ bên kia để hái mây.

"Nè, ăn thử đi" tôi hái một chùm mây, rồi ngắt nhỏ một trái đưa cho Vương Nguyên Minh.

"Đây là gì? Ăn được sao?"

Mỗi thứ tôi làm dường như Vương Nguyên Minh rất hay đặt ánh mắt nghi ngờ cho tôi.

"Đây là mây. Ăn đi, không chết đâu"

Có thể lại là thứ lần đầu tiên cậu ấy tiếp xúc nên tôi tạm bỏ qua cho hành động đưa trái mây trong tay lên ngắm soi của cậu ấy. Cuối cùng sau một hồi xem xét kĩ càng, đại thiếu gia cũng chịu mở miệng vàng ra ăn nó.

Tôi nhanh chóng xác nhận cảm giác của cậu ấy "Thấy thế nào?"

Không một cái nhăn mặt, Vương Nguyên Minh vẫn nói "Rất chua!"

"Vậy ăn thêm đi"

Lần này tôi đưa thêm cho Vương Nguyên Minh tận một nắm mây tôi đã cắt công lột sạch vỏ, thành công nhận lấy gương mặt như muốn mắng tôi tới nơi.

"Cậu có vấn đề sao?"

"Không phải đâu. Cậu cứ tin ở tớ, ăn hết nắm này sẽ thấy được sự khác biệt"

Mặc dù gương mặt cậu ấy thể hiện ý phản đối nhưng tay thì vẫn nhận lấy mây trên tay tôi bỏ vào miệng.

"Lần này thế nào?" tôi chớp mắt không ngừng ngẩng đầu hỏi Vương Nguyên Minh "Có phải rất khác lúc đầu cậu ăn không? Vị chua đã giảm, kết hợp cùng vị chất, ần ần còn có thể cảm thấy vị ngọt có đúng không?"

Đợi lâu thật lâu, còn hơn đợi một đầu bếp ở nhà hàng năm sao thưởng thức món ăn, Vương Nguyên Minh mới ngắn gọn đáp "Ừm"

"Đúng chứ? Loại trái này khi cậu chỉ ăn một trái sẽ chẳng cảm thấy nó ngon đâu. Phải ăn thật nhiều thì hương vị của nó mới kích thích vị giác của cậu. Tớ hái cho cậu một ít ăn dọc đường nha?"

"Tuỳ cậu"

Dần dần hiểu được cách nói chuyện của Vương Nguyên Minh nên tôi cũng không buồn ảnh hưởng bởi biểu cảm bất cần của cậu ấy. Tôi vui vẻ hái mấy dứa áp cả giỏ xe rồi tiếp tục đeo Vương Nguyên Minh đến địa điểm kế tiếp.

Trời đã giữa trưa, chắc là cậu ấy cũng đói rồi, tôi quyết định đưa cậu ấy đến quán ăn tôi thích nhất, ăn món ăn mà lúc vui hay buồn tôi cũng đều muốn ăn.

"Vào thôi!" dừng xe đạp ở một quán ăn cũ kỹ, tôi lôi kéo Vương Nguyên Minh đi vào.

"Khoan đã" bỗng nhiên dở chừng, cậu ấy cự tuyệt kéo ngược tôi trở lại "Cậu xác định chúng ta sẽ ăn ở đây?"

"Đại thiếu gia lại có vấn đề gì nữa sao?"

"Đang là giữa trưa, cậu điên hay sao mà muốn chúng ta ăn lẩu cay?"

Món ăn tôi định giới thiệu cho Vương Nguyên Minh đúng như cậu ấy nói chính là món lẩu siêu cay của quán ăn Hương Ký. Chủ của nó là một gia đình người Hoa, có tuổi đời còn lớn hơn cả tôi, được truyền nghề từ thế hệ này sang thế hệ khác thế mà qua bao nhiêu năm hương vị vẫn đậm đà không đổi. Ở thành phố M, nhắc đến món lẩu của Hương Ký không ai là không gật đầu tán thưởng. Tôi lại vì ăn hoài mà quen thân được với ông chủ nên mới muốn mời Vương Nguyên Minh đến đây nếm thử, nhưng tiếc thay vì tôi quá hào hứng mà quên mất thời gian không thích hợp.

"Ăn lẩu vào buổi trưa đúng là không tương thích, tớ đã quên mất điều này. Chúng ta đi tìm chỗ khác ăn vậy" có hơi tiếc nhưng tôi cũng không muốn mời khách lại để khách vừa ăn vừa nhể nhại lau mồ hôi.

"Đã cất công đến đây rồi..... trời cũng đang nắng chang chang. Cứ ăn ở đây vậy"

Cứ sợ Vương Nguyên Minh cảm thấy ngại mới nói thế, tôi thử quan sát sắc mặt cậu ấy thì không có vẻ gì là nói dối. Cậu ấy là khách, miễn cậu ấy đồng ý, tôi sẽ không có ý kiến, thế nên bữa nay hôm nay được quyết định chính là món lẩu cay của Hương Ký.

Vì là buổi trưa nên quán có hơi vắng vẻ, nếu là chiều tối thì nơi đây chắc đã ngập tràn mùi khói nghi ngút ngay khi bước vào cửa. Vừa đặt mông ngồi xuống, chú A Ngẫu, chủ quán của tiệm đã niềm nở "Woa, hiếm có hôm cháu sang quán ngộ vào giờ này đó nha. Hôm nay vẫn như cũ đúng không?"

Tôi tươi cười đáp lại "Vâng a..... à mà khoan đã chú" quên mất là vẫn chưa biết khẩu vị của Vương Nguyên Minh thế nào, tôi quay sang hỏi cậu ấy "Cậu ăn cay nhiều được không?"

"Một chút"

"Vậy cho cháu như trước nhưng độ cay giảm hai phần nha chứ"

"Được rồi, đợi ngộ nhé! Có ngay đây"

Đợi chú A Ngẫu đi rồi, Vương Nguyên Minh mới hỏi tôi "Cậu thân với chú ấy à?"

"Ừm, do tớ thường tới đây ăn đó mà. Đây là món tớ rất thích!"

"Vậy cậu thích ăn cay sao?"

"Không phải thích ăn cay mà là siêu cay. Món ăn không cay thường tớ ăn cảm thấy rất nhạt. Còn cậu, cậu thích ăn gì?"

"Không có gì đặc biệt thích"

"Có rất nhiều món ăn, chẳng lẽ rất khó để cậu chọn một món mình thích sao?"

"Tôi lười ăn nên không quan trọng chuyện ăn uống"

Không nói nổi cậu ấy luôn, cậu ấy có phải trẻ con nữa đâu mà còn thời kì biếng ăn. Ăn uống là lúc con người được hưởng thụ, cậu ấy lại không xem trọng loại hưởng thụ này thì thật quá ngược đãi bản thân rồi.

Đồ ăn được mang lên, hương vị cay nồng của lẩu theo làn khói toả ra nghi ngút, màu đỏ của nước lẩu sánh quện sôi sùng sục kích thích thị giác lẫn vị giác của tôi. Thế nhưng, Vương Nguyên Minh kể bên lại che mũi ho sặc sụa.

"Cậu không sao chứ? Nếu cậu không ăn được, chúng ta có thể đi chỗ khác" tôi không khỏi lo lắng khi thấy cậu ấy ho đến đỏ cả mặt.

"Không cần. Chỉ là mùi cay hơi nồng nhất thời không quen thôi"

"Vây..... chúng ta ăn thôi. Tớ giúp cậu lấy đồ ăn"

Vẫn còn có chút hoài nghi Vương Nguyên Minh không ăn cay được nhưng cậu ấy đã cương quyết như vậy thì cứ để cậu ấy ăn thử. Nếu cậu ấy có biểu hiện khác lạ, tôi sẽ dứt khoát kéo cậu ấy đi ăn chỗ khác ngay.

Tôi gấp cho Vương Nguyên Minh rất nhiều hải sản, thêm cả nước lẩu đỏ ngẫu để kiểm tra cậu ấy. Bất ngờ là khi bắt đầu ăn, cậu ấy không phải ăn đồ ăn kèm trước mà trực tiếp bung bát húp luôn nước lẩu khiến tôi không khỏi trố mắt nhìn. Phải biết rằng tính tủy cay nhất chính là ở trong nước lẩu.

"Bây giờ có thể yên tâm ăn rồi chứ? Đừng có mà nhìn tôi chằm chằm như con nít thế" sau khi uống xong bát nước lẩu cả một cái nhăn mày cậu ấy cũng không có đáp trả lại tôi.

Tôi chỉ biết ngạc nhiên "À" một tiếng rồi bắt đầu ăn. Cả bữa trưa cứ như vậy mà yên lặng ăn, tôi và Vương Nguyên Minh trao đổi bằng cách gấp thức ăn cho nhau. Cậu ấy so với tôi ăn có vẻ còn ngon hơn.

Kết thúc xong bữa trưa, hai chúng tôi no nê rời khỏi Hương Ký. Trong lúc dắt xe đạp, Vương Nguyên Minh hỏi tôi "Đi đâu tiếp theo đây?"

Không trả lời, ngược lại tôi đặt câu hỏi "Ăn xong hơi no, cậu có muốn thử cảm giác mạnh để tiêu hoá bớt không?"

"Ý cậu là gì?"

"Đi đi rồi biết"

Tôi ra vẻ thần bí không tiết lộ cho Vương Nguyên Minh biết. Đến khi đến nơi, cậu ấy nhìn nơi chúng tôi đang đứng tiếp tục đặt câu hỏi.

"Vườn trái cây này cậu đã xin phép trước khi vào chưa?"

"Tất nhiên là chưa. Nếu không lúc này chúng ta đâu cần lén lút đi đường tắt vào đây"

"Không được sự cho phép, chúng ta ngang nhiên đi vào sẽ được cho là ăn trộm cậu có biết không?"

"Biết. Nhưng chẳng phải tớ nói đưa cậu đi thử cảm giác mạnh đó sao. Cứ như là chơi game ăn trộm đấy, phải làm sao thật khéo léo để boss không phát hiện như thế mới kích thích"

"Lại đây!"

"Hả? Làm gì?"

"Nhanh một chút! Nói cho cậu nghe cái này"

Chuyện gì thế không biết? Vì tò mò tôi vẫn đến gần như cậu ấy muốn. Vừa bước tới ngay lập tức chuyện thì chưa được nghe mà đã bị Vương Nguyên Minh không thương tiếc búng một cái thật đau vào trán.

Tôi suýt xoa chỗ bị búng, ai oán hét lớn với tên ác ma vừa gây chuyện "Cậu điên sao? Tại sao lại búng trán tớ?"

Chưa nhận được lời giải thích đáng hoàng, Vương Nguyên Minh đã nhanh chóng bịt miệng tôi lại. Sau đó là một số chuyện rắc rối kéo đến. Đàn chó của chủ vườn thỉnh tai nhận ra âm thanh người lạ bắt đầu réo hú sủa ầm ĩ cả vườn, cũng từ đó mà chủ nhà lên tiếng cảnh báo "Kẻ nào vào vườn đó!"

Tôi hoàn toàn lặng người, bây giờ mới nhận thức được giọng mình to thế nào đã đánh động đến đàn chó thậm chí là cả chủ vườn.

"Cậu đúng là kẻ chuyên gây chuyện. Như mong đợi của cậu, level rắc rối của chuyện này được nâng lên rồi đấy. Giờ thì đúng là kích thích hồi hộp"

"Um um um" ít nhất trước hết cậu ấy nên buông tay ra khỏi miệng tôi mới phân trần được chứ.

"Muốn nói gì thì để sau đi. Trốn trước đã"

Trốn? Trốn ở đâu?

Cuối cùng cậu ấy cũng chịu ngưng trò bịt miệng tôi nhưng chưa để tôi kịp thở đã chuyển sang mạnh bạo lôi kéo tay tôi, đưa tôi đến dưới một cây sa kê trong vườn rồi bảo "Tôi đỡ cậu, lên đó đi"

Tôi tưởng mình nghe nhầm, xác nhận lại "Lên đó?"

Vương Nguyên Minh nhìn tôi bình thản trả lời "Cậu mà còn đứng đây ngây ngốc hỏi thừa thì lúc bị đánh cho một trận tôi không chịu trách nhiệm đâu"

Xa xa tiếng đàn chó sủa càng ngày càng gần, lại ngược nhìn cây sa kê cao to trước mặt, tôi không biết mình nên chọn giữa bị chó cắn hay vật lộn trèo lên cái cây này đây? Vương Nguyên Minh đã đan hai tay vào nhau, hơi cúi thấp người xuống ý bảo tôi dùng tay cậu ấy đệm mà trèo lên. Tôi quyết định để Vương Nguyên Minh vật và một lần vậy.

"Xin lỗi, nhờ cậu giúp. Tớ leo lên đây"

Nhờ có Vương Nguyên Minh đỡ tăng thêm lực và chiều cao, tôi dễ dàng bám vù vào cành cây gần nhất rồi trèo lên. Sau đó lập tức định chia tay giúp cậu ấy trèo lên thì thoát một cái cậu ấy đã yên vị trí ngay bên cạnh tôi. Người học võ có khác, động tác vô cùng nhanh nhẹn nha.

"Tìm đi! Tụi bây nhất định phải tìm ra bọn vào đây ăn trộm trái cây! Tìm được thì cắn cho bọn chúng nhớ đời. Thật là không biết sợ là gì!"

Ngồi từ trên cành cây cũng khá cao, tôi dễ dàng nhìn thấy ở bên dưới là một ông chú mập mạp, râu ria bồm xồm dất theo hai con chó beagle to tướng đang nhe nanh sủa sủa không ngừng. Không tính đến chuyện nếu để ông chủ bắt gặp sẽ bị no đòn thì trước tiên đã bị hai con chó hung hãn kia xé xác ra từng mảnh, loài chó này đặc trưng của nó chính là tấn công dũng mãnh. Rất may là lúc này tôi đã chọn leo lên đây.

Chủ vườn có vẻ là ông chú nát rượu, trông ông ấy cứ loạng choạng dất hai con chó một chút lại nấc lên nấc xuống, hai mắt lơ đãng, miệng lảm bảm chửi rủa tôi nghe câu được câu không. Đã qua được một lúc nhưng ông ấy vẫn chưa từ bỏ, đi loang loang tới lui dưới gốc cây sa kê, còn hai con chó beagle đã thôi không sủa, lười biếng để chủ dất đi đâu thì đi theo đó. Tổ hợp này lúc đầu thì đáng sợ lắm nhưng bây giờ trông không có chút uy hiếp nào, tôi nghĩ việc cần làm lúc này chỉ có thể kiên nhẫn đợi. Đợi cho đến khi ông chú kia không thu thập được gì sẽ tự động bỏ cuộc.

"Này, Bối My"

Nhất cử nhất động đang cần được chú ý thì chẳng rõ Vương Nguyên Minh bỗng nhiên thì thì thào gọi tôi làm gì. Tôi vừa cảnh giác ông chú phía dưới vừa thào thì hỏi lại cậu ấy "Gọi tớ làm gì? Chúng ta đang trốn đây!"

"Tôi chỉ muốn nói là có một con kỳ nhông đang ở trên vai trái của cậu"

"Cái..... aa.....um um um"

Vương Nguyên Minh vừa dứt lời một loạt hành động liền xảy ra sau đó chỉ trong một cái chớp mắt. Thể hiện cho câu nói chẳng ra đầu ra đuôi của tôi bắt đầu bằng việc tôi nhìn sang vai trái của mình theo lời cậu ấy và phát hiện một con kỳ nhông xù xì đầu xanh, thân đen đang nhìn tôi thè lưỡi. Không giật mình ngay mới là lạ, tôi hốt hoảng vung vai hòng để con kỳ nhông không thức thòi kia biến khỏi vai mình. Kết quả con kỳ nhông có rời khỏi vai tôi không thì không biết nhưng tôi vì đột ngột lắc người nên đã mất thăng bằng chút nữa ngã khỏi cây. May mắn thay, trong giây phút tưởng đâu phải làm bạn với mặt đất, Vương Nguyên Minh đã kịp thời ôm eo tôi giữ lại. Đồng thời như biết trước được tôi sẽ hết loạn, ngay sau khi bắt được eo tôi, cậu ấy đã ghi đầu tôi áp sát vào ngực mình, không cho nhút nhích và càng không cho lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Bất Hoà, Bất Ổn Và Bất Tĩnh

"Không sao chứ?"

"Không sao. Ông chủ ấy đi chưa?"

"Đã đi cách đây năm phút"

Vội đẩy Vương Nguyên Minh ra, tôi vầu vơ oán trách "Sao cậu không nói? Tớ đến muốn ngọp thờ rồi đây"

Nghĩ lại suýt chút nữa thôi tôi đã rơi tự do xuống đất mà rùng mình. Tất cả đều do sự xuất hiện không được chào đón của con kỳ nhông kia. Nếu không tại nó, tôi đã không phải hốt hoảng, không trượt người và càng không bị Vương Nguyên Minh cười nhạo như bây giờ.

Vừa buông tôi ra, cậu ấy đã nhìn tôi cười như được mùa. Khuôn mặt lạnh ấy hiếm lắm mới nở nụ cười nhưng lại vì chuyện xui xẻo của tôi mà cười thì thật không thể nhìn nổi.

"Cậu cười cái gì chứ? Có gì đáng cười đâu"

"Cười vì trò trộm cắp của cậu chẳng đâu vào đâu"

"Tớ nào có biết chủ vườn trang bị thêm hai con chó từ lúc nào chứ, thời tớ học cấp hai vẫn tự do vào đây hái trộm một ít mà có bị phát hiện đâu"

"Chính vì để phòng người như cậu trộm vặt nên người ta mới mua chó về giữ vườn đây"

"Đừng nói đến chuyện này nữa. Ông chủ ấy cũng đi rồi, chúng ta làm sao để xuống đất đây?" được một phen hoảng sợ, tôi rất muốn nhanh chóng rời khỏi cành cây này tiếp đất càng sớm càng tốt.

"Để tôi xuống trước"

Nói rồi Vương Nguyên Minh cứ như người nhện biến hình, từ độ cao hai mét thoăn thoắt mà trèo xuống một cách dễ dàng. Tiếp được đất, cậu ấy từ dưới gốc cây ngược lên nhìn tôi nói "Từ từ đi xuống, bám vào những cành cây nhỏ mà trèo xuống. Có tôi ở đây nên nếu có ngã, cậu cũng đừng sợ tan xương nát thịt"

"Cậu có thể đừng nói chuyện ghê rợn thế không?"

Lời nói của cậu ấy thì chẳng mấy thiện cảm nhưng tôi tin tưởng vào cậu ấy nhất định sẽ không để tôi bị thương. Mang theo cảm giác này, tôi can đảm trèo xuống, đến khi chỉ còn cách mặt đất một mét Vương Nguyên Minh liền đón lấy tôi, cẩn thận dìu tôi xuống.

"Nhanh rời khỏi đây thôi, đã đánh động đến chủ vườn rồi nên rất có thể ông ấy sẽ quay lại" khi tôi tiếp đất an toàn, Vương Nguyên Minh một bộ dạng nghiêm túc nhìn tôi nói.

Dự định ban đầu giờ đã không thể, tiếp tục ở đây chỉ sợ chuyện càng thêm chuyện. Bởi thế tôi không nói gì, gật đầu đồng ý với Vương Nguyên Minh rời khỏi đây.

Di chuyển một cách êm ái nhất có thể ra đến đầu con đường tắt lúc nãy đi vào vườn xem như không còn sợ bị ai phát hiện nữa. Dù vậy, tôi vẫn giữ trạng thái im thinh thích không nói gì. Nghĩ lại việc tôi đưa Vương Nguyên Minh lên lút đi trộm cắp có phải đã sai rồi không? Nhìn cậu ấy giúp tôi dắt xe đạp đang nằm lủi trong bụi cây, tôi càng thấy cảm thấy áy náy với cậu ấy hơn rất nhiều.

Từ tốn bước lại gần bên, tôi khẽ nắm góc áo cậu ấy giật giật "Đưa tay cậu ra đây"

Vương Nguyên Minh không một chút thắc mắc, ngay lập tức đưa tay cho tôi. Tôi bỏ thứ đang cầm trên tay nãy giờ vào lòng bàn tay của cậu ấy rồi nói "Cho cậu"

"Dâu xanh?"

"Ừm. Lúc đi ra vô tình trông thấy, tiện tay lên hái ba trái cho cậu"

"Có thật là tiện tay?"

"Thật mà! Ba trái dâu xanh đó vừa to vừa óng ánh xuất hiện ngay tầm mắt tớ hỏi sao tớ không động lòng cho được. Dù sao cũng lỡ hái rồi, cậu ăn đi"

"Tay tôi đang bẩn, cậu bóc thì tôi sẽ ăn"

"Được thôi!"

Ban đầu tôi cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, cứ thế mà vui vẻ bóc vỏ một quả dâu xanh cho Vương Nguyên Minh. Đến lúc đưa quả dâu xanh đó đến gần miệng cậu ấy, vô tình để môi cậu ấy chạm vào tay mình tôi mới biết thế nào là động chạm nhạy cảm. Như có một dòng điện chạy qua người, tôi bất ngờ giật tay trở lại làm quả dâu xanh rơi ngay xuống đất.

"Sao vậy?" Vương Nguyên Minh cũng bất ngờ không kém tôi là bao.

"Tớ..... tớ..... tớ bị vượt tay. Để..... tớ bóc cho cậu quả khác."

Ngập ngừng bịa một lí do, tôi lật đật lật đật bóc quả thứ hai. Lần này đã có kinh nghiệm, tôi khéo léo đổi cách đưa dâu đến miệng cậu ấy. Thế nhưng, chắc chắn là cô ý!

Không để cho tay tôi được tự do di chuyển như lúc đầu, Vương Nguyên Minh bắt lấy cổ tay tôi sau đó cúi xuống nhận lấy quả dâu xanh. Như một cách vô tình, hai cánh môi cậu ấy lướt nhẹ qua ngón tay tôi, để lại vương vấn ở đó một cảm xúc mềm mại khó mà để cái đầu đang đình trệ của tôi hình dung bằng lời.

"Cậu....."

"Làm sao? Chỉ là phòng hờ cậu làm rơi lần nữa thôi. Như thế thì rất phí công cậu hái trộm. Đúng không?"

Hoàn toàn là về mặt cợt nhả trêu chọc tôi. Nhưng chưa dừng lại ở đó, liếc mắt nhìn sang quả dâu xanh còn lại trên tay tôi cậu ấy tiếp tục "Còn một trái nữa. Nhanh nào, cậu bóc luôn đi. Dâu này quả thật rất ngon!"

"Không bóc cho cậu nữa! Cầm lấy này! Khi nào tay cậu hết bẩn thì tự mà bóc"

Tôi nhét quả dâu xanh còn lại vào tay Vương Nguyên Minh rồi bỏ đi dắt xe đạp, mặc kệ cậu ấy cười đắc ý theo ở phía sau.

Ồn ào một trận trôi qua, cuối cùng tôi và Vương Nguyên Minh cũng chịu khởi hành rời khỏi vườn trái cây. Rong rui hi hụi đạp xe dưới trời dần sang

chiều, tôi phải đội cái nắng khó chịu nhất trong ngày. Chạy được một đoạn là mồ hôi đã nhễ nhại trên mặt khiến tôi không ngừng dùng tay gạt đi. Vương Nguyên Minh ngồi sau chắc đã chú ý đến, nhiều lần đề nghị tôi dừng lại nghỉ một chút hoặc là cậu ấy sẽ gọi chú Thông đến đón nhưng tôi kiên quyết từ chối, kiên trì chống chọi với cái nắng. Với sự cứng đầu của tôi, Vương Nguyên Minh cũng hết cách, cậu ấy không nói gì thêm nữa mà lặng lẽ dùng bàn tay to lớn của mình che nắng trên mái đầu cho tôi.

Xử sự một cách ngốc nghếch như vậy thật không phù hợp với một người thông minh như cậu ấy chút nào. Đến một lúc nào đó tay cậu ấy sẽ mỏi như cho coi. Nhưng tôi biết, việc này tôi có cố chấp từ chối thế nào, Vương Nguyên Minh nhất định cũng sẽ không tha hiệp. Vì so với tôi, cậu ấy cứng đầu cũng không kém.

Giữa con đường vắng tênh này, nắng gắt đội đầu, một người cố đạp xe, một người cố che nắng, vị trí nam nữ lại có sự đảo ngược trong hai công việc nhìn trông chẳng lãng mạn mà lại còn gây buồn cười. Dầu vậy, nào ai biết được tôi vui vì khoảnh khắc này, vui vì ngày hôm nay được làm rất nhiều việc cùng với người tôi đã từng nghĩ là không thể nào. Với ánh nắng kia, chỉ có thể làm cho tôi mệt mỏi nhưng không thể làm tôi phai nhòa nụ cười trên môi.

"Này, có nghe tôi nói gì không?"

Mãi cười ngốc, tôi không chú ý Vương Nguyên Minh gọi tôi, vội vàng đáp lời cậu ấy "Sao hả? Có chuyện gì sao?"

"Phía trước là dốc"

Tôi bừng tỉnh theo lời Vương Nguyên Minh mới chú ý đến phía trước cách chúng tôi không xa đúng là một con dốc. Một con dốc dựng đứng khá cao và điều đáng quan ngại là tôi sắp phải đạp xe vượt qua nó.

Con dốc này không phải tôi chưa từng đi qua. Có điều, mọi lần tôi một mình cũng đã tốn kha khá sức, hôm nay còn có thêm Vương Nguyên Minh nên chắc chắn độ khó sẽ tăng lên rất nhiều. Chưa kể "con ngựa sắt" nhà tôi đã có tuổi, chẳng biết nó có kiên trì được như tôi hay không nữa.

Mãi suy nghĩ kết quả cuối cùng vẫn là phải qua được con dốc này, thay vì nghĩ nhiều thì vận sức nhiều còn hơn. Tôi bắt đầu tăng tốc cho công cuộc lấy đà vượt dốc. Lúc đến chân dốc tôi cho Vương Nguyên Minh một lời cảnh báo "Bám chắc nha!"

Cậu ấy hoài nghi hỏi lại "Có ổn không?"

Tôi chẳng biết nói gì ngoài câu "Cứ tin ở tớ!" rồi điều khiển xe đạp bắt đầu thẳng tiến lên dốc. Chân tôi hoạt động hết công suất có thể, xe đạp cũng vì vậy mà phát ra tiếng cạch cạch giòn giã. Duy trì được đến nửa dốc cứ ngỡ mọi chuyện sẽ ổn thôi nhưng xui xẻo kéo đến là không báo trước, chân phải tôi đang đạp bàn đạp hạ xuống thì bỗng nhiên bị hệt chân. Sau đó, càng đạp càng nhanh và nhẹ, chỉ là xe không chịu di chuyển tiến về trước nữa mà lại lùi về phía sau. Ngay lúc này, tôi đã ngộ ra được một vấn đề cực kì nghiêm trọng, xích xe chắc chắn đã lệch ra khỏi bánh răng xe đạp và chúng tôi thì đang có khuynh hướng bị tụt dốc.

Vương Nguyên Minh lập tức nhận thấy điều khác lạ, hỏi ngay "Có vấn đề gì vậy?"

"Xích sên bị xức rồi. Tuột dốc đấy! Aaaaa"

"Cẩn thận!"

Đã quá muộn! Tôi, Vương Nguyên Minh cùng chiếc xe đạp ngã lăn ầm ra đường. Trôi đất biến thành một mảng quay cuồng, đông tây nam bắc là đâu tôi không tài nào phân biệt được. Chỉ khi bên tai nghe văng vẳng tiếng Vương Nguyên Minh tôi mới lắc nhẹ đầu chồm dậy. Bình tĩnh quan sát một chút thì thấy chiếc xe đạp nằm lăn quay một bên, còn Vương Nguyên Minh đến đỡ tôi mặt đầy lo lắng.

"Cậu có sao không? Đứng dậy được không?"

"Ừm, tớ đứng dậy được"

"Để tôi đỡ cậu"

"Àu"

Bằng cách nắm lấy khuỷu tay của tôi, Vương Nguyên Minh định dùng sức kéo tôi dậy, không ngờ khi cậu ấy vừa chạm vào khuỷu tay phải liền truyền đến cảm giác buốt rát khiến tôi đau đớn rút tay lại.

"Cậu bị thương rồi. Đưa tôi xem"

Vương Nguyên Minh lật khuỷu tay của tôi lên xem qua vết thương tôi mới phát hiện một mảng đỏ chẳng biết là máu hay da trợt một đường dài trông đến đáng sợ. Bây giờ định thần nhớ lại, ra được vết thương như vậy khi ngã từ xe đạp xuống tôi đã lăn đến mấy vòng trên đường, quần áo lấm lem đầy đất cát. Trông đến Vương Nguyên Minh quần áo cũng đã bẩn hết nhưng may mắn là hình như cậu ấy không bị thương.

"Đội đi, tôi gọi chú Thông đến đưa cậu đi bệnh viện"

"Không cần đâu. Vết thương này về nhà sát trùng là được. Đến bệnh viện rắc rối lắm"

"Vậy bây giờ làm cách nào để về nhà?"

Cậu ấy hỏi thừa gì vậy? Tức nhiên là đi bằng gì về bằng đó rồi. Tôi quay sang nhìn chiếc xe đạp nằm chổng chơ một bên chưa kịp nói gì thì Vương Nguyên đã nói trước "Nó hư rồi"

Kiểu như không cam tâm, tôi tiến lại gần dựng chiếc xe đạp đứng lên, đôi mắt như ra đa quét từ đầu đến cuối để xác minh, sau cùng đưa ra kết luận "Xích sên bị xức thôi. Gắn vào là có thể chạy được"

Vương Nguyên Minh thay đổi ánh mắt lăm lăm nhìn tôi hỏi "Cậu sửa được?"

"Ồ..... thì được"

"Tôi không nghĩ vậy"

"Chuyện nhỏ thôi, tớ có thể làm được"

"Đừng có cứng đầu được không? Cứ bỏ chiếc xe đạp này ở đây, tôi sẽ gọi chú Thông đến đón"

"Tớ không muốn bỏ nó ở đây. Cậu có thể đừng hờ một chút là gọi chú Thông được không? Tự bản thân có thể giải quyết tại sao cứ phải nhờ người khác?"

"Không phải lúc nào tôi cũng gọi chú Thông nhưng chú ấy là lựa chọn giải quyết tốt nhất thì có gì tôi không chọn điều tốt nhất? Nhìn lại mình đi, cậu có biết là cậu đang bị thương không? Tại sao cứ vì một đồng sắt vụn mà phải làm khô bản thân chứ?"

Một Vương Nguyên Minh điềm đạm bỗng chốc bắt đầu có chút lớn tiếng với tôi. Cậu ấy có thể nổi nóng nhưng không thể buông lời quá đáng chỉ tay vào chiếc xe đạp của tôi gọi nó là đồng sắt vụn được. Đối với tôi, chiếc xe đạp này là một hoài niệm của người tôi kính trọng nhất.

"Nếu cậu không thích có thể gọi chú Thông của cậu đến đón, cứ mặc kệ tớ và đồng sắt vụn này cũng được. Tớ không ép cậu phải ở lại"

"Được thôi! Là do cậu nói. Tôi không làm phiền nữa"

Tôi biết mình đã quá lời nhưng lỡ nói ra rồi thì không thể rút lại được. Sau khi nói xong câu nói đó, Vương Nguyên Minh không giấu được sự tức giận liền xoay người bỏ đi. Rất muốn nói gì đó để cứu vãn tình hình nhưng miệng thì một câu cũng chẳng thể thốt nên lời, vô lực nhìn cậu ấy đi mỗi lúc một xa đến khuất sau cả con dốc. Tôi tự hỏi chúng tôi bất hòa vì một chiếc xe đạp hay vì quan điểm khác nhau của mỗi người?

Bỗng nhiên lại thành ra thế này, tôi chán nản ngồi hõm người xuống dùng tay xoay bàn đạp hết vòng này đến vòng khác xem làm thế nào để gắn được dây xích vào bánh răng. Thường thì chuyện này do ba làm giúp tôi, tôi chỉ ở ngoài hóng gió xem hoa chẳng màn thế sự, luôn nghĩ bụng rằng chắc là nó sẽ dễ thôi nên lúc này mới mạnh miệng trả lời với Vương Nguyên Minh như thế. Bây giờ thử làm rồi mới biết chuyện không hề dễ như tôi tưởng tượng.

Đầu tiên, tôi nhờ đến sự giúp đỡ của một cành cây, dùng nó nâng dây xích lên để sao cho các mắt xích khớp với từng bánh răng. Khổ nỗi cành cây khô cứng, dùng nó đặt mắt xích thế nào cũng không khớp. đành từ bỏ cành cây, lần này tôi trực tiếp dùng luôn cả tay mặc cho dầu nhớt trên dây xích làm bẩn. Loay hoay với cái nặng giữa con đường nhựa mênh mông, cộng thêm sợi dây xích cứng đầu còn hơn cả tôi gần thế nào cũng không khớp bánh răng khiến tôi muốn nổi điên mà hét lớn. Ngay giây phút tôi chuẩn bị bùng nổ thì một bóng người xuất hiện đứng chắn cái nắng không biết đã thiêu đốt tôi được bao lâu rồi.

Nhìn từ mũi chân cho đến khuôn mặt của người đó bị ánh nắng chói chang phản chiếu, tôi mệt lả đến mơ hồ không nhận rõ là ai nếu như người đó không lên tiếng "Mới đi một chút thôi mà mặt cậu đã biến thành mặt mèo lấm lem rồi à?"

Ừ thì cái giọng này lúc này vừa mới gây nhau một trận với tôi đây mà. Ngạc nhiên khi Vương Nguyên Minh trở lại nhưng giọng tôi vẫn như giận dỗi nói "Không phải cậu đi rồi sao?"

"Định là thế. Nhưng sợ có người ở đây vì cổ chấp mà cháy nắng thì trông đến tội!"

Sắc mùa mai mai nhĩ? Cách quan tâm của cậu ấy luôn khiến người khác vừa cảm động vừa khó chịu.

"Lúc này..... xin lỗi vì đã nặng lời với cậu" tôi chủ động lên tiếng xin lỗi.

"Bỏ đi. Chẳng qua là cậu chưa hiểu thôi. Giờ thì dịch sang một bên cho tôi"

Chẳng cần tôi đồng ý, Vương Nguyên Minh đã đi vòng qua chiếc xe đạp đang chắn ngang tôi và cậu ấy. Ở vị trí tôi ngồi, cậu ấy không kiêng nể ngồi phịch xuống khiến tôi phải vội dịch người sang một bên. Chưa kịp định hình Vương Nguyên Minh tính làm gì, cậu ấy vừa ngồi xuống đã bỏ một thứ mát lạnh vào tay tôi.

"Cho cậu! Uống đi rồi đợi tôi" là một lon Pepsi. Tưởng rằng cậu ấy nổi giận bỏ đi, không ngờ vẫn còn nhớ đến và quan tâm tôi.

Ngó thấy cậu ấy chuẩn bị nâng dây xích gắn vào bánh răng xe đạp, tôi vội ngăn cản "Cậu chắc mình biết làm chứ? Không thì đừng phí công kéo lại làm bẩn tay mình"

Không may may nhìn tôi, tay của cậu ấy vẫn thao tác liên tục nói với tôi "Cậu có nghe qua câu chưa ăn thịt heo nhưng cũng từng thấy heo chạy chưa?"

Tôi không biết chạy xe đạp không đồng nghĩa với việc tôi không biết sửa nó"

"À, thế thì cậu cứ sửa đi. Tớ..... sẽ đợi"

Vương Nguyên Minh trở lại, mang nước, sửa xe cho tôi nếu tôi còn không hợp tác nữa thì đúng là người không hiểu chuyện. Ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, bật nắp lon Pepsi cậu ấy đưa cho, tôi ừng ực uống ngon lành quan sát cậu ấy sửa xe đạp.

Một chàng trai trắng trẻo, là học sinh thuộc hàng top của THPT A, là tuyển thủ karate tài giỏi, được người nhà bảo bọc đến không cho đi xe đạp, giờ đây lại ngồi giang lưng với nắng gắt sửa xe đạp cho tôi. Con gái được đối đãi như thế tức nhiên sẽ rất vui vẻ, hạnh phúc và tôi cũng không phải ngoại lệ. Nhưng suy cho cùng, khi nhìn lưng áo của Vương Nguyên Minh đầm một mảng mồ hôi, tay lem luốc nhớt đen, tôi thật không đành lòng, vẫn tự trách bản thân lúc này đã không hiểu chuyện gây nhau với cậu ấy.

"Đừng có mà nhìn tôi nữa. Cậu xem xe đã chạy được chưa?"

"Hả? Sửa xong rồi sao?" ngần ngừ ngơ ngơ chỉ lo nhìn cậu ấy, bưng tỉnh lại thì cậu ấy thật sự đã sửa xong.

Tôi leo lên đạp xe thử kiểm chứng, quả thật xe đã có thể chạy được rồi. Vương Nguyên Minh đúng là không nói ngoa với tôi, cậu ấy nói được thì sẽ làm được.

Tôi hứng khởi, không nén nổi vui vẻ định quay sang bảo với Vương Nguyên Minh xe đạp có thể chạy được rồi thì phát hiện cậu ấy đang ngồi bệch dưới đất, co người ôm bụng đau đớn. Tôi bất ngờ không rõ chuyện gì đã xảy ra, tại sao bỗng nhiên Vương Nguyên Minh lại như vậy? Phản ứng đầu tiên của tôi chính là bỏ luôn cả xe đạp, mặc kệ nó đang không có điểm tựa ngã xuống đất, tôi lao nhanh về phía Vương Nguyên Minh ngồi đờ lấy cậu ấy lo lắng "Cậu sao vậy? Không khoẻ ở đâu ư? Nói tớ biết đi!"

Vương Nguyên Minh thả ra từng hơi thở nặng nhọc đáp lại tôi "Có gì mà cậu phải làm loạn lên như thế. Bệnh cũ không nghe lời nên tái phát thôi"

"Nhưng bệnh cũ là bệnh gì kia chứ?" càng lúc Vương Nguyên Minh càng bất ổn khiến tôi còn gấp gáp hơn cả cậu ấy.

"Lần này..... chắc phải gọi chú Thông rồi. Cậu không ý kiến chứ?"

"Điện sao? Cậu để điện thoại ở đâu để tớ gọi cho chú ấy"

"Đây. Chọn phím tắt số 2"

Vương Nguyên Minh lôi điện thoại từ túi quần ra đưa cho tôi, tôi theo lời cậu ấy nói mà chọn phím tắt số 2 liên hệ với chú Thông. Từng hồi chuông vang lên rồi lại kéo dài khiến lòng tôi như lửa đốt vì Vương Nguyên Minh đã đau đến mức chau hai đầu chân mày chạm vào nhau. Phải đau đến thế nào thì con người mặt lạnh này mới thể hiện sự thống khổ như vậy.

"Chú ơi bắt máy đi! Sao lại không bắt máy?" đã qua một lần gọi nhưng chú Thông không hề nhận điện thoại. Tôi tiếp tục thực hiện cuộc gọi thứ hai và không hề nhận ra giọng mình từ lúc nào đã như sắp khóc đến nơi.

"Lo cho tôi lắm sao?"

"Giờ phút nào mà cậu còn hỏi như thế? Làm sao không lo cho được chứ?" tôi không hề biết đột nhiên cậu ấy tái phát bệnh gì và làm thế nào để giúp cậu ấy. Tôi như người mơ hồ, ngoài việc điện thoại cho chú Thông ra thì chỉ còn là tâm trạng lo lắng.

Trán Vương Nguyên Minh đã rịn đầy mồ hôi, gương mặt anh tuấn nhăn nhó vì phải nén cơn đau nhưng miệng vẫn cố an ủi tôi "Đừng lo!... Vì nhìn thấy gương mặt lo lắng của cậu khiến tôi không vui chút nào"

Bảo tôi đừng lo nhưng Vương Nguyên Minh không tự chủ được bản thân biểu hiện thế nào, tay cậu ấy xoắn chặt lấy cổ áo trên bụng đủ để tố cáo tình trạng cậu ấy đã đến mức tồi tệ.

Tại thời điểm tôi quyết định buông bỏ điện thoại, không muốn tiếp tục gọi cho chú Thông nữa, tự mình sẽ đưa Vương Nguyên Minh đến bệnh viện thì đầu dây bên kia mới có người bắt máy. Chưa đợi người kia kịp phản hồi gì tôi đã nhanh chóng cướp lời "Chú Thông phải không ạ? Cháu là bạn của Nguyên Minh đi cùng cậu ấy ngày hôm nay đây. Hiện tại cậu ấy bệnh cũ tái phát, chú có thể nhanh một chút đến đón chúng cháu được không? Chúng cháu đang ở dọc đường Y gần lối ra quốc lộ đấy ạ. Chú hỏi sao, tình trạng của cậu ấy bây giờ?"

Tôi nhìn xuống người con trai nằm gọn trong vòng tay tôi từ bao giờ đã thôi vắn vặt bởi cơn đau, bàng hoàng trả lời "Cậu ấy..... đã..... bất tỉnh"

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Bộc Bạch

Một bầu không khí tĩnh lặng, lạnh lẽo, bao vây là một màu trắng toát. Dòng người ngoài cửa qua lại thường xuyên, lúc thì nghe tiếng trẻ con khóc, lúc thì nghe tiếng người hét vang đau đớn hoặc có khi chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng xe đẩy và những bước chạy hối hả. Không ngờ rằng, điểm kết thúc của tôi và Vương Nguyên Minh ngày hôm nay lại là bệnh viện.

Sau khi cúp máy điện thoại, rất nhanh chú Thông đã tìm ra chúng tôi. Chú ấy đến, không cần nói với tôi lời nào đã trực tiếp công Vương Nguyên Minh lên xe, bản thân tôi lúc đó cũng chẳng muốn nhiều lời nên lập tức theo ngay sau đó.

Hiện tại, Vương Nguyên Minh đã được cấp cứu nhưng vẫn trong trạng thái bất tỉnh. Cậu ấy bình yên nằm trên giường bệnh trong khi tay được tiêm truyền dịch. Tôi cứ thử người ra đó nhìn cậu ấy cũng đã được một lúc. Ra như thế này, tất cả là lỗi do tôi.

Đáng lẽ ra nếu tôi chú ý hơn và không bướng bỉnh thì Vương Nguyên Minh có lẽ chẳng phải tái phát bệnh mà ngắt đi. Tôi được nghe từ bác sĩ rằng nguyên nhân khiến cậu ấy ngắt đi là vì cơn đau của viêm dạ dày cấp tính. Vương Nguyên Minh đã có tiền sử bệnh nên phải hạn chế ăn những thứ kích thích, đặc biệt là những món ăn cay nóng. Thế mà hôm nay nguyên một nồi lẩu cay cậu ấy đã cùng tôi ăn hết.

Lúc bác sĩ hỏi đến hôm nay Vương Nguyên Minh đã ăn gì, tôi thành thật trả lời liệt kê từng món một. Chú Thông sau khi nghe xong liền đánh mặt lại, cố gắng kiềm chế để không tức giận với tôi, hừ một tiếng rồi cùng bác sĩ rời đi.

Chính thời khắc đó tôi đã biết mình gây ra lỗi lầm gì nhưng có hối hận cũng đã muộn. Đợi đến khi Vương Nguyên Minh tỉnh lại thì thật không biết làm sao để đối diện với cậu ấy.

"Cậu đang trưng cái mặt đó cho ai coi vậy?"

Nhắc đến người thì người lập tức tỉnh lại. Cũng chẳng biết từ bao giờ, chỉ khi giọng nói trầm ấm của Vương Nguyên Minh cất lên tôi mới bừng tỉnh khỏi suy nghĩ.

"Cậu có cảm thấy không khoẻ ở đâu không? Để tớ đi gọi bác sĩ"

Tôi vội vã bật khỏi ghế, xoay người đi gọi bác sĩ nhưng Vương Nguyên Minh rất nhanh gọi tôi lại, khuôn mặt nhợt nhạt nhìn tôi nói "Không cần. Truyền dịch xong rồi uống chút thuốc sẽ không sao đâu"

"Vẫn là để tớ đi gọi bác sĩ thì hơn"

"Bác sĩ cũng sẽ nói vậy thôi. Đây không phải lần đầu tiên, nên tôi biết rõ mình cần gì"

Nhất quyết không cho tôi đi gọi bác sĩ, còn dùng lời lẽ mạnh mẽ để phản đối khiến tôi chỉ biết trở về ghế ngồi cuối đầu thờ dài.

"Tớ..... xin lỗi!"

"Vì điều gì?"

"Tớ đã nghe bác sĩ nói rồi. Đáng lẽ ra tớ không nên đưa cậu đi ăn lẩu cay và mấy món trái cây lạnh tính đó. Càng không nên bướng bỉnh lúc cậu bảo gọi chú Thông thì không gọi. Tưởng rằng sẽ cho cậu được một ngày vui vẻ nhưng từ đầu đến cuối chẳng chuyện nào ra chuyện nào, cậu còn phải khổ sở nhập viện. Nhìn lại cả ngày hôm nay, nếu tớ nghe lời Châu Châu đưa cậu đến những nơi lịch sự và ăn những món ăn tốt hơn thì..... Aaa....."

Đang trôi dào theo mạch cảm xúc, bất thành linh tôi nhận nguyên cái chấn to tướng vào mặt. Tôi lo nhoi như một con lãng quăng cố thoát ra khỏi chấn, đầu tóc chắc đã thành cái tổ quạ nhưng tôi không quan tâm mà nhăn nhó hỏi Vương Nguyên Minh, kẻ ngang nhiên bộc phát "Sao cậu ném chấn vào tớ?"

"Mới tỉnh dậy đã nghe mấy lời lăng nhăng của cậu ồn chết đi được"

"Chỉ là tớ....."

"Cậu mà còn nói nữa tôi sẽ gọi y tá lôi cậu ra ngoài đấy. Cậu chỉ cần biết là tôi tự nguyện chọn ăn lẩu, tự nguyện theo cậu thì không có lý do gì đó lại là lỗi của cậu. Rõ chưa?"

Có rõ ràng là vậy nhưng tôi cũng không thể phui bỏ trách nhiệm của bản thân được. Không biết đáp lại Vương Nguyên Minh thế nào, cứ muốn nói rồi thôi, rốt cuộc cả hai rơi vào trạng thái im lặng. Tôi nhìn lung tung ở đâu đó cho bớt ngượng nghịu, còn cậu ấy thì từ đầu đã chẳng sai lệch duy nhất một hướng nhìn về phía tôi.

Cốc cốc cốc

Nghe được tiếng gõ cửa, tôi mừng thầm vì cuối cùng cũng có người đến. Nếu cứ mãi giữ trạng thái này chắc tôi sẽ bất động luôn cơ mặt mất.

Vương Nguyên Minh di chuyển tầm nhìn từ tôi sang cửa trả lời "Mời vào"

Được sự đồng ý, người đi vào là chú Thông. Chú ấy nghiêm nghị bước đến bên giường của Vương Nguyên Minh, lúc đi ngang qua tôi, chú ấy cho tôi một cái nhìn không mấy thân thiện.

"Cậu đã đỡ hơn chưa? Cố gắng một chút nữa tôi sẽ chuyển viện để cậu về chỗ bệnh viện chúng ta điều trị tốt hơn."

"Không đến nỗi phải đánh động vậy. Cháu mà được chuyển về bệnh viện đó chú thừa biết thế nào ba mẹ cháu chẳng biết. Chú nghĩ cháu thích phiền phức sao?"

"Lần này.....cậu không nên tin người ngoài như thế?" người ngoài ở đây chắc là ám chỉ tôi.

"Cháu có phải là đứa con nít nữa đâu mà tin với không tin. Là do cháu muốn ăn. Chú không cần trách cậu ấy. Hộp cứu thương cháu nhờ chú mang đến chú cứ để ở đó rồi ra ngoài trước đi."

Tôi thấy rõ Chú Thông có ý phản đối nhưng rồi lại thôi, đặt hộp cứu thương ở trên chiếc tủ nhỏ cạnh giường, dặn dò Vương Nguyên Minh thêm một câu trước khi rời đi "Nếu không chuyển viện thì cậu cũng phải trở về nhà. Tôi đi làm thủ tục trước, cần gì cậu cứ gọi"

Chú Thông rời đi không mấy vui vẻ, điều đó càng làm tôi cảm thấy rất khó xử hơn với tình hình hiện tại. Nhưng Vương Nguyên Minh nào để tôi có thời gian mặc cảm tội lỗi, ngay sau đó, cậu ấy liền gọi tôi "Cậu lại gần đây"

Tôi không thối lùi, kéo ghế nhích một chút tiến về gần giường cậu ấy.

"Vẫn còn rất xa. Cậu trực tiếp lại đây đi" cậu ấy trườn người ngồi dậy, vỗ vỗ phía chỗ trống bên mép giường bảo tôi.

Lần này, tôi không thối lùi thì không được "Để làm gì chứ?"

"Aaa"

"Dạ dày cậu lại đau sao?"

Đang bình thường nói chuyện, cậu ấy bỗng nhiên ôm bụng nhăn nhó khiến tôi không khỏi lo lắng chạy vội đến xem cậu ấy thế nào. Thế nhưng, tôi lại quá ngây thơ nữa rồi. Chính lúc tôi quan tâm chạm vào vai Vương Nguyên Minh, cậu ấy đã nhanh chóng bắt lấy tay tôi kéo tôi phải ngã người về phía cậu ấy. Bất ngờ bị lôi kéo tức nhiên tôi không trụ vững mà té ngã như ý đồ.

"Cậu giả vờ?" biết rõ đáp án nhưng vì tức giận mà vẫn cứ hỏi.

Vương Nguyên Minh không nhanh không chậm, một tay vẫn giữ chặt tay kia của tôi, một tay vén tóc mái đang loà xoà trước mặt tôi, mỉm cười kiêu ngạo nói "Những người khó bảo như cậu thì chịu khó dùng chút tiểu xảo hành động vẫn nhanh hơn là tốn sức dùng lời đòi co"

"Cần phải lừa tớ đến đây ngồi, cậu muốn gì?"

"Muốn bôi vết thương cho cậu"

Tôi thật không bắt kịp tần số với Vương Nguyên Minh. Vết thương? Từ lúc cậu ấy ngã đi, tôi làm gì có tâm tình mà nhớ đến nó.

Vương Nguyên Minh xoay cánh tay phải của tôi qua, một mảng đỏ xù xì hiện ngay trước mắt. Cậu ấy mở hộp cứu thương lấy ít bông thấm với thuốc đỏ rồi hướng chỗ vết thương của tôi định bôi tôi, nhưng tôi liền rút tay lại.

"Sao vậy? Hay là cậu muốn vết thương nhiễm trùng thành sẹo?" lòng tốt bị từ chối khiến Vương Nguyên Minh không mấy hài lòng.

"Tớ..... sợ đau"

"Bây giờ chịu đau một chút còn hơn để bị nhiễm trùng. Ngoan ngoan ngồi yên đi."

Tôi nhủ cả đôi mày, cố tìm chuyện để nói nhằm không chú ý đến vết thương đang được bôi thuốc "Nhưng cậu mới tỉnh lại đây thôi, cậu dặn chú Thông mang hộp cứu thương đến lúc nào hay vậy?"

"Đã tỉnh được một lúc, tôi nhắn tin cho chú ấy mang đến. Cậu mãi ngẩn người nên làm sao biết được. Mà lúc đó cậu đang nghĩ đến gì vậy?"

Tôi ái ngại bấm đầu ngón tay "Thì là..... về ngày hôm nay. Xin lỗi đã không mang đến một ngày vui vẻ cho cậu mà còn gây nhau với cậu nữa. Nhưng chiếc xe đạp đó thật sự là vật tớ không bỏ được"

"Tôi có thể hỏi lí do không?" đúng lúc Vương Nguyên Minh cũng vừa bôi xong vết thương cho tôi, cậu ấy vừa dọn dẹp dụng cụ vào hộp cứu thương vừa chờ câu trả lời từ tôi.

Đó là câu chuyện hối hận của sáu năm trước khi tôi học lớp bảy, lứa tuổi bắt đầu dậy thì nên tính tình cứ dờ dờ ương ương khó lường. Chừng này tuổi tôi người ta đã tự đi xe đạp đến trường, còn tôi vẫn mỗi ngày được ba mẹ đưa đón. Được một thời gian, ba mẹ tôi cũng bận rộn nên đành giao việc này cho chú út. Tiện đường chú đi làm, sáng chú sẽ đưa tôi đi rồi chiều chú sẽ đón tôi về. Tình cảm của tôi và chú rất khấn khít vì thế đối với việc mỗi ngày đồng

hành cùng chú đến trường tôi vô cùng thích. Nhưng đến một ngày, chú út bỗng đến đón tôi không phải bằng chiếc xe máy cà tàng của chú nữa mà bằng một chiếc xe đạp mới tinh. Chú chạy nó đến trước mặt tôi và làm tôi hết sức ngạc nhiên khi nói rằng chú mua nó cho tôi đi học. Thay vì vui mừng với món quà bất ngờ này, tôi lại đột nhiên giận dỗi không rõ lý do. Hôm đó, tôi đã mặc kệ chú mà bỏ đi bộ về nhà.

Tôi giận vì chú có phải thấy việc đưa đón tôi rất phiền phức? Có phải chú không còn muốn mỗi buổi sáng cùng tôi uống sữa đậu nành rồi chiều chiều về cùng ăn kem nữa không? Tôi cứ ôm suy nghĩ đó mà giận dỗi chú cả một tuần. Đi học thì tôi đi cùng với Châu Châu, còn chú đến nhà thì tôi tìm cách tránh mặt hoặc ngó lơ. Lúc tôi nghĩ mình sẽ già vờ giận thêm vài hôm nữa thôi rồi sẽ cho chú cơ hội làm hoà thì tôi nghe được tin từ mẹ chú sẽ sang Nhật làm việc.

Khỏi phải nói tôi sốc thế nào, tôi hoàn toàn không nghĩ mọi chuyện sẽ đi theo hướng này. Thế là từ muốn làm hoà, tôi lại càng trở nên xa cách với chú. Cho đến ngày chú lên máy rồi đi, tôi buồn bã đến nỗi thà trốn trong phòng khóc một trận như mưa rào chứ quyết không đến sân bay tiễn chú. Sáng hôm sau, tôi mang hai mắt sưng đỏ như hai trái cà chua ra khỏi phòng. Mẹ nhìn thấy tôi biến thành dị dạng cũng không hỏi câu nào, lặng lẽ dắt một chiếc xe đạp trông rất quen mắt lại đưa cho tôi kèm theo đó là một lá thư. Tôi cứ vậy mà mở ra xem, bắt đầu từ dòng đầu tiên cho đến dòng cuối cùng, nước mắt đã khóc cạn một đêm không biết lấy từ đâu mà lại tiếp tục rơi. Rơi càng lúc càng nhiều khiến mẹ tôi không thể yên lặng được nữa mà phải đến bên dỗ dành lấy tôi.

Tôi sai rồi! Tôi đã sai với chú vì tính bướng bỉnh của bản thân. Phải chi tôi hiểu chuyện hơn thì đã không lãng phí quãng thời gian ngắn ngủi chú còn ở đây. Chú mua cho tôi xe đạp vì chú sợ khi chú đi rồi sẽ không ai đưa đón tôi đi học, tôi sẽ phải thiệt thòi với bạn bè. Chú chỉ mới bắt đầu lập nghiệp nên lương bổng nào đâu có nhiều, chú lại còn sắp phải sang Nhật, vậy mà chú đã mua cho tôi chiếc đạp tốt nhất lúc bấy giờ. Tôi hối hận lắm, sau lần đó tôi đã gọi điện xin lỗi chú, dù vậy, cách nhau cả một vùng trời thì bao lời có nói cũng chẳng tỏ. Đã được 6 năm rồi, chú đi đã từng ấy năm, công việc bận rộn nên lâu lâu chú mới gọi về thăm gia đình. Chiếc xe đạp như một thứ kỉ niệm để khi có nhớ chú, tôi liền mang nó ra chạy vài vòng, lúc buồn phiền cũng vậy, nhìn nó tôi liền nhớ đến những lời chú hay an ủi và động viên. Có thể vì vậy mà tôi rất trân trọng chiếc xe đạp này.

"Thế giờ nó ra sao rồi?" sau khi nghe xong tâm sự của tôi, Vương Nguyên Minh hỏi một câu hỏi không đầu không đuôi khiến tôi khó hiểu.

"Nó? Xe đạp ư?" giờ thì đại não của tôi đã biết vấn đề ở đâu, tôi nhảy dựng lên "Chết rồi!!! Lúc này gấp quá tớ bỏ quên xe đạp ở lại rồi. Làm sao bây giờ?"

Đến thời khắc này mới nhớ đến xe đạp của mình thì tôi còn trông mong được gì? Tôi xoắn xít cả lên khiến Vương Nguyên Minh phải nắm tay tôi giữ lại "Bình tĩnh! Tôi nhờ chú Thông đến lấy rồi. Không đến nỗi sẽ có người cần chiếc xe tàn..... à không, ý tôi là chiếc xe cũ của cậu. Lấy nó, họ chỉ thêm tốn tiền sửa chữa thôi"

Tôi thờ phào nhẹ nhõm "May quá! Cảm ơn cậu!"

"Tôi là người cảm ơn cậu mới đúng"

Kỳ lạ! Đột nhiên nói cảm ơn với tôi làm gì? Tôi hơi sững người hỏi "Tại sao lại cảm ơn tớ?"

"Hôm nay nhờ cậu mà tôi đã được trải nghiệm rất nhiều thứ. Cảm ơn cậu!"

"Cảm ơn gì chứ? Những điều đó bình thường thôi. Đó là còn chưa kể đến tớ hại cậu đau dạ dày phải nhập viện nữa"

"Cậu sẽ không hiểu được cảm giác của người làm gì cũng có người làm thay, cuộc sống hay bị kiểm soát sẽ cảm thấy mới mẻ thế nào với những điều cậu cho là bình thường đâu. Nói tóm lại, cậu chỉ cần biết ngày hôm nay đối với tôi là một ngày không tệ chút nào. Và căn bệnh này người thật sự gây ra không phải là cậu nên đừng có mà tự trách nữa."

Những lời chân thành từ "tảng băng", tôi có đang nghe nhầm không? Vương Nguyên Minh rất tự nhiên mà chia sẻ với tôi, trong lời nói ấy thấp thoáng có sự cô đơn bất định. Nhớ lúc chiều tôi đã ngụ ý nói rằng cậu ấy thiếu tính tự lập, gặp chuyện khó khăn liền muốn gọi chú Thông nhưng giờ suy nghĩ lại cậu ấy không hoàn toàn là người thiếu chủ động. Có thể hiểu phần nào qua thời gian tiếp xúc với Vương Nguyên Minh, cậu ấy chỉ không chủ động với những việc thường nhật, vì sinh ra đã là cậu ấm trong một gia đình giàu có khó trách bình thường cậu ấy sẽ luôn có người chăm lo mọi việc. Đến mức độ như thế nào tôi không biết, tôi chỉ biết khi tôi cần sự giúp đỡ hay khi tôi gặp nguy hiểm thì Vương Nguyên Minh luôn sẵn sàng đứng ra giúp đỡ và bảo vệ tôi.

Cuộc trò chuyện của tôi và Vương Nguyên Minh kết thúc trong sự ngỡ ngàng của tôi. Sau đó, chú Thông đến và thông báo đã làm xong thủ tục xuất viện, đồng thời xe đạp của tôi cũng đã được lấy về an toàn.

Chú Thông chuẩn bị mọi thứ đâu vào đấy, chuyện của tôi làm chi là tiễn Vương Nguyên Minh ra đến cổng bệnh viện rồi nhận lại xe đạp. Ngày hôm nay tuy kết thúc không êm đẹp gì nhưng tôi đã hiểu hơn về Vương Nguyên Minh và được nghe lời bạch bạch từ cậu ấy cũng xem như là có chút thu hoạch.

"Tuần sau cậu đến chỗ tôi được chứ?" lúc Vương Nguyên Minh chuẩn bị lên xe, tôi định nói tạm biệt thì cậu ấy cho tôi câu hỏi trước.

"Tuần sau không được rồi. Lớp tớ có buổi học bù vào chiều thứ bảy"

"Chủ nhật?"

"Chủ nhật..... tớ có hẹn học nhóm với Châu Châu rồi" nếu chỉ mình Châu Châu thôi thì tôi có thể năn nỉ cô nàng dời sang hôm khác, ngặt nỗi ở đây là cả một nhóm bạn cùng lớp nên không thể từ chối.

"Nếu vậy là sẽ phải sang tuần sau nữa?"

"Tuần sau nữa..... cũng không được. Tớ phải về quê cùng mẹ đi thăm họ hàng, việc này đã được mẹ tớ nói từ trước rồi nên không thể thay đổi." âm lượng qua mỗi câu trả lời của tôi ngày một nhỏ đi, đến câu trả lời này thì liền như tiếng muỗi kêu, vậy mà Vương Nguyên Minh vẫn nghe ra được.

"Thế khi nào cậu rảnh thì nhắn tin cho tôi. Xin lỗi không thể đưa cậu về được, cậu tự về nhà một mình không sao chứ?"

"Không sao đâu, từ lần trước tớ đã chú ý đi ở nơi đông người hơn. Tớ sẽ cẩn thận, cậu cứ an tâm về đi."

"Ừm, khi nào đến nhà thì nhắn tin cho tôi biết. Tôi về đây, tạm biệt!"

"Tạm biệt!"

Là do tôi tưởng tượng hay thật sự tâm trạng Vương Nguyên Minh đã biến đổi sau hàng loạt câu từ chối của tôi? Gương mặt cậu ấy bất chế độ "tủ đông" ngồi ngay vào xe chú Thông liền chứng minh cho tôi biết điều tôi đang nghĩ là đúng, cậu ấy giận thật rồi.

Lúc cậu ấy chuẩn bị đóng cửa xe, không biết lấy động lực từ đâu tôi cả gan chặn cửa xe lại, người hơi cúi thấp để trực tiếp nhìn cậu ấy, nhanh nhẩu cất lời "Cậu có dùng facebook không?"

Một tia nghi hoặc liền xuất hiện, Vương Nguyên Minh cho tôi cái nhìn đầy thú vị đáp "Có!"

"Cho tớ facebook của cậu. Như vậy hằng ngày chúng ta sẽ dễ dàng nói chuyện hơn"

"Cậu nói là hằng ngày?"

"À, ý tớ là thỉnh thoảng..... thỉnh thoảng thôi. Không làm phiền cậu đâu."

"Ý tôi cũng không phải bảo như vậy là phiền. Facebook là tên tôi, avatar là một chú mèo xám. Tôi sẽ chờ cậu kết bạn"

Nói rồi Vương Nguyên Minh liền rời đi bỏ lại tôi ở đó với sự thần thờ thốt lên "Mèo ư?"

Không thể tưởng tượng được người như cậu ấy lại để avatar là hình mèo. Tôi lúi điện thoại ra đăng nhập vào facebook thử tìm kiếm tên cậu ấy, quả thật có cái tên Nguyên Minh và có luôn avatar hình mèo hiện ra ở top kết quả tìm kiếm đầu tiên. Nhìn mấy nghìn lượt theo dõi đủ cho tôi biết chắc đây là facebook của cậu ấy. Ngay chỗ "Thêm bạn bè", tôi không chần chừ mà bấm chọn vào.

Bạn đang đọc truyện *Không Khoảng Cách* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.